

C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\Nová
složka\Martin_George_R_R-Potulny_rytir.PDB

PDB Name: Martin_George_R_R-Potulny_rytir
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXT
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 25.6.2005
Modification Date: 25.6.2005
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

Potulný rytíř

Jarní deště změkčily zem, a tak Dunkovi kopání hrobu nečinilo žádné obtíže. Vybral místo na západním svahu nízkého kopce, protože starý muž vždycky rád pozoroval západy slunce. „Další den je za námi,“ povzdechl si pokaždé, „a kdoví, co nám přinese zítřek, vid', Dunku?“

Nu, jedno ráno přineslo deště, které je promočilo na kost, druhé přineslo vlhké poryvy větru a další mráz. Čtvrtého dne byl již Dunkův společník příliš zesláblý, než aby mohl jet na koni. A nyní byl mrtvý. Ještě před pár dny si při jízdě prozpěvoval starou píseň o tom, jak se vydá do Města racků, aby tam navštívil spanilou pannu, ale místo Města racků zpíval o Ashfordu. Do Ashfordu za spanilou pannou, heja hou, heja hou, pomyslel si Dunk žalostně, zatímco kopal. Když byla jáma dostatečně hluboká, vzal starcovo tělo a odnesl ho k ní. Byl to malý muž a hubený; bez své drátěné košile, přilbice a opasku s mečem jakoby nevážil víc než pytel suchého listí. Dunk byl na svůj věk ohromný, vlasatý hromotluk s kolébavou chůzí a mohutnými kostmi, šestnáctiletý či sedmnáctiletý (nikdo si nebyl docela jistý, kolik přesně mu je), který měl blíž k sedmi stopám, než k šesti, a to teprve začal vyrůstat do dospělé podoby. Starý muž často vychvaloval jeho sílu. Chválou nikdy neskrblil. Bylo to jediné, co mohl rozdávat.

Položil tělo na dno hrobu a chvíli nad ním postál. Ve vzduchu byl opět cítit déšť a Dunk věděl, že by měl hrob zasypat, než začne pršet, ale bylo tak těžké začít házet hlínu na ten znavený obličej. Měl by tu být septon, aby nad ním odříkal nějaké modlitby, jenomže on měl jenom mě. Stařec Dunka naučil všemu, co věděl o mečích, štítech a kopích, ale nikdy nebyl příliš dobrý ve výuce slov.

„Nechal bych ti tvůj meč, jenomže ten by v zemi zrezivěl,“ řekl nakonec omluvným tónem. „Věřím, že ti bohové dají nový. Přeju si, abys nebyl zemřel, pane.“ Odmlčel se, nejistý co má ještě dodat. Žádné modlitby neznal, tedy žádnou od začátku do konce; stařec nikdy nebyl na modlení. „Byl jsi opravdový rytíř, a nikdy jsi mne nebyl, když jsem si to nezasloužil,“ podařilo se mu nakonec říct, „kromě jedné příležitosti, v Maidenpoolu. To ten hostinský kluk snědl koláč té vdově, ne já, jak jsem ti říkal. Teď už na tom nezáleží. Bohové ať tě opatrují, pane.“ Špičkou boty skopl do jámy trochu hlíny, pak ji začal zakrývat metodicky, a ani jednou se nepodíval na tu věc ležící na dně. Měl dlouhý život, pomyslel si. Muselo mu táhnout spíš na šedesátku než na padesátku, a kolik lidí se dožije takového věku? Alespoň žil tak dlouho, aby se dožil dalšího jara.

Slunce již zapadalo, když odešel nakrmit koně. Byli tři; Dunkův kolébavý valach, starcova jezdecká klisna a Hrom, jeho válečný kůň, na kterém jezdil jenom na turnaje a do bitev. Velký hnědý hřebec již nebyl tak rychlý ani silný jako kdysi, ale stále měl jiskrný pohled a ohnivého ducha a měl větší cenu než cokoli jiného, co Dunk kdy vlastnil. Kdybych prodal Hroma a starého Hnědáka, sedla a taky uzdy, dostal bych za ně dost stříbra, abych... Dunk se zamračil. Jediným životem, který znal byl život potulného rytíře, jenž putuje hrad od hradu, vstupuje do služeb toho a onoho pána, bojuje v jejich bitvách a stravuje se v jejich síních, dokud válka neskončí, a pak putuje dál. Čas od času byli také na turnajích, třebaže spíše méně často, a věděl, že z některých potulných rytířů se během krutých zim stávají lapkové, ikdyž starý pán by se k něčemu takovému nikdy nesnížil.

Mohl bych si najít jiného potulného rytíře, který potřebuje panoše, starat se o jeho zvířata, čistit mu zbroj, pomyslel si, nebo bych mohl odjet do nějakého města, třeba do Lannisportu nebo Králova přístaviště a dát se k městské hlídce. Nebo něco jiného...

Rozložil starcovy věci pod dubem. V plátěném měšci byly tři stříbrňáky, devatenáct mědáků a oštípaný kousek granátu; jako u většiny potulných rytířů největší díl jeho světského majetku představovali koně, zbroj a zbraně. Dunk nyní vlastnil drátěnou košili, ze které tisíckrát drhl rez. Železnou polopřilbu s širokým nánosníkem a promáčkou jamkou na levém spánku. Opasek z popraskané hnědé kůže a meč z kůže a dřeva. Dýku, břitvu, obtahovací kámen. Holenní brnění a límec, osm stop dlouhé válečné kopí vysoustružené z jasanového dřeva se zlověstně vyhlížejícím železným hrotem a dubový štít se zjizveným kovovým lemem, jenž nesl znak sera Arlanna z Pennytree: okřídlený kalich, stříbrný na hnědém pozadí.

Dunk se podíval na štít, sebral opasek a znovu pohlédl na štít. Opasek byl vyroben na kostnaté boky starého muže. Jemu nebude nikdy dost velký, třebaže do drátěné košile by se mohl vsoukat. Připevnil pochvu na kus konopného provazu, uvázal si ho kolem pasu a vytáhl meč.

Čepel byla rovná a těžká, z dobrého, na hradě kované oceli, jilec z měkké kůže omotané kolem dřeva, hruška z dohledka vyleštěného černého kamene. Třebaže byl jednoduchý, meč mu padl, a Dunk věděl, že je ostrý, protože ho mnohokrát

zvečera, než se odebrali ke spánku, obtahoval brouskem a přejížděl hadříkem namočeným v oleji. Hodí se mi do dlaně, stejně dobře, jako padl do jeho, pomyslel si, a na ashfordské louce se koná turnaj.

Poslušná měla lehčí chůzi než Hnědák, ale než před sebou Dunk spatřil hostinec, vysokou budovu z trámů, bíle omítnutou a postavenou vedle potoka, i tak byl unavený. Teplé žluté světlo, které se linulo z oken, vypadalo tak lákavě, že nemohl projet kolem jen tak. Mám tři stříbrňáky, pomyslel si, dost na dobré jídlo a tolik piva, kolik budu schopný vypít.

Když sesedl, z potoka se vynořil nahý chlapec, ze kterého odkapávala voda, a začal se utírat hnědým ručníkem z hrubého plátna. „Ty jsi pacholek?“ zeptal se ho Dunk. Chlapec nevypadal na víc než osm či devět let, kostnaté stvoření s bledým obličejem a holýma nohama až po kotníky zacákanýma blátem. Nejpodivnější ze všeho na něm byly vlasy. Žádné neměl. „Chci, abys vyhřebelcoval mého jezdeckého koně. A přines oves pro všechny tři. Můžeš se o to postarat?“

Chlapec si ho změřil troufalým pohledem. „Mohl bych. Kdybych chtěl.“

Dunk se zamračil. „Takhle se mnou nemluv. Jsem rytíř a dám ti náležité ponaučení.“

„Nevypadáš na rytíře.“

„Copak všichni rytíři vypadají stejně?“

„Ne, ale taky nevypadají jako ty. Místo opasku máš provaz.“

„Pokud udrží pochvu s mečem, slouží dobře. A teď se postarej o koně. Dostaneš měďák, když to uděláš dobře, a štulec za ucho, když to dobře nebude.“ Nečekal, aby se podíval, jak se malý pacholek úkolu zhostil, ale odvrátil se a ramenem strčil do dveří hostince.

Očekával by, že v tuto hodinu bude hostinec plný lidí, ale šenkovna byla téměř prázdná. U stolu nepovšimnut dřímал jakýsi mladý pán v jemném damaškovém plášti; tiše chrápal v lůžičce rozlitého vína. Jinak tam nebyl nikdo. Dunk se nejdříve rozhlížel, doku z kuchyně nevynořila zavalitá malá žena s obličejem barvy syrovátky a neřekla: „Posad’ se, kam chceš. Dáš si pivo nebo jídlo?“

„Obojí.“ Dunk si vybral židli u okna, co nejdál od spícího mladíka.

„Máme dobré jehněčí na bylinkách, pečené s kůřičkou, a nějaké kachny, co zastřelil můj syn. Co by sis dal raději?“

V hostinci už nejdéle dobrého půl roku nebo ještě déle. „Obojí.“

Žena se dala do smíchu. „Nu, velký jsi na to dost.“ Natočila korbél piva a přinesla mu ho. „Budeš chtít pokoj na noc?“

„Ne.“ Nic by se Dunkovi nezamlouvalo víc než měkký slavník a střecha nad hlavou, ale musel peníze vydávat s rozmyslem. Zem mu postačí. „Nějaké jídlo, pivo a pak pojedu dál do Ashfordu. Je to odsud daleko?“

„Den jízdy. Až se cesta u spáleného mlýna rozdvojí, vdej se na sever. Stará se můj kluk o tvoje koně nebo zase někam odběhl?“

„Ne, je tam,“ odpověděl Dunk. „Zdá se, že nemá žádné hosty.“

„Polovina městečka odjela podívat se na turnaj. Moji vlastní by tam šli taky, kdybych jim to dovolila. To oni zdědí tenhle hostinec, až já tady nebudu, ale chlapec se nejraději holedbá před zbrojnoši a děvče je samý vzdech a chichotání, kdykoli kolem jede nějaký rytíř. Přisahám, že ti nepovím, proč tomu tak je. Rytíři jsou stejní mužští jako jiní chlapi, a já jsem nikdy neviděla, že by nějaký turnaj změnil cenu vajec.“ Zvědavě si Dunka prohlížela; jeho meč a štít jí říkaly jednu věc, opasek z provazu a halena z hrubě tkaného plátna jinou. „Ty se také chceš zúčastnit turnaje?“ Než odpověděl, napil se piva. Mělo ořechově hnědou barvu a na jazyku bylo pěkně husté, přesně tak, jak ho měl rád.

„Jo,“ odpověděl, „chci ho vyhrát.“

„Opravdu?“ opáčila hostinská, docela zdvořile.

Mladý pán na opačném konci místnosti zvedl hlavu z lůžičky vína. Jeho obličej pod krysím hnízdem pískově hnědých vlasů měl zažloutlou, nezdravou barvu a mu bradě mu rostlo světlé chmýří. Otřel si ústa, zamrkal na Dunka a řekl: „O tobě se mi zdálo.“ Když na něho ukázal prstem, chvěla se mu ruka. „Drž se ode mě dál, slyšíš? Drž se ode mě hezky daleko.“

Dunk na něho nejdříve hleděl. „Můj pane?“

Hostinská se k němu naklonila, co nejbliž. „Z toho si nic nedělej, pane. Jediné, co umí, je pít a klábosit o svých snech. Postarám se ti o jídlo.“ Odběhla.

„Jídlo?“ Mladý pán se pohrdavě usklíbl. Vrávoravě vstal, opíral se rukou, aby neupadl. „Bude mně špatně,“ oznámil. Přední část kabátce měl pokrytou rudým škraloupem starých skvrn od vína. „Chtěl jsem děvku, ale tady se žádná najít nedá. Všechny odešly na ashfordskou louku. Bohové, buďte dobří, potřebuju nějaké víno.“ Nejdříve odvrávoravě z jídelny a Dunk ho slyšel, jak vystupuje po schodech a tiše si cosi brouká pod fousy.

Žalostné stvoření, pomyslel si Dunk. Proč si ale myslí, že mne zná? Chvilí o tom nad pivem přemýšlel.

Jehněčí bylo tak dobré jako žádné jiné, které kdy jedl, a kachna byla dokonce ještě lepší, připravená s třesněmi a citróny a ne tak mastná, jako bývá obvykle. Hostinská přinesla také hrášek dušený na másle a ovesný chléb ještě teplý z trouby. Tak takové to je, když je člověk rytířem, říkal si v duchu, když ohryzával poslední kousek masa z kosti. Dobré jídlo a pivo, kdykoli se mně zachce, a nikdo mě neplácá po hlavě. Dal si s jídlem druhý korbél piva, třetí na spláchnutí a čtvrtý, protože tam nebyl nikdo, kdo by mu řekl, že by už pít neměl, a když dopil, zaplatil ženě stříbrňákem a dostal nazpět plnou hrst měďáků.

Když vyšel z hostince, byly již úplná tma. Žaludek měl plný a měšec o něco lehčí, ale když kráčet ke stájím, měl dobrý pocit. Před sebou uslyšel koňské zaržání. „No tak, kamaráde,“ promluvil chlapecký hlas. Dunk se zamračil a zrychlil krok.

Našel pacholka usazeného na Hromovi a oblečeného ve zbroji starého rytíře. Drátěná košile byla delší než on sám a polopřilbu si na holé hlavě musel sklopit dozadu, jinak by mu zakryla oči. Byl do své činnosti zabraný a vypadal

absurdně. Dunk se ve vratech stáje zastavil a dal se do smíchu.

„Chlapec vzlhl, začervenal se, seskočil z koně na zem. „Můj pane, nechtěl -“

„Zloději,“ spustil Dunk, který se snažil, aby jeho hlas zněl co nejpřísněji. „Sundej si tu zbroj a buď rád, že tě Hrom nekopl do tvé bláznivé hlavy. To je válečný oř, ne dětský poník.“

Chlapec si sundal přílbu a hodil ji na slámu. „Uměl bych na něm jezdit stejně dobře jako ty,“ odsekl, troufalý až hrůza.

„Zavři pusu, já nechci slyšet žádné tvé urážky. Tu košili taky sundej si ji. Jak ses vůbec opovážil si ji obléknout?“

„Jak ti to mám říct, když budu mít zavřenou pusu?“ Chlapec se vykroutil z košile a nechal ji spadnout na zem

„Můžeš ústa otevřít, abys odpověděl. Teď tu košili seber, vytřep z ní špinu a dej ji tam, kdys ji našel. A polopřilbu také. Nakrmil jsi koně, jak jsem ti řekl? A vykartáčoval jsi Poslušnou?“

„Ano,“ odpověděl chlapec, zatímco vytřepával slámu. „Ty jedeš do Ashfordu, je to tak? Vezmi mě s sebou, pane.“

Hostinská ho předtím varovala. „A co by tomu řekla tvoje matka?“

„Moje matka?“ Chlapec svařil obličej. „Moje matka je mrtvá, ta by neřekla nic.“

Dunk byl překvapen. Copak hostinská není jeho matka? Možná je u ní jenom v učení. Dunkovi se mírně točila hlava z piva. „Ty jsi sirotek?“ zeptal se nejistě.

„A ty?“ opáčil chlapec.

„Kdysi jsem byl,“ připustil Dunk. Dokud se mne stařec neujal.

„Kdybys mě vzal s sebou, mohl bych ti dělat panoše,“ nedal se chlapec. „Ty vypadáš jako bys ho potřeboval nejvíc ze všech.“

„Dunk výhružně zvedl ruku. „A mně se zdá, že ty vypadáš, jako bys potřeboval štulec za ucho. Naplň pytel ovšem. Odjízď do Ashfordu ... sám.“

Pokud měl chlapec strach, nedal ho najevo. Okamžik vzdorovitě stál s rukama zkříženými na prsou, ale právě ve chvíli, kdy to Dunk chtěl vzdát, chlapec se otočil a šel pro oves.

Dunk si vydechl úlevou. Škoda, že ho nemůžu vzít s sebou... jenomže tady v hostinci má dobrý život, lepší než jaký by ho měl jako panoš potulného rytíře. Vztít ho s sebou by pro něj nebyl žádná laskavost.

Stále však cítil chlapcovo zklamání. Když vysedl na Poslušnou a vzal za uzdu Hroma, Dunka napadlo, že měděná mince by mu snad mohla zvednout náladu. „Tu máš, chlapče, za pomoc.“ S úsměvem mu minci hodil, ale chlapec neučinil sebemenší pokus chytit ji. Spadla do hlíny mezi jeho holá chodidla, a on ji nechal ležet.

Sebere ji v okamžiku, kdy odjedu, říkal si Dunk v duchu. Otočil jezdeckého koně dokola, a vyjel z hostince, s dalšími dvěma koni uvázanými za sebou. Stromy byly jasně vykreslené v měsíčním svitu a obloha byla bez mraků a posetá hvězdami. Přesto, když se vzdaloval od hostince, stále na sobě cítil pacholkův pohled, jak se mu vpaluje do zad, zamračený a tichý.

Stíny odpoledne se začínaly prodlužovat, když Dunk zastavil na okraji rozlehlé ashfordské louky. Na travnatém poli bylo vztyčeno na tucty altánů, Některé byly malé, jiné větší; některé čtvercovité, jiné kulaté; některé plachtoviny, jiné ze lnu, další z hedvábí; ale všechny byly jasně zbarvené, s dlouhými praporce, jež plápolaly ze středových tyčí, zářivějších než pole planých květin; bohatá červeň a sluneční žlut se mísily s nesčetnými odstíny zeleně a modři, s hlubokou černí, šedí a purpurem.

Stařec s některými z těch rytířů jezdil; jiné Dunk znal z příběhů vypravovaných v šencích hostinců a kolem táborových ohňů. Třebaže se nikdy nenaučil kouzlu čtení a psaní. Stařec byl neoblomný, co se týkalo výuky heraldiky a často ho během jízdy od hradu ke hradu poučoval. Slavici patřili lordu Caronovi z Mokřad, který to se svou harfou uměl stejně dobře jako s kopím. Korunovaný jelen byl sera Lyonela Barantheona, Smějící se bouře. Dunk rozeznal lovce Tarlyů, červené jablko Fossowayů. Řval tam lev Lannisterů, zlatý na purpurovém poli, a tmavě zelená mořská želva plavala přes světle zelené pole. Hnědý stan pod rudým hřebcem mohl patřit jedině seru Othovi Brackenovi, kterého nazývali Kruťas z Brackenů od té doby, co před lety během turnaje v Králově přístavišti zabil lorda Qentyna Blackwooda. Dunk slyšel, že ser Otho máchl sekerou se ztupeným ostřím tak mocně, že ji zasekl do hledi lorda Blackwooda i do obličeje pod ním. Viděl také zástavy Blackwoodů - na západním kraji louky co nejdál od sera Otha: Marbrand, Mallister, Cargyll, Westerling, Swann, Mullendore, Hightower, Florent, Frey, Penrose, Stokeworth, Darry, Parren, Wylde; zdálo se, jako by všechny šlechtické rody západu a jihu poslaly svoje rytíře do Ashfordu navštívit spanilou pannu a hájit čest jejího jména.

Avšak jakkoli krásné vypadaly jejich altány na pohled, věděl, že pro něho tam místo není. Obnošený vlněný plášť bude jediným přístřeším, kterého se mu dnes v noci dostane. Zatímco lordi a velcí rytíři večereli kapouny a pečená selata, Dunkovou večerí bude kus tuhého nasoleného hovězího. S jistotou věděl, že kdyby se utábořil ve středu toho okázalého pole, musel by snášet jak jejich tiché pohrdání, tak otevřené urážky. Pár by se jich k němu možná chovalo laskavě, ale takovým způsobem, který byl téměř ještě horší než neskrývané pohrdání.

Potulný rytíř musí pevně lpět na své hrdosti. Bez ní není ničím než žoldákem. Musím si svoje místo v této společnosti zasloužit. Když budu bojovat dobře, některý lord mne možná pozve k sobě. Pak budu žít mezi urozeným panstvem, každý večer budu jíst čerstvé maso v hradní síni a na turnajích si budu vztyčovat svůj vlastní altán. Ale nejdřív ze všeho se musím vést dobře v tomto turnaji. Neochotně se otočil zády k turnajovému pozemku a odvedl koně mezi stromy.

Na okraji velké louky, dobré půl míle od města a hradu, našel místo, kde ohyb řeky vytvářel hluboké jezírko. Okraje měl olemované rákosím a všemu kraloval vysoký olistěný jilm. Jarní tráva byla stejně zelená jako barva praporce kteréhokoli rytíře a hebká na dotyk. Bylo to pěkné místo a ještě si ho nikdo nezabral pro sebe.

Toto bude můj altán, řekl si Dunk v duchu, altán zastřešený listovím, zelenější než zástavy Tyrellů a Estermontů.

Nejdříve přišli na řadu koně. Jakmile se o ně postaral, svlékl se a vbrodil se do jezírka, aby smyl prach z cesty. „Pravý

rytíř je čistý, stejně jako zbožný," říkával vždycky stařec, který trval na tom, aby se umyli od hlavy k patě pokaždé, když se měsíc obracel, ať už kysele páchli či ne. Ted' když byl rytířem, Dunk si přísahal, že bude dělat totéž. Zatímco osychal, seděl pod jilmem nahý, těšil se z tepla jarního vzduchu na pokožce a sledoval zrakem vážku, dračího motýlka, jak lenivě přelétá nad rákosím. Proč ji pojmenovali dračí motýlek? divil se. Vždyť draka nijak nepřipomíná. Ne že by Dunk někdy nějakého draka viděl. Stařec ho ale viděl. Dunk slyšel ten příběh vyprávět nejméně padesátkrát, o tom, jak byl ser Arlan ještě malý chlapec, když ho jeho děd vzal do Králova přístaviště a tam viděli posledního draka rok předtím, než zemřel. Byla to zelená samice, malá a zakrslá, s odumřelými křídly. Z žádného jejích vajec se nikdy nic nevyklíhlo. „Někteří tvrdí, že král Aegon ji otrávil," říkával stařec. „To byl třetí Aegon. Ne otec krále Daerona, ale ten, kterému říkali Drakozhouba nebo Aegon Nešťastný. Měl z draků strach, protože viděl, jak mu strýcovo zvíře sežralo matku. Od té doby, co zemřel poslední drak, bývají léta kratší a zimy delší a krutější.“ Slunce pokleslo za vrcholky stromů a vzduch se začal ochlazovat. Když Dunk cítil, jak mu na pažích začíná naskakovat husí kůže, omlátil kalhoty a halenu o kmen jilmu, aby z nich vyprášil tu největší špínu, a znovu si je oblékl. Ráno by mohl jít vyhledat správce turnaje a zapsat svoje jméno na seznam účastníků klání, ale dnes večer měl jiné starosti, pokud doufá, že se bude moci zúčastnit turnaje. Nepotřeboval si prohlížet svůj obraz ve vodě, aby věděl, že na rytíře moc nevypadá, a tak si připevnil štít sera Arlana přes záda, aby byl vidět erb. Přivázal koně a nechal je pást se na husté zelené trávě pod jilmem, zatímco sám se pěšky odebral na turnajový pozemek.

V normálních časech louka sloužila jako veřejné prostranství pro lid města Ashfordu za řekou, ale nyní se proměnila. Takřka přes noc tu vyrostlo druhé městečko, městečko z hedvábí namísto kamene, větší a pohlednější než jeho starší sestra. Podél okraje louky si postavily stánky tucty obchodníků, kteří prodávali plstěné zboží a ovoce, opasky a vysoké boty, kůže a jestřáby, hliněné zboží, drahokamy, cínové výrobky, koření, peří a všechny možné další věci. Mezi davem se potulovali žongléři, loutkáři a kouzelníci, a vystavovali na odiv svoje umění... stejně jako děvky a kapsáři. Dunk si dával pozor na měšec.

Když ucítil vůni klobás opékajících se na ohni, začaly se mu sbíhat sliny v ústech. Koupil si jednu za měďák a k tomu roh piva na zapití. Zatímco jedl, pozoroval malovaného dřevěného rytíře, jak bojuje s malovaným dřevěným drakem. Se zalíbením spočinul pohledem také na loutkářce, která vodila draka; vysoké a pohledné, s olivovou pletí a havraními vlasy. Byla štíhlá jako kopí, bez nader, o kterých by se dalo mluvit, ale Dunkovi se líbil její obličej a způsob, jak prsty nutila draka chňapat a plazit se na koncích drátků. Hodil by dívce měďák, kdyby měl nějaké na rozdávání, ale právě teď se mu každá mince hodila.

Mezi kupci byli také zbrojíři, přesně jak doufal. Nějaký Tyrošan s vidlicovitým modrým vousem prodával přilbice, nádherné fantastické věci zdobené podobiznami ptáků a zvířat a vykládané zlatem a stříbrem. Jinde našel výrobce mečů nabízejícího na prodej levné ocelové čepele, a jiného, jehož práce byla mnohem jemnější, ale Dunkovi meč nescházel. Muž, kterého potřeboval, byl až na samém konci řady. Na stole před sebou měl rozloženou košili z jemného kroužkového pletiva a pár rukavic z překládané oceli. Dunk si je prohlížel zblízka. „Děláš dobrou práci.“ „Lepší nenajdeš.“ Podsaditý kovář nebyl víc než pět stop vysoký, ale přes hrudník a ramena byl stejně rozložitý jako Dunk. Měl černý vous, obrovité ruce a ani krápek skromnosti.

„Potřebuju zbroj na turnaj," vysvětloval mu Dunk. „Drátěnou košili z dobrého kroužkového pletiva, a k tomu límec, holenní chrániče a přilbici. Starcova polopřilba by se mu na hlavu vešla, ale Dunk chtěl pro obličej lepší ochranu, než mohl poskytnout obyčejný nánosník.

Zbrojír si ho prohlédl od hlavy až k patě. „Jsi velký, ale já už jsem vyzbrojil i větší." Vyšel zpoza stolu. „Klekni si, chci ti změřit ramena. Jo, a ten tvůj silný krk." Dunk si klekl. Zbrojír n přes ramena položil kus zauzlikované surové kůže, zamručel, odkašlal si, znovu zamručel. „Zvedni ruku. Ne, pravou." Zamručel potřetí. „Ted' můžeš vstát." Vnitřní délka Dunkovy nohy, tloušťka lýtky a objem pasu vedly k dalším zamručením. „Mám v voze nějaké kusy, které by ti mohly padnout," kývl muž, když s měřením skončil. „Pozor, není to nic zdobeného zlatem nebo stříbrem, jenom dobrá ocel, pevná a bez ozdob. Já dělám přilbice, které vypadají jako přilbice, bez okřídlených prasat a divného cizokrajného ovoce, ale moje ti poslouží lépe, pokud by tě kopí mělo zasáhnout do obličeje."

„To je všechno, co chci," řekl Dunk. „Za kolik?"

„Osm set stříbrných, protože jsem laskavý."

„Osm set?" To bylo víc, než očekával. „Já... nemohl bych ti výměnou nabídnout starou zbroj, vyrobenou pro menšího muže... polopřilbu, drátěnou košili..."

„Ocelový Pate prodává jen svoji vlastní práci," prohlásil muž, „ale dobrý kov se mně vždycky hodí. Pokud to není moc zrezivělé vezmu si to a zbroj ti dám za šest set."

Dunk mohl Patea poprosit, aby mu zbroj dal na úvěr, ale věděl, jakou odpověď by na takovou žádost pravděpodobně dostal. Cestoval se starým rytířem dost dlouho, aby pochopil, že obchodníci jsou až notoricky nedůvěřiví k potulným rytířům, z nichž někteří byli jen o něco málo lepší než lapkové. „Dám ti teď dva stříbrňáky a zbroj a zbytek mincí přinesu zítra ráno."

Zbrojír si ho chvíli prohlížel. „Dva stříbrňáky ti kupují den. Potom svoji práci prodám jinému."

Dunk vylovil stříbrňáky z měšce a položil je do zbrojírovy mozolnaté dlaně. „Dostaneš všechno. Já mám totiž v úmyslu výhra tento turnaj."

„Opravdu?" Pate do jedné z mincí kousl. „A co ti ostatní tady? Ti sem asi přišli, aby tě povzbuzovali, co?"

Než obrátil kroky zpátky ke svému jilmu, měsíc již stál n obloze hodně vysoko. Asfordská louka za ním byla zalita zář pochodní. Přes travu k němu zalátaly zvuky písní a smíchu, ale l měl zasmušilou náladu. Byl schopen vymyslet jenom jeden způsob, jak přijít k penězům na vlastní zbroj. A kdyby měl být poražen... „Jedno vítězství je všechno, co

potřebuju," mumlal hlas. „Nedoufám zas v tolik."

Stařec by přesto nedoufal ani v to. Ser Arlan nevjel na kolbiště od té doby, co byl před mnoha lety vyhozen ze sedla princem Dračího kamene na turnaji v Bouřlivém konci. „Ne každý muž se může chlubit tím, že proti nejlepšímu rytíři Sedmi království rozbil sedm kopí," říkával. „Nikdy bych nemohl doufat, že si pojedu lépe, tak proč bych se o to měl pokoušet?" Dunk měl podezření, že s tím měl co dělat spíš věk sera Arlana než princ z Dračího kamene, ale nikdy se neodvážil říct to před ním nahlas. Starý muž měl svoji hrdost, až do samotného konce. Já jsem rychlý a silný, vždycky to tvrdil, a co platilo pro něho, nemusí platit pro mě, říkal si tvrdohlavě.

Procházel přes plácek zarostlý plevellem a uvažoval o svých šancích, když tu skrze keře zahlédl jiskřičku ohně. Co je to? Dunk se nezastavil, aby o tom přemýšlel. V nžiku měl v ruce meč a prodíral se s ním trávou.

Vyrazil s řevem a klením, jen aby s mečem napřaženým prudce zastavil při pohledu na chlapce vedle ohně. „Ty?" Sklonil meč. „Co tady děláš?"

„Vařím rybu," odpověděl holohlavý chlapec. „Dáš si kousek?"

„Chtěl jsem říct - jak ses sem dostal? Ukradl jsi koně?"

„Jel jsem vzadu ve voze, s mužem, který vezl do hradu jehňata pro stůl mého pána z Ashfordu."

„Nu, v tom případě by ses měl podívat, jestli už neodjel nebo si najdi jiný vůz, co tě odveze zpátky. Já tě tady nechci."

„Nemůžeš mě donutit odejít," řekl chlapec troufale. „Tě hospody mám po krk."

„Už od tebe nechci slyšet žádné drzé řeči," varoval ho Dunk. „Měl bych tě teď přehodit přes sedlo a odvézt tě domů."

„To bys musel jet až do Králova přístaviště. Zmeškal bys turnaj

Královo přístaviště. Dunkovi blesklo hlavou, jestli ho chlapec uráží, ale malý pacholek přece nemohl vědět, že Dunk se narodil v Králově přístavišti. Další nešťastník z Blešího zadku? Spíš ano než ne, a kdo ho může vinit z toho, že se odtamtud chtěl dostat pryč?

Cítil se jako blázen, když tak stál s mečem v ruce nad osmiletým sirotkem. Zasunul zbraň do pochvy a zamračil se na chlapce, aby viděl, že nestrpí žádné žerty. Měl bych mu přece jen dát pořádný výprask, pomyslel si, ale dítě vypadalo tak žalostně, že nedokázal sám sebe přimět, aby ho udeřil. Rozhlédl se po tábořil Oheň vesele praskal uprostřed úhledného kruhu z kamenů. Koně byli vyhřebelcovaní a jeho šaty visely z větve jilmu, schly nad plameny. „Co ty tady dělají?"

„Vypral jsem je," odpověděl chlapec. „A vyhřebelcoval jsem koně, rozdělal oheň a chytil tuhle rybu. Taky bych ti postavil altán, ale žádný jsem nenašel."

„Tohle je můj altán." Dunk mávl rukou nad hlavu, ke koruně vysokého jilmu, který se tyčil nad nimi.

„To je strom," na chlapce to nijak nezapůsobilo.

„Tohle je altán, jaký potřebuje pravý potulný rytíř. Raději budu spát pod hvězdami než v nějakém zakouřeném stanu."

„A co když bude pršet?"

„Strom mě ochrání."

„Děšť mezi větvemi proteče."

Dunk se zasmál. „Ať si proteče. Nu, abych pravdu řekl, na stan mně chybí peníze. A tu rybu bys měl obrátit, nebo bude vespod spálená a nahově syrová. Z tebe by kuchtík nikdy být nemohl."

„Mohl, kdybych chtěl," odsekl chlapec a obrátil rybu.

„Co se ti stalo s vlasy?" zeptal se ho Dunk.

„Mistři mně je oholili." Najednou ostýchavý, chlapec zvěd kápi tmavohnědému pláště a přetáhl si ji přes hlavu.

Dunk slyšel, že to někdy dělávají, aby člověku pomohli od vši hnid nebo některých chorob. „Jsi nemocný?"

„Ne," odpověděl chlapec zarputile. „Jak se jmenuješ?"

„Dunk."

Chudšas se hlasitě zasmál, jako by to byla ta nejlegračnejší věc, co kdy slyšel. „Dunk? Ser Dunk? To není jméno pro rytíře. To je zkratka pro Duncana?"

Že by? Starý muž mu říkal jenom Dunk, pokud si vzpomínal, s svého předchozího života si moc nepamatoval. „Pro Ducana, ano," odpověděl. „Jsem ser Duncan z...". Dunk neměl jiné jméno, ani nepocházel z žádného rodu; ser Arlan ho našel, jak žije na smetištích a v uličkách Blešího zadku. Nikdy nepoznal otce ani matku. Co má chlapci říct? „Ser Duncan z Blešího zadku" neznělo moc rytířsky. Mohl by si přivlastnit Pennytree, ale co kdyby se někdo zeptal, kde to je? Dunk nikdy nebyl v Pennytree a ani stařec o tom místě nikdy moc nemluvil.

Zamračil se, pak vyhrkl: „Ser Duncan Vysoký." On byl vysoký o tom nebylo pochyb, a navíc to znělo silácky. To malé hádě si to ale nemyslelo. „Já nikdy o žádném seru Duncanovi Vysokém neslyšel."

„Copak ty znáš každého rytíře v Sedmi královstvích?" Chlapec na něho troufale pohlédl. „Znáš ty dobré."

„Já jsem stejně dobrý jako kterýkoli jiný. Po turnaji to všichni budou vědět. A ty máš nějaké jméno, zlodějíčku?"

Chlapec zaváhal. „Vejde," odpověděl. Dunk se nesmál. Jeho hlava opravdu vypadá jako vejce. Malí chlapci umí být krutí a dospělí muži taky. „Vejde," řekl, „měl bych spráskat, až budeš mít zadek modrý a poslat tě po svých, ale pravda je taková, že nemám altán a nemám ani panoše. Když mně slíbíš, že budeš dělat, co ti řeknu, nechám tě sloužit mi během turnaje. Potom uvidíme. Pokud se rozhodnu, že stojíš za to nechat já tě, můžu ti zaručit šaty na hřbetě a jídlo v žaludku. Ty šaty možná budou jen z hrubého plátna a jídlo jen nasolené hovězí, ryby, ale možná taky čas od času nějaká zvěřina, tam, kde nejsou žádní lesníci, ale hlad mít určitě nebudeš. A slibuju ti, že tě nebudu bít, kromě případů, kdy si to opravdu zasloužíš."

Vejde se usmál. „Ano, můj pane."

„Sere," opravil ho Dunk. „Jsem jenom potulný rytíř." Říkal si, jestli se na něho teď starý pán dívá. Naučíme ho umění boje, stejnému, jako jsi ty naučil mě, sere. Vypadá na dobrého chlapce a jednoho dne z něj možná bude rytíř.

Když jedli rybu, byla uvnitř ještě maličko syrová a chlapec neodstranil všechny kosti, ale přesto chutnala o celý svět

lep než tuhé nasolené hovězí.

Vejce brzy usnul vedle skomírajícího ohně. Dunk si poblíž lehl na záda, dal si velkou ruku pod hlavu a zahleděl se do noční oblohy. Slyšel vzdálenou hudbu z turnajového pozemku, půl míle vzdáleného. Hvězdy plály po celé obloze, byly jich tisíce a tisíce. Jedna zrovna padala v jasné zelenkavé čáře, která se zableskla přes čern a zmizela.

Padající hvězda nosí tomu, kdo ji uvidí, štěstí, pomyslel si Dunk. Jenomže všichni ostatní jsou teď ve svých altánech a hledí do hedvábí místo do oblohy. Takže tohle štěstí patří jenom mně.

Ráno se probudil do zvuku kohoutího kokrhání. Vejce stále spal vedle, schoulený pod starcovým druhým nejlepším pláštěm Nu, chlapec během noci neutekl, to je slibný začátek. Strčil do ně špičkou boty.

„Vstávat. Čeká na tebe spousta práce.“ Chlapec si promnul oči a bez dalšího pobízení vstal. „Pomoz mi osedlat Poslušnou, přikázal Dunk.

„A co snídane?“

„Je tam nasolené hovězí. Až s tímhle budeme hotovi.“

„Já bych raději snědl toho koně,“ řekl Vejce. „Sere.“

„Jestli neuděláš, co jsem ti řekl, ochutnáš moji pěst. Přines kartáče. Jsou v brašně u sedla. Ano, v té.“

Společně vykartáčovali hnědce srst, přehodili ji přes záda ne lepší sedlo sera Arlana a pevně je utáhli sedlovým řemenem. Dunk si všiml, že Vejce je dobrým pracantem, jakmile se jedno do něčeho opravdu s vervou pustí.

„Předpokládám, že budu pryč po většinu dne,“ obrátil se k chlapci, když vysedl na koně. „Ty zůstaň tady a dej to do pořádku. Dávej pozor, aby sem nestrkali nos jiní zloději.“

„Můžu si vzít meč, abych je zahnal?“ zeptal se Vejce. Dunk viděl, že má modré oči, velice tmavé, téměř fialové. Holá hlava je jakýmsi podivným způsobem zvětšovala. „Ne,“ odpověděl Dunk. „Nůž postačí. A raději bys měl být tady, až se vrátím, slyšíš? Zkus mě okrást a já tě dohoním a uštvu, to ti přísahám. Uštvu tě psy.“

„Vždyť žádné psy nemáš,“ namítl chlapec.

„Já už si nějaké opatřím. Schválně kvůli tobě.“ Otočil hlavu Poslušné k louce a rychlým klusem odjel; s nadějí, že výhrůžka postačí, aby chlapec zabránila provést cokoli nekalého. Kromě šatů, které měl na sobě, zbroje v brašně a koně, na němž jel, zůstalo všechno, co Dunk na tomto světě vlastnil, v táboře. Jsem velký blázen, když tomu klukovi tak důvěřuju, ale nechovám se jinak, než jak se starý muž choval ke mně, uvažoval. Určitě ho ke mně poslala Matka, abych mohl splatit svůj dluh.

Když přešel pole, uslyšel zvonění kladiv od řeky, kde tesaři hřeby sbíjeli ohrady kolbiště a stavěli dřevěnou diváckou tribunu pro urozené panstvo. Také bylo vztyčeno pár nových altánů, zatímco rytíři, kteří přijeli již dříve, vyspávali pozdně noční hýření nebo usedali ke snídani. Dunk cítil kouř hořícího dříví a vůni slaniny.

Na severním konci louky tekla řeka Víroproud, vedlejší přítok mocné Klikatice. Za mělkým brodem se prostíralo městečko s hradem. Dunk na svých cestách se starým pánem viděl mnoho tržních městeček. Tohle bylo pěknější než většina ostatních; obílené domy s deskovými střechami jako by každého zvaly k sobě. Když byl menší, často přemýšlel o tom, jaké by to bylo žít na takovém místě; každý den spát se střechou nad hlavou a každého rána se probouzet obklopen stejnými zdmi. Třeba to brzy poznám. Jo, a Vejce taky. Bylo to docela možné. Divné věci se stávají každý den. Ashfordský hrad byl kamennou stavbou ve tvaru trojúhelníku a z každého vrcholu stoupala do výše třiceti stop kulatá věž; mezi nimi se táhly silné zdi s cimbuřím. Z hradeb vlály oranžové praporce jeho pána s bílým znakem slunce a krokvice. Před branami stáli zbrojnoši s halapartnami v oranžových livrejích.

Dívali se, jak lidé přicházejí a odcházejí, zdánlivě byli dychtiví zažertovat si s pěknou mlékařskou děvečkou, než pustit něj dovnitř. Či ven. Dunk se zastavil před malým vousatým mu kterého považoval za jejich kapitána, a zeptal se ho, kde nají správce her.

„Ty myslíš Plummera. Dělá tady majordoma. Ukážu ti cestu.“

Uvnitř na nádvoří si od něho štolba vzal Poslušnou. Dunk si přehodil otřískaný štít sera Arlana přes rameno a následovali kapitána stráží zadní části stájí do vížky vestavěné v rohu parkánové zdi. Na ochoz vedly příkré kamenné schody. „Přišel jsi zapsat jméno svého pána na seznam účastníků klání?“ zeptal se kapitán, když po nich vystupovali.

„Přišel jsem zapsat svoje jméno.“

„Opravdu?“ Uculoval se ten muž? Dunk si tím nebyl jistý. „Tamtěmi dveřmi. Nechám tě tady a vrátím se na svoje stanoviště.“

Když Dunk dveře otevřel, majordomus seděl u stolu a škrábal cosi brkem na kus papíru. Měl řídnoucí šedivé vlasy a úzký, vyzáblý obličej. „Ano?“ řekl, když vzhledl. „Co si přeješ, chlapče?“

Dunk za sebou zavřel dveře. „Ty jsi majordomus Plummer? Přijel jsem na turnaj. Abych se zúčastnil klání.“

Plummer našpulil rty. „Turnaj mého pána je zápolením pro rytíře. Jsi snad rytíř?“

Přikývl a v duchu se tážal, zda mu zrudly uši.

„Předpokládám, že rytíř s nějakým jménem?“

„Dunk.“ Proč řekl tohle? „Ser Duncan. Vysoký.“

„A odkudpak jsi, sere Duncane Vysoký?“

„Ze všech možných míst. Od svých pěti či šesti let jsem byl panošem sera Arlana z Pennytree. Toto je jeho štít.“ Ukázal ho majordomovi. „Taky jel na turnaj, ale cestou nastydl a zemřel, a tak jsem přijel místo něho. Než skončil, pasoval mě svým vlastním mečem na rytíře.“ Dunk vytáhl meč z pochvy a položil ho na zjizvený dřevěný stůl mezi ně.

Správce her se na meč stěží podíval. „Meč to je, to je pravda.“

Nikdy jsem však neslyšel o tom Allanovi z Pennytree. Říkáš, žeš byl jeho panošem? "

„Vždycky mně sliboval, že ze mě udělá rytíře, takového, jakým byl sám. Když umíral, zavolal na mě, abych mu přinesl meč i pokynul mi, abych poklekl. Dotkl se mě jednou na pravém rameni a jednou na levém a odříkal nějaká slova, a když

jsem vstal, byl jsem rytířem."

„Hmmm." Muž jménem Plummer si zamnul nos. „Jakýkoli rytíř může jiného muže pasovat na rytíře, to je pravda, třebaže je obvyklejší stát před složením přísahy noční stráž v septu i být pomazán septonem. Byli tvému pasování přítomni nějakí svědkové?"

„Jenom červenka nahoře ve hlohu. Slyšel jsem ji, když starý pán odříkával ta slova. Vyzval mě, abych byl dobrým rytířem, i spravedlivým, abych poslouchal sedm bohů, abych chránil slabé i nevinné, abych věrně sloužil svému pánovi a ze všech sil bránil říši, a já jsem přísahal, že to udělám."

„Nepochybně." Dunk si nemohl nevšimnout, že Plummer jaksi neráčí říkat mu sere. „Budu si o tom muset promluvit s lordem Ashfordem. Znali tebe nebo tvého zesnulého pána někteří z dobrých rytířů zde shromážděných?"

Dunk se na okamžik zamyslel. „Byl tam altán, na kterém se třepetala zástava rodu Dondarrionů? černá, s purpurovým bleskem?"

„To bude ser Manfred z jejich rodu."

„Ser Arlan sloužil jeho lordu otci v Dome, před třemi lety. Ser Manfred si mě možná bude pamatovat."

„Radil bych ti, aby sis s ním promluvil. Pokud se za tebe může zaručit, přived' ho sem zítra ráno ve stejnou dobu."

„Jak si přeješ, pane." Zamířil ke dveřím.

„Sere Duncane," zavolal za ním majordomus.

Dunk se otočil.

„Jsi si vědom toho," pravil vážně muž, „že zbroj, zbraně a koně poražených případnou vítězi a musí být zpět vykoupeny?"

„To vím."

„A máš peníze, abys takové výkupné mohl zaplatit?"

Ted' věděl, že má uši červené. „Já peníze nepotřebuju," řekl a v duchu se modlil, aby to byla pravda. Co potřebuje je jedno vítězství. Když vyhraju v prvním klání, případně mě zbroj a kůň poraženého nebo jeho zlato a tím vyrovnám vlastní porážku.

Pomalů sestupoval se schodů, neochotný pustit se do toho co ho čekalo nyní. Na nádvoří chytil za límec jednoho ze štolbů „Musím mluvit s vrchním podkoním lorda Ashforda."

„Najdu ho pro tebe."

Ve stájích bylo chladno a šero. Nafl po něm temperamentní šedý hřebec, kterého míjel, ale Poslušná jenom tiše zaržála a pomazlila se s jeho rukou, když ji pohladil po hlavě. „Ty jsi hodná holka, vid'?" zamumlal. Starý pán vždycky říkával, že rytíř by neměl mít rád svého koně, protože pod ním nejeden zemře, ale sám se této vlastní rady nikdy nedržel. Dunk ho často viděl, jak utrácí poslední měďák za jablko pro Hnědáka nebo za oves pro Poslušnou a Hroma. Ryšavá kobylka byla jízdním koněm sera Arlana a neúnavně ho nosila na zádech tisícovky mil, křížem krážem po Sedmi královstvích. Dunk měl pocit, jako by zrazoval starého přítele, ale jakou jinou možnost měl? Hnědák byl příliš starý, než aby měl vůbec nějakou cenu a na Hromovi musí jet na turnaj.

Vrchní podkoní si dával načas. Zatímco čekal, Dunk uslyšel zatroubení z hradeb a hlasy na nádvoří. Zvědavý, odvedl Poslušnou k vratům stáje, aby se podíval, co se to tam děje. Do hradu branou vjížděla velká skupina rytířů a jízdních lučištníků, přinejmenším stovka mužů. Někteří seděli na těch nejnádhernejších koních, jaké Dunk kdy viděl. Přijel nějaký velký pán. Popadl za paži štolbu, který běžel kolem. „Kdo je to?"

Chlapec si ho změřil udiveným pohledem. „Copak nevidíš zástavy?" Vykroutil se mu ze sevření a pospíchal pryč.

Zástavy... Když Dunk otočil hlavu, póry v větru uchopil jeden hedvábný praporec na vysoké žerdí a ohnivý tříhlavý drak rodu Targaryenů jako by roztáhl křídla a začal dštít šarlatový oheň. Vlajkonošem byl vysoký rytíř v bílé šupinové zbroji zdobené zlatem, s čistě bílým pláštěm, jenž mu vlál z ramen. Rytíři Královské gardy s královskou zástavou.

Nebylo divu, že lord Ashford a jeho synové plni spěchu běželi k bráně hradu a s nimi také jejich spanilá panna, dívčina malé postavy se žlutými vlasy a kulatým růžovým obličejem. Nepřipadá mně tak pěkná, pomyslel si Dunk. To děvče od loutek bylo hezčí.

„Chlapče, slez z té klisny a postarej se o mého koně."

Před stájem sesedl jezdec. On mluví ke mně, uvědomil si Dunk. „Já nejsem štolba, pane."

„Nejsi na to snad dost šikovný?" Mladík na sobě měl černý plášť olemovaný šarlatovým saténem, ale oděv pod ním zářil jako plamen, samá červeně, zlato a žlut'. Štíhlý a rovný jako dýka, třebaže jenom střední postavy, byl zhruba Dunkova věku. Kadeře stříbrozlatých vlasů rámovaly obličej který byl jako vytesaný ze žuly a velitelského vzezření; vysoké čelo a ostré lícní kosti, rovný nos, bledá hladká pokožka bez poskvrnky. Oči měly tmavě fialovou barvu.

„Pokud se nedokážeš postarat o koně, sežeň mně alespoň nějaké víno a pohlednou nevěstku."

„Já... prosím o prominutí, pane, ale nejsem ani sluha. Mám tu čest být rytířem."

„To to s těmi rytíři dopadlo," zabručel mladík, ale vtom se k nim přitíhl jeden ze štolbů a muž se k němu otočil, aby mu podal otěže svého koně, nádherného plnokrevníka. Na Dunka ihned zapomněl. Ten se s pocitem úlevy stáhl do přitní stáji, aby tam počkal na vrchního podkoního. Už tak se cítil dost nepříjemně, obklopen všemi těmi urozenými pány v altánech, ale v životě nemluvil s princem.

O tom, že nádherný mladík je princ, nepochyboval ani na chvíli. Targaryenové byli krví ztracené Valyrie ze zamoří a stříbrozlaté vlasy a fialové oči je odlišovaly od obyčejných lidí. Dunk věděl, že princ Baelor je starší, ale tento mladík mohl docela dobře být jedním z jeho synů: Valarr, kterého často nazývali „Mladším princem", aby ho odlišili od otce, nebo Matarys, „Ještě mladší princ," jak ho kdysi pojmenoval šašek starého lorda Swanna. Byli tam ještě další princové, bratrance Valarra a Mataryse. Dobrý král Daeron měl čtyři dospělé syny, tři už s vlastními dědici. Během otcových časů rod dračích králů téměř vymřel, ale říkalo se, že Daeron II. a jeho synové pokračování rodu zajistili pro všechny časy.

„Ty. Chlapče. Chtěl jsi se mnou mluvit." Vrchní podkoní lorda Ashforda měl brunátný obličej, který vypadal ještě

červenější díky oranžové livreji, a příkrý styl mluvy. „Co po mně chceš? Nemám čas na-!“ „Chci prodat tohoto koně,“ skočil mu Dunk do řeči, než ho muž stačil poslat pryč. „Je to dobrý kůň, jistý v nohou -!“ „Říkám ti, že nemám čas.“ Muž se na Poslušnou stěží podíval. „Můj pán z Ashfordu žádné takové koně nepotřebuje. Odveď ji do města, možná ti za ni Henly dá pár stříbrňáků.“ S těmito slovy se od něho začal odvracet. „Děkuji ti, můj pane,“ řekl Dunk, než muž stačil odejít. „Můj pane, to sem přijel král?“ Vrchní podkoní se dal do hlasitého smíchu. „Ne, díky bohům. Stačí tohle zamoření princů. Kde mám najít stání pro všechna jejich zvířata? A kde pít?“ Odrazoval, vydávaje strohé příkazy svým štolbům. Než Dunk odjel ze stáje, lord Ashford doprovodil své urozené hosty do hradní síně, ale dva z rytířů Královské gardy v prosté zbroji a sněhobílých pláštích se zdrželi na nádvoří, kde si povídali s kapitánem stráží. Dunk se před nimi zastavil. „Urození pánové, jsem ser Duncan Vysoký.“ „Zdravím tě, sere Duncane,“ odpověděl vyšší z bílých rytířů. „Já jsem ser Roland Crakehall a toto je můj bratr v přísaze, ser Donnel z Duskendalu.“ Sedm rytířů Královské gardy bylo těmi nejjudatnějšími bojovníky v Sedmi královstvích, snad až na korunního prince samotného, Baelora Kopílama. „Přijeli jste se zúčastnit klání?“ zeptal se Dunk pln obav. „Nepřislušelo by nám vyjet v klání proti těm, kterým jsme přísahali, že je budeme chránit,“ odpověděl ser Donnel, muž s rudými vlasy a vousy. „Prince Valarr má tu čest být jedním z obránců lady Ashfordové,“ vysvětloval ser Roland, „a jeho bratrance budou mezi vyzyvateli. My ostatní jsme se přijeli jenom podívat.“ Dunk s pocitem úlevy bílým rytířům poděkoval za jejich laskavost a vyjel bránou hradu, než si ho usmyslí obtěžovat další princ. Tři mladí princové, uvažoval, když otočil koně do ulic města Ashfordu. Valarr byl nejstarším synem prince Baelora, v pořadí druhým následníkem Železného trůnu, ale Dunk nevěděl, kolik z otcova proslaveného umu v zacházení s kopím a mečem mohl dědit. O druhých dvou targaryenských princích toho věděl dokonce ještě méně. Co si počnu, když budu muset vyjet proti princů? Dovolili by mně vůbec utkat se v klání s někým tak urozeným? Odpověď neznal. Starý pán mu často říkával, že je tupý jako hradní stěna, a právě takový teď měl pocit.

Henlymu se Poslušná na pohled docela líbila, dokud se nedozvěděl, že mu ji Dunk chce prodat. V tu chvíli na ní všichni jeho pacholci začali hledat vady. Nakonec mu za ni nabídl tři sta stříbrných. Dunk řekl, že musí dostat tři tisíce. Po spoustě dohadování a klení se domluvili na sedmi stech padesáti. To bylo o hodně blíž Henlyho počáteční ceně než Dunkově, což ho ve smlouvání činilo poraženým, ale handlíř by výš nešel, a tak Dunk nakonec neměl jinou možnost než souhlasit s touto cenou. Další dohadování začalo, když Dunk prohlásil, že cena nezahrnovala sedlo a Henly trval na tom, že ano.

Nakonec vše vyřešili k vzájemné spokojenosti. Když Henly odešel, aby přinesl peníze, Dunk hledal Poslušnou po hřívě a říkal jí, aby byla statečná. „Když vyhraju, vrátím se pro tebe a koupím si tě zpátky, to ti slibuju.“ Nepochyboval o tom, že v následujících dnech se všechny vady Poslušné ztratí a že bude mít cenu dvojnásobnou, než měla dnes.

Handlíř mu dal tři zlaté aky a zbytek ve stříbře. Dunk do jedné ze zlatých mincí kousl a usmál se. Nikdy předtím zlato neochutnal, ani ho neměl v ruce. Lidé těm mincím říkali „draci“, protože ha jedné straně byl vyražený tříhlavý drak rodu Targaryenů. Na druhé byla podobizna krále. Dvě z mincí, které mu Henly dal, na sobě měly obličej krále Daerona; třetí byla starší, dost ošoupaná a byl na ní jiný muž. Pod podobiznou bylo jeho jméno, ale Dunk neuměl číst. A navíc bylo zlato na okrajích setřené. Poukázal na to před Henlym, a to dost hlasitě. Handlíř zabručel, ale přidal mu dalších pár stříbrňáků a hrst plnou měďáků, aby ztrátu zlata vyvážil. Dunk mu pár měďáků podal zpátky a kývl hlavou k Poslušné. „To je pro ni,“ řekl. „Postarej se o to, aby dnes večer dostala nějaký oves. Jo, a taky jablko.“

Se štítem na rameni a pytle staré zbroje na zádech se Dunk pěšky pustil sluncem zalitými ulicemi města Ashfordu. Tíha takového množství mincí v měšci mu navozovala divný pocit; na jedné straně jako by z toho málem měl závrať, na druhé cítil obavy. Stařec mu nikdy nedal víc než mince nebo dvě najednou. Z tolika peněz by mohl žít celé roky. A co budu dělat, až je utratím, prodám Hroma? Tato cesta obvykle končila žebrotou nebo vyhnanstvím. Takovou šanci už nikdy znovu mít nebudu, musím risknout všechno.

Než se přebrodlil zpátky přes řeku na jižní stranu Víroproudu, dopoledne téměř uběhlo a turnajový pozemek opět ožil. Prodavači vína a klobás se ve stáncích čile oháněli, tančící medvěd se otáčel podle toho, jak jeho pán hrál, a zpěvák prozpěvoval: „Medvěd, medvěd a spanilá panna,“ žongléři žonglovali a loutkáři právě končili s dalším soubojem. Dunk se zastavil, aby se podíval, jak bude poražen dřevěný drak. Když mu loutkový rytíř usekl hlavu a do trávy se vysypaly červené piliny, zasmál se nahlas a hodil dívce dva měďáky. „Jeden je za včerejšek,“ zavolal. Chytla mince ve vzduchu a hodila po něm úsměv tak sladký, jaký ještě nikdy neviděl.

Směje se na ně nebo na ty mince? Dunk ještě nikdy nebyl s děvčetem a byl v přítomnosti dívek nervózní. Jednou, před třemi lety, když byl měšec starého pána plný po půlroce služby u slepého lorda Florenta, řekl Dunkovi, že nastal čas, aby ho odvedl do nevěstince a udělal z něho muže. Jenomže to řekl, když byl opilý, a jakmile vystřízlivěl, nepamatoval si to. Dunk se příliš styděl, než aby mu to sám připomněl. Stejně si nebyl jistý, zda stojí o děvku. Pokud nemůže mít urozenou pannu jako pořádný rytíř, chtěl alespoň nějakou, které by se víc líbil on sám než jeho stříbro.

„Dáš si roh piva?“ zeptal se mladé loutkářky, když epala pilinovou krev drakovi zpátky do krku. „Myslel jsem se mnou? Nebo klobásu? Já jsem měl klobásu včera večer a byla moc dobrá. Myslím, že je dělají z vepřového masa.“

„Děkuji ti, můj pane, ale máme další představení.“ Dívka vstala a odběhla k ošklivé tlusté dornské ženě, která vodila dřevěného rytíře, zatímco Dunk zůstal s hloupým pocitem stát. Přesto se mu líbil způsob, jakým běžela. Hezká dívka, a vysoká. Tuhle kdybych líbal, nemusel bych si k tomu kleknout. Líbat uměl. Jedna hostinská děvčeka mu to ukázala jednou večer v Lannisportu, před rokem, ale byla moc malá a musela sedět na stole, aby mu dosáhla na rty. Při té vzpomínce mu zrudly uši. Jaký je jen blázen. Měl by teď myslet na turnaj, ne na líbání.

Tesaři lorda Ashforda bílili vápnem po pás vysoké dřevěné bariéry, které budou oddělovat jezdce při klání. Dunk je chvíli pozoroval při práci. Bylo tam pět drah, vytyčených od severu k jihu tak, aby žádný z účastníků nemusel jet proti slunci. Na východní straně kolbiště byla vztyčena tribuna se třemi řadami a s oranžovým baldachýnem, který bude urozené pány a dámy chránit před deštěm a sluncem. Většina jich bude sedět na lavicích, ale ve středu tribuny stála čtyři křesla s vysokými opěradly pro lorda Ashforda, spanilou pannu a přítomné prince.

Na západním okraji louky stála kvintána, u které se procvičoval tucet rytířů. Roztáčeli napražené rameno panáka pokaždé, když zasáhli rozštípány štít zavěšený z jednoho konce. Dunk pozoroval Kruťase z Brackenů, když na něho přišla řada, a pak lorda Carona z Mokřad. Já nemám tak dobrý posez v sedle jako kterýkoli z nich, pomyslel si stíněně. Všude kolem něho muži trénovali, vrhali se jeden na druhého s dřevěnými meči, zatímco jejich panoši stáli vedle a pokřikovali na ně oplzlé rady. Dunk pozoroval podsaditého mladíka, jak se snaží odrazit svalnatého rytíře, který mu připadal pružný a ohebný jako horská kočka. Oba měli na štítech namalované červené jablko Fossowayů, ale štít mladšího muže byl brzy rozsekaný a rozštípány na třísky. „Tohle jablko ještě není zralé,“ postěžoval si starší rytíř, když uhodil druhého do přilbice. Než se mladší Fossoway vzdal, byl plný podlitin a zakrvácený, zatímco jeho protivník na sobě měl stěží škrábnutí. Zvedl hledí přilbice, rozhlédl se, uviděl Dunka a zvolal: „Hej ty tam. Ty, ano ty, ten velký. Rytíři s okřídleným kalichem. Je to meč, co u tebe vidím?“

„Patří mně po právu,“ ohradil se Dunk. „Jsem ser Duncan Vysoký.“

„A já jsem ser Steffon Fossoway. Nechtěl bys sis to se mnou rozdat, sere Duncane Vysoký? Bylo by dobré mít někoho nového, s kým bych zkřivil meč. Můj bratranec ještě není zralý, jak jsi viděl.“

„Udělej to, sere Duncane,“ pobízel ho dobitý Fossoway, když si sundal z hlavy přilbici. „Možná nejsem zralý, ale můj dobrý bratranec je prohnitý naskrz. Vyklepej z něho semena.“

Dunk zavrtěl hlavou. Proč se ho ti urození pánové snaží zatáhnout do svých šarvátek? On s tím nechtěl mít nic společného. „Děkuji ti, sere, ale mám na starosti jiné záležitosti.“ Necítil se dobře, když u sebe měl tolik peněz. Čím dříve zaplatí Ocelovému Pateovi a vyzvedne si u něho zbroj, tím lépe.

Ser Steffon si ho změřil pohledem plným opovržení. „Tak potulný rytíř má na starosti jiné záležitosti.“ Znovu se rozhlédl a spatřil dalšího pravděpodobného soka lelkujícího poblíž. „Sere Granci, vítám tě. Pojď to se mnou zkusit. Už znám každý bídny trik, který zvládl bratranec Raymun a zdá se, že tady ser Duncan se musí vrátit ke svému křoví. Pojď, pojď.“

Dunk se vytratil s rudým obličejem. Sám neznal mnoho triků, bídnych ani žádných jiných a nechtěl, aby ho někdo viděl bojovat ještě před turnajem. Stařec mu vždycky říkával, že čím lépe znáš svého soka, tím snadněji ho dokážeš přemoci. Rytíři jako ser Steffon měli bystrý zrak, aby pouhým pohledem vypátrali u člověka jeho slabiny. Dunk byl silný a rychlý a váha a dosah byly jeho přednostmi, avšak ani na okamžik nevěřil, že se schopnostmi vyrovná umu jiných. Ser Arlan ho učil, jak nejlépe mohl, ale starý pán sám nikdy nepatřil k nejlepším rytířům, ani když byl mladý. Velcí rytíři neprožili celý život putováním od hradu ke hradu, ani neumírali vedle rozbahněné cesty. To se mně nestane, přísahal si Dunk v duchu. Já jim ukážu, že dokážu být něčím víc než jen potulným rytířem.

„Sere Duncane.“ Mladší Fossoway pospíchal za ním, aby ho dohonal. „Neměl jsem tě pobízet, abys změřil síly s mým bratrancem. Měl jsem vztek, protože je tak arogantní, a ty jsi tak velký, že jsem si myslel... nu, nebylo to ode mě zdvořilé. Nemáš na sobě zbroj. Kdyby mohl, zlomil by ti ruku nebo koleno. Rád mrzačí muže na cvičišti, takže jsou pak plní modřin a snáz zranitelní, kdyby se s ním měli utkat na kolbišti.“

„Tobě neublížil.“

„Ne, jenomže já jsem z jeho vlastní krve, třebaže on je starší větvi jabloně, jak mně neustále neopomíná připomínat. Jsem Raymun Fossoway.“

„Rád tě poznávám. Pojedete ty a tvůj bratranec na turnaji?“

„On pojede určitě. Co se mě týče, já bych jel taky, kdybych mohl. Jenomže zatím jsem pouhým panošem. Bratranec mi slíbil, že mě pasuje na rytíře, ale trvá na tom, že ještě nejsem dost zralý.“ Raymun měl čtvercovitý obličej, nos jako knoflík a krátké vlasy, které vypadaly jako vlna, ale jeho úsměv byl okouzlující. „Zdá se, že ty ale máš výzor bojovníka. Na čí štít hodláš zaútočit?“

„Mně na tom nezáleží,“ pokrčil rameny Dunk. Právě tak měla znít odpověď, třebaže to bylo věcí, na které mu záleželo nejvíce ze všech. „Já se klání nezúčastním až do třetího dne.“

„Ano, a do té doby někteří z nejlepších odpadnou,“ kývl Raymun. „Nu, ať se na tebe Válečník usmívá, sere.“

„Na tebe taky.“

Pokud je to jenom panoš, jak to, že já jsem rytířem? Jeden z nás je blázen. Stříbro v Dunkově měsci zvonilo na každém kroku, ale on věděl, že o všechno může přijít během jediného úderu srdce. Dokonce i pravidla tohoto turnaje byla proti němu, činila velmi nepravděpodobným možnost, že se bude moci utkat s nezkušeným nebo slabým protivníkem. Existoval tucet různých forem, podle kterých mohl turnaj probíhat, podle rozmaru lorda, který ho pořádal. Některé byly napodobeninami bitev mezi skupinami rytířů, jiné divokými pranicemi, kde sláva připadla poslednímu bojovníkovi, který zůstal na bojišti stát. Tam, kde se podle pravidel konaly souboje mezi jednotlivci, dvojice byly někdy určovány losem, jindy správcem her.

Lord Ashford pořádal turnaj na oslavu třináctého dne dceřina jména. Spanilá panna bude sedět po otcově boku jako vládnoucí Královna lásky a krásy. Pět vyvolených, které obdaří svou přízní, ji bude chránit. Všichni ostatní musí chtít být vyzyvateli, ale pokud kterýkoli muž porazí jednoho z vyvolených, zaujme jeho místo a sám se stane obráncem Královny, dokud ho další vyzyvatel nevyhodí ze sedla. Na konci třídenního klání těch pět, kteří zůstanou, rozhodne, zda si panna ponechá korunku Královny lásky a krásy nebo zda by ji místo ní měl nosit někdo jiný.

Dunk hleděl na travnaté kolbiště a prázdná křesla divácké tribuny a zvažoval svoje šance. Jedno vítězství bylo vše, co potřeboval; pak může sám sebe jmenovat jedním z vyvolených ashfordské louky, i kdyby to mělo být jen na hodinu.

Není toho moc, v co doufám, pokud bohové budou milostivi. Vzpomněl si na všechny ty písňe, které kdy slyšel, na písňe o slepém Symeonu Hvězdookém a vznešeném seru Serwynovi se Zrcadlovým štítem, o princi Aemonovi Dračím rytíři, o seru Ryamu Redwynovi a Florianu Bláznovi. Ti všichni vybojovali vítězství proti sokům mnohem strašlivějším, než kterým se bude muset postavit on. Jenomže to byli velcí hrdinové, stateční muži urozeného původu, až na Floriana. A co jsem já? Dunk z Blešího zadku? Nebo ser Duncan Vysoký?

Předpokládal, že se velice brzy dozví pravdu. Zvedl pytel se zbrojí a nasměroval kroky ke stánkům obchodníků, kde vyhledal Ocelového Patea.

Vejde v táboře vykonal spoustu práce. Dunk byl potěšen; napolo se obával, že mu panoš někam uteče. „Dostal jsi dobrou cenu za svého koně?“ zeptal se chlapec.

„Jak víš, že jsem Poslušnou prodal?“

„Odjel jsi na ní pryč a zpátky jdeš pěšky, a kdyby ti ji ukradli zloději, vypadal bys mnohem rozezleněji.“

„Dostal jsem dost, abych si mohl pořídit tohle.“ Dunk vyndal z pytle novou zbroj, aby ji chlapci ukázal. „Pokud se někdy máš stát rytířem, musíš rozeznat dobrou ocel od špatné. Podívej se, tohle je dobrá práce. Tahle košile je z dvojitého kroužkového pletiva, každé očko je spojeno se dvěma dalšími, vidíš? Poskytuje větší ochranu než jednoduché pletivo. A podívej se na přilbici. Pate jí zakulatil vršek, vidíš, jak je zaoblená? Meč nebo sekera po ní sklouznou, zatímco do přilbice s plochým vrcholem by se mohly zaseknout.“ Dunk si velkou přilbici nasadil na hlavu.

„Jak v tom vypadám?“

„Není v ní žádné hledí,“ poznamenal Vejce. „Má vzduchové otvory. Hledí je nejslabším místem.“ Ocelový Pate mu to vysvětlil. „Kdybys věděl, kolik rytířů dostalo zásah do oka, když si zvedli hledí, aby se nadechli čerstvého vzduchu, nikdy bys po přilbici s hledím ani nevzdechl,“ řekl Dunkovi.

„Taky nemá žádný hřeben ani chochol,“ brblal Vejce. „Je úplně holá.“

Dunk si přilbici sundal. „Holá přilbice mně dokonale vyhovuje. Vidíš, jak se ta ocel leskne? Tvým úkolem bude udržovat ji stále v tomto stavu. Víš, jak se čistí kroužková zbroj?“

„V sudu s pískem,“ odpověděl chlapec, „jenomže ty žádný sud nemáš. Koupil sis taky altán, sere?“

„Tak dobrou cenu jsem zas nedostal.“ Ten kluk je na svoje roky až moc drzý, měl bych to z něho vytlouct. Věděl však, že by nic takového neudělal. Troufalost se mu líbila. Sám by měl být odvážnější. Můj panoš je statečnější než já, a taky šikovnější. „Vedl sis dobře, Vejce,“ pochválil ho. „Zítra pojedese se mnou. Podíváme se na turnajový pozemek. Koupíme oves pro koně a čerstvý chléb pro nás. Možná taky kousek sýra, pokud v některém ze stánků prodávají dobrý sýr.“

„Nebudu muset jít do hradu, že ne?“

„Proč ne? Jednoho dne mám v úmyslu žít v hradu. Než tady skončím, doufám, že si vybojuju místo na čestnějším konci stolu.“

Chlapec mlčel. Možná se bojí vstoupit do hradní síně, pomyslel si Dunk. To se ostatně dalo očekávat. Časem z toho určitě vyroste. Začal znovu obdivovat svou novou zbroj a v duchu si říkal, jak dlouho ji asi bude nosit.

Ser Manfred byl hubený muž s kyselým výrazem ve tváři. Měl na sobě černý kabátec zdobený purpurovým bleskem rodu Dondarrionů, ale Dunk by si ho i bez něj pamatoval podle neposlušné hřívy rudozlatých vlasů. „Ser Arlan sloužil tvému otci, když s lordem Caronem vypálili Supiho krále z Rudých hor, sere,“ pravil, kleče na kolena. „Já tehdy byl ještě malý kluk, ale už jsem mu dělal panoše. Seru Arlanovi z Pennytree.“

Ser Manfred se zamračil. „Ne. Toho neznám. Ani tebe, chlapče.“

Dunk mu ukázal štít starého muže. „Toto byl jeho erb, okřídlený kalich.“

„Můj otec tehdy odvedl do hor osm set rytířů a téměř čtyři tisíce pěšáků. Nemůžeš ode mě čekat, že si budu pamatovat každého z nich, nebo štíty, které nesli. Je docela možné, že jste tam s námi byli, ale...“ Ser Manfred pokrčil rameny.

Dunk na okamžik ohromením oněměl. Starý muž ve službách tvého otce utržil zranění, tak jak jsi na něho mohl zapomenout? „Nedovolí mně zúčastnit se klání, dokud se za mne nějaký rytíř nebo lord nezaručí.“

„A to jako mám být já?“ divil se ser Manfred. „Už jsem ti věnoval dost svého času, sere.“

Dunk věděl, že pokud se vrátí do hradu bez sera Manfreda, je ztracen. Ulpěl zrakem na purpurovém blesku vyšitým přes černou vlnu kabátce sera Manfreda a rychle navázal: „Vzpomínám si, že tvůj otec vojákům vypravoval, jak váš rod přišel ke svému erb. Jedné bouřlivé noci, když první muž tvého rodu nesl poselství přes Dornská blata, přiletěl šíp, který pod ním zabil koně, a on padl k zemi. Ze tmy se vynořili dva Domové v kroužkové zbroji a přilbicích s chocholy. Meč tvého předka se při pádu zlomil. Když to uviděl, pomyslel si, že je s ním konec. Ale jak se k němu Domové blížili, aby ho ubili, z oblohy náhle vyšlehl blesk jasně purpurové barvy, který se rozštěpil, zasáhl Domy v ocelovém brnění a zabil je oba na tom místě, kde stáli. To poselství zajistilo vítězství Bouřlivého krále nad Domy a on z vděčnosti povýšil posla do šlechtického stavu. Byl to první lord Dondarrion, a tak za svůj znak přijal rozvětvený purpurový blesk na černém poli posetém hvězdami.“

Pokud si Dunk myslel, že tento příběh na sera Manfreda zapůsobí, nemohl se víc mýlit. „Tento příběh dřív nebo později uslyší každý pacholek a sluha, co kdy sloužili mému otci. To, že ho znáš, z tebe nedělá rytíře. Táhni odsud, sere.“

Dunk se s těžkým srdcem vrátil do ashfordského hradu a po celou cestu přemýšlel, co by mohl říct, aby mu Plummer udělil právo zúčastnit se turnaje. Majordomus však ve své vízce nebyl. Strážný mu řekl, že ho možná najde ve velké síni. „Mám počkat tady?“ zeptal se Dunk. „Jak dlouho tam bude?“

„Jak to mám vědět? Dělej si, co chceš.“

Velká síň nebyla tak velká, jak hradní síň obvykle bývají, ale Ashford byl malý hrad. Dunk vstoupil bočními dveřmi a okamžitě majordoma uviděl. Stál s lordem Ashfordem a tuctem dalších mužů na horním konci síně. Kráčel k nim podél

stěny ověšené vlněnými tapiseriemi s vyobrazeným ovocem a květinami.

„- větší starosti, kdyby to byli tvoji synové, to bych se vsadil," říkal rozhněvaný muž, když se k nim Dunk blížil. Rovné vlasy a do čtverce zastřížený vous byly tak světlé, že v šeru síně vypadaly bílé, ale když k nim Dunk přišel blíž, uviděl, že ve skutečnosti mají bledě stříbrnou barvu protkanou zlatem.

„Daeron tohle udělal už předtím," odpověděl jiný. Plummer stál tak, že Dunkovi bránil ve výhledu na muže, který mluvil. „Neměj jsi mu přikazovat, aby se turnaje zúčastnil. Ten na turnajové kolbiště nepatří o nic víc než Aerys nebo Rhaegel."

„Činž chceš říct, že ten by spíš uměl jezdit na nevěstce než na koni," řekl první muž. Mohutné postavy a silný, princ - určitě to byl princ - měl na sobě lehkou koženou zbroj posázenou stříbrnými cvočky a přes ni těžký černý plášť lemovaný hermelínem. Jeho tváře byly zjizvené doličky od neštovic, jenom částečně zakrytými stříbrným vousem.

„Nepotřebuju, aby mi někdo připomínal nedostatky mého syna, bratře. Je mu teprve osmnáct let. Ještě se může změnit. A on se změní, bohové buďte prokláti, jinak přísahám, že ho zabiju."

„Nebud' blázen. Daeron je prostě takový, jaký je, ale stále je to tvoje krev - i moje. Já nepochybuji o tom, že ho ser Roland najde a Aegona s ním."

„Až bude po turnaji, možná."

„Máš tu Aeriona. V každém případě to s kopím umí lépe než Daeron, pokud je to turnaj, co ti dělá starosti." Dunk nyní mluvčího uviděl. Seděl ve vysokém křesle, v jedné ruce třímал svazek pergamenů a lord Ashford se mu tyčil nad ramenem. Dokonce i vsedě vypadal o hlavu vyšší než jeho společník, soudě podle dlouhých rovných nohou, které měl natažené před sebou. Nakrátko ostříhané vlasy byly tmavé a opepřené šedí, silné čelisti měl hladce oholené. Nos vypadal, jako by byl víc než jednou zlomený. Třebaže byl oblečený velmi jednoduše, v zeleném kabátci, hnědém plášti a ošoupaných kožených botách, vyzařovala z něho určitá moc, síla a jistota.

Dunka napadlo, že se připlétl k něčemu, co jeho uši nikdy neměly slyšet. Asi bych měl jít a vrátit se sem později, až s tímhle budou hotoví, pomyslel si. Jenomže už bylo pozdě. Princ se stříbrným vousem si ho najednou všiml. „Kdo jsi a co sleduješ tím, že jsi sem nezávan vpadl?" zeptal se ho stroze.

„To je rytíř, kterého očekává náš dobrý majordomus," prohodil sedící muž a usmál se na Dunka způsobem, který naznačoval, že si je jeho přítomnosti vědom po celou tu dobu. „To ty a já jsme tu vetřelci, bratře. Pojď blíž, sere."

Dunk popošel ke křeslu, nejistý, co se od něho očekává. Podíval se na Plummera, ale od toho se mu pomoci nedostalo. Majordomus s vyzáblým obličejem, který byl včera tak rázný, nyní stál v tichosti a upíral zrak do kamenů podlahy.

„Pánové," řekl Dunk, „požádal jsem sera Manfreda Dondarriona, zda by se za mne nezaručil, abych se mohl zúčastnit turnaje, ale on odmítl. Říká, že mne nezná, ale já přísahám, že ser Arlan byl ve službách jeho otce. Mám jeho meč a štít a -"

„Meč a štít nedělají z muže rytíře," prohlásil lord Ashford, velký holohlavý muž s kulatým rudým obličejem. „Plummer se mnou o tobě mluvil. Dokonce i když uznáme, že tento erb patřil tomu seru Arlanovi z Pennytree, je docela možné, že jsi ho našel mrtvého u cesty a ty věci mu ukradl. Pokud nemáš nějaký lepší důkaz na podporu svých slov, nějaký psaný dokument nebo -"

„Já si na sera Arlana z Pennytree vzpomínám," vmísil se tiše muž ve vysokém křesle. „Pokud vím, nikdy nevyhrál žádný turnaj, ale také nikdy neutřížil ostudu. Před šestnácti lety vyhodil při turnaji v Králově přístavišti ze sedla lorda Stokewortha a Bastarda z Harrenova, a mnoho let předtím v Lannisportu shodil na zem samotného Šedého lva. Tehdy lev ještě nebyl tak šedivý, abych pravdu řekl."

„Mnohokrát mi o tom vypravoval," přitakal Dunk.

Vysoký muž si ho zkoumavě prohlížel. „V tom případě nepochybuji o tom, že si určitě vzpomeneš na pravé jméno Šedého lva."

Na okamžik bylo v Dunkově hlavě prázdné. Tisíckrát mu starý pán ten příběh vypravoval, lev, lev, jeho jméno, jeho jméno, jeho jméno... Byl na pokraji zoufalství, když tu si na ně najednou vzpomněl. „Ser Damon Lannister!" vykřikl.

„Šedý lev. Nyní je pánem Casterlyovy skály."

„Přesně tak," usmál se vysoký muž potěšené, „a zítra se zúčastní klání." Zašustil svazkem pergamenů, které držel v ruce.

„Jak si můžeš pamatovat nějakého bezvýznamného potulného rytíře, který náhodou před šestnácti lety vyhodil ze sedla Damona Lannistera?" zeptal se princ se stříbrným vousem nechápavě.

„Mám ve zvyku učit se o svých protivnících všechno, co mohu."

„Proč ses snížil k tomu, že ses utkal v turnaji s potulným rytířem?"

„Bylo to před devíti lety, v Bouřlivém konci. Lord Baratheon pořádá turnaj na počest narození vnuka. Podle losu byl ser Arlan mým protivníkem v prvním klání. Než jsem ho konečně vyhodil ze sedla, zlomili jsme čtyři kopí."

„Sedm," trval na svém Dunk, „a bylo to proti princovi z Dračího kamene!" Ta slova z něho vylétla dřív, než je stačil zadržet. Dunku, blázne, tupý jako hradní zeď, slyšel, jak ho plísni starý pán.

„Přesně tak to bylo." Princ se zlomeným nosem se mile usmál. „Já vím, že příběhy vyprávěním košatěji. Neměj to svému starému učiteli za zlé, ale obávám se, že to skutečně byla jenom čtyři kopí."

Dunk byl vděčný za to, že v síni je šero; věděl, že má červené uši. „Můj pane." Ne, to je taky špatné. „Tvoje Výsosti." Padl na kolena a sklonil hlavu. „Jak pravíš, čtyři, nechtěl jsem... nikdy jsem... Starý pán, ser Arlan, mně vždycky říkával, že jsem tupý jako hradní zeď a pomalý jako pratur."

„A silný jako pratur, soudě podle tvého vzhledu," dodal Baelor Kopílam. „Nic se nestalo, sere. Vstaň."

Dunk vstal a uvažoval přitom, zda má nechat hlavu skloněnou nebo má dovoleno dívat se princovi do obličeje. Mluví s Baelorem Targaryenem, princem Dračího kamene, pobočníkem krále a dědicem Železného trůnu Aegona Dobyvatele. Co by se potulný rytíř mohl odvážit říct takovému muži? „Pa-pamatuju si, že jsi mu dal zpátky jeho koně a zbroj a neval

sis za ně žádné výkupné," vykoktal. „Starý - ser Arlan mně vyprávěl, že jsi duší rytířskosti a že jednoho dne bude Sedm království bezpečných v tvých rukou."

„Doufám, že mnoho let ještě ne," řekl princ Baelor.

„Ne," opravil se Dunk vyděšeně. Málem vyhrkl: Já jsem nechtěl říct, že starý král by už měl zemřít, ale včas se zarazil.

„Omlouvám se, můj pane. Chtěl jsem říct, Tvoje Výsosti." Opožděně si vzpomněl, že mohutný muž se stříbrným voussem oslovoval prince Baelora jako bratra. On je taky z dračí krve, já prokletý blázen. Může to být jenom princ Maekar, nejmladší ze čtyř synů krále Daerona. Princ Aerys byl spíš intelektuálně založený a princ Rhaegel blázen beránčí povahy a navíc nemocný. Žádný z nich by nejel přes polovinu království, aby se zúčastnil turnaje, ale o Maekarovi se říkalo, že je obávaným bojovníkem, třebaže vždycky zůstával ve stínu nejstaršího bratra.

„Takže ty si přeješ vyjet na kolbiště?" zeptal se princ Baelor. „Toto rozhodnutí přísluší správci her a já nevidím důvod, proč by ti účast na turnaji měl upřít."

Majordomus sklonil hlavu. „Jak si přeješ, můj pane."

Dunk se pokusil vykoktat díky, ale princ Maekar ho zarazil. „Ano, ano, sere, jsi nám vděčný. A nyní odejdi."

„Musíš mému vznešenému bratrovi odpustit, sere," díval se na Dunka princ Baelor. „Dva z jeho synů cestou sem zbloudili a on o ně má strach."

„Jarní deště rozvodnily mnoho toků," přikývl Dunk. „Možná se princové jen opozdili."

„Já jsem sem nepřišel, abych poslouchal rady nějakého potulného rytíře," obrátil se princ Maekar k bratrovi.

„Můžeš odejít, sere," pokynul princ Baelor Dunkovi laskavým tónem.

„Ano, můj pane." Uklonil se a otočil se k odchodu.

Než stačil odejít, princ za ním zavolal: „Sere. Ještě jedna věc. Ty nejsi z rodu sera Arlana?"

„Ano, pane. Chci říct ne. Nejsem."

Princ kývl hlavou k omláčenému štítu, který Dunk nesl a k okřídlenému kalichu na něm. „Podle zákona má právo zdědit rytířův erb jenom jeho pokrevní syn. Musíš si pro sebe najít nový znak, sere."

„Udělám to," slíbil Dunk. „Ještě jednou ti děkuji, Tvoje Výsosti. Budu bojovat statečně, uvidíš." Tak statečně jako Baelor Kopílam, říkával často stařec.

Prodáváci vína a klobás se činili a nevěstky nestydatě procházely mezi stánky a altány. Některé byly docela hezké, jedna rudovlasá dívka především. Nemohl si pomoci, ale musel jí pokukovat po nadrech, která se svůdně pohupovala pod volnou košilí, když procházela kolem. Mohl bych ji mít, kdybych chtěl. Jí by se cinkot mých mincí taky líbil. Mohl bych si ji odvést do tábora a užívat si s ní celou noc, kdybych chtěl. Nikdy neležel se ženou a podle všeho, co věděl, mohl při prvním klání zemřít. Turnaje bývají nebezpečné... ale dívky mohou být nebezpečné taky, jak ho upozorňoval stařec. Mohla by mě okrást, zatímco bych spal, a co bych dělal pak?

Když se na něho rudovlasá dívka přes rameno otočila, Dunk zavrtil hlavou a odešel.

Našel Vejce na loutkovém představení. Seděl s nohama zkříženými na zemi, kapuci pláště zvednutou, aby mu skryla holou hlavu. Chlapec se bál vkročit do hradu, což Dunk přikládal stejným dílem plachosti a stydlivosti. Nepovažuje se za hodného toho, aby se mohl pohybovat ve společnosti pánů a dam, natožpak velkých princů. Stejně to bylo s ním, když byl malý. Svět mimo Bleší zadek mu připadal stejnou měrou děsivý, jako byl vzrušující. Vejce potřebuje čas, to je všechno. Prozatím se mu zdálo laskavější dát chlapci pár měďáků a nechat ho bavit se mezi stánky, než ho proti jeho vůli táhnout do hradu.

Dnešního rána loutkáři předváděli příběh Floriana a Jonquil. Tlustá Dornka vodila loutku Floriana ve strakatém šaškovském hávu, zatímco vysoká dívka držela za drátky Jonquil. „Ty nejsi žádný rytíř," říkala a ústa loutky se pohybovala. „Já tě znám. Ty jsi Florian Blázen."

„To jsem, moje paní," odpověděla druhá loutka, která klečela. „Ten největší blázen, co kdy žil, a taky ten největší rytíř."

„Blázen a rytíř?" opáčila Jonquil. „O takové věci jsem jaktěživ neslyšela."

„Sladká paní," řekl Florian, „co se žen týče, všichni muži jsou blázni a všichni muži jsou rytíři."

Bylo to dobré představení, smutné a milé zároveň, s řízným bojem na meče na konci a hezky pomalovaným obrem. Když skončilo, tlustá žena procházela mezi diváky a vybírala mince, zatímco dívka uklízela loutky.

Dunk vyzvedl Vejce a šel za ní.

„Můj pane," řekla s pohledem upřeným stranou a nesmělým úsměvem. Byla o hlavu menší než on, ale stále vyšší než jakákoli jiná dívka, kterou kdy poznal.

„To bylo dobré," rozplýval se Vejce. „Líbí se mně, jak s nimi hýbeš, s Jonquil, drakem a ostatními. Viděl jsem loutkové představení minulý rok, ale všichni se pohybovali trhavě. Tvoje loutky se pohybují mnohem plynuleji."

„Děkuji ti," odpověděla chlapci zdvořile.

„Vaše loutky jsou taky hezky vyrobené, drak především," doplnil Dunk. „Z toho zvířete jde hrůza. Děláte si je sami?"

Přikývla. „Můj strýc je vyřezává a já je maluju."

„Nemohla bys namalovat něco pro mě? Mám peníze, abych ti zaplatil." Sundal si z ramene štít a ukázal jí ho. „Potřebuju něčím přemalovat ten kalich."

Dívka se podívala na štít, pak zpátky na Dunka. „Co bys tam chtěl namalovat?"

O tom Dunk nepřemýšlel. Pokud ne okřídlený kalich starého muže, co tedy? Měl v hlavě prázdnou. Dunku blázne, tupý jako hradní zeď. „Já nevím... nejsem si jistý." Žalostně si uvědomoval, že mu začínají rudnout uši. „Určitě si myslíš, že jsem naprostý blázen."

Usmála se. „Všichni muži jsou blázni a všichni muži jsou rytíři."

„Jaké odstíny barev máš?" zeptal se v naději, že by mu to mohlo vnuknout nějaký nápad.

„Mohu barvy míchat a získat každý odstín, jaký si budeš přát."

Hnědá starého Arlana Dunkovi vždycky připadala nevýrazná. „Pole by mělo mít barvu západu slunce," řekl najednou. „Stařec západu slunce miloval. A znak..."
„Jilm," navrhl Vejce. „Vysoký jilm, jako ten u jezírka, s hnědým kmenem a zelenými větvemi."
„Ano," souhlasil Dunk. „To by šlo. Jilm... ale s padající hvězdou nad ním. Dokázala bys to?"
Dívka přikývla.
„Dej mi ten štít. Namaluju to ještě dnes večer a zítra ráno ho budeš mít zpátky."
Dunk ji ho podal. „Jmenuju se ser Duncan Vysoký."
„Já jsem Tanselle," zasmála se. „Chlapci mně říkají Tanselle moc vysoká."
„Ty nejsi moc vysoká!" vyhrkl Dunk. „Jsi akorát tak velká na..." Uvědomil si, co chce říct, a strašlivě se začervenel.
„Na?" Tanselle zvědavě naklonila hlavu na stranu.
„Na vodění loutek," dořekl nepřesvědčivě.

Úsvit prvního dne turnaje se rozednil v jasný den s blankytně modrou oblohou. Dunk koupil plný pytel jídla, takže mohli posnídat husí vejce, smažený chléb a slaninu, ale když byla snídaně připravená, zjistil, že vůbec nemá chuť jíst. Měl pocit, jako by měl v břiše místo žaludku kámen, i když věděl, že dnešního rána nevyjede. Právo první výzvy příslušelo rytířům urozenějšího původu a většího věhlasu, lordům, jejich synům a vítězům jiných turnajů. Vejce brebentil po celou dobu snídaně, povídal o tom muži a o jiném, o tom, jak si možná povedou. On nežertoval, když se vychlouboval, že zná každého dobrého rytíře v Sedmi královstvích, pomyslel si Dunk zkormoučeně. Považoval to za pokouřující naslouchat tak dychtivě slovům hubeného sirotka, ale chlapcovy znalosti by se mu mohly hodit, kdyby se setkal tváří v tvář s některým z těch mužů na kolbišti.

Louka byla vroucí masou lidí. Všichni se snažili protlačit se blíž k ohradě a lepšímu výhledu. Dunk se uměl strkat stejně dobře jako kdokoli jiný, a navíc byl větší a silnější než ostatní. Protlačil se dopředu na vyvýšeninku šest yardů od ohrady. Když si Vejce stěžoval, že jediné, co vidí, jsou zadky, Dunk si chlapce vysadil na ramena. Tribuna na druhé straně kolbiště se plnila urozenými pány a dámami, bohatými měšťany a rytíři, kteří se rozhodli, že dnes zápolit nebudou. Po princí Maekarovi tam nebylo ani stopy, ale Dunk poznal prince Baelora, který seděl po boku lorda Ashforda. Sluneční světlo se zlatě odráželo od ramenní spony, která mu přidržovala plášť, a od tenké korunky kolem spánků, ale jinak byl oblečený mnohem prostěji než většina ostatních lordů. Ve skutečnosti ani nevypadá jako Targaryen, s těmi svými tmavými vlasy. Dunk to řekl Vejci.

„Říká se, že se vyvedl po matce," připomněl mu chlapec. „Byla to dornská princezna."

Pět vyvolených vztyčilo svoje altány na severním konci kolbiště, s řekou za zády. Dva nejmenší byly oranžové a na štítech vyvěšených před vchody se skvěla bílá slunce s krokvicí. Ty určitě patří synům lorda Ashforda, Androwovi a Robertovi, bratrům spanilé panny. Dunk nikdy neslyšel jiné rytíře hovořit o jejich chrabrosti, což znamenalo, že zřejmě budou mezi prvními, kteří budou vyřazeni.

Vedle oranžových altánů stál jeden z tmavě zelené látky, mnohem větší. Na praporci nad ním plápolala zlatá růže Vysoké zahrady a stejný znak byl spodobněn na velkém zeleném štítu před vchodem. „To je Leo Tyrell, lord Vysoké zahrady," informoval Vejce.

„To jsem poznal i sám," odsekl Dunk podrážděně. „Starý pán a já jsme sloužili ve Vysoké zahradě ještě dřív, než ses narodil." Sám si ten rok stěží pamatoval, ale ser Arlan často mluvil o lordu ideoví Dlouhotrnném, jak mu někdy říkali, nikým nesrovnatelném Účastníkovi turnajů, navzdory stříbru, jež měl ve vlasech. „To je určitě lord Leo, ten štíhlý muž s šedým vousem oblečený v zelené a zlaté, co stojí vedle stanu."

„Ano," přitakal Vejce. „Jednou jsem ho viděl v Králově přístavišti. Ten není z těch, které bych ti radil vyzvat, sere."

„Chlapče, já nepotřebuju tvoji radu, koho mám vyzvat."

Čtvrtý altán byl sešitý z kusů látky ve tvaru diamantu, střídavě červených a bílých. Dunk ty barvy neznal, ale Vejce mu řekl, že patří rytíři z údolí Arryn jménem ser Humfrey Hardyng. „Loňský rok zvítězil ve velké pranci v Maidenpoolu, sere, a v kláních vyhodil ze sedla sera Donella z Duskendalu a lordy Arryna a Roycea."

Poslední altán patřil princí Valarovi. Byl z černého hedvábí a zdobila jej řada zašpičatělých šarlatových praporků; visely mu ze střechy jako dlouhé rudé plameny. Štít byl leskle černý, ozdobený tříhlavým drakem rodu Targaryenů. Vedle něho stál jeden z rytířů Královské gardy, jehož lesknoucí se bílá zbroj zářila proti černí hedvábí stanu. Když ho tam viděl, Dunk si říkal, zda se některý z vyzyvatelů odváží dotknout toho štítu s drakem. Valarr byl koneckonců královým vnukem a synem Baelora Kopílama.

Nemusel si dělat starosti. Když se rozezněly rohy, aby svolaly vyzyvatele, všech pět vyvolených bylo povoláno, aby chránili čest spanilé panny. Dunk slyšel vzrušené mumlání davu, když vyzyvatelé jeden po druhém vjížděli na jižní konec kolbiště. Heroldové popořadě hlasitě vyvolávali jméno každého z rytířů. Jeden po druhém zastavili před tribunou, aby sklonili kopí na pozdrav lordu Ashfordovi, princí Baelorovi a spanilé panně a pak objeli kolbiště na severní konec, aby si vybrali protivníky. Šedý lev z Casterlyovy skály tůkl do štítu lorda Tyrella, zatímco jeho zlatovlasý dědic, ser Tybolt Lannister, vyzval nejstaršího syna lorda Ashforda. Lord Tully z Řekotočí se dotkl diamantově zdobeného štítu sera Humfreyho Hardynga, ser Abelar Hightower tůkl do Valarova a mladší Ashford byl vyzván sérem Lyonelem Baratheonem, kterého nazývali Smějící se bouře.

Vyzyvatele odcválali na jižní konec kolbiště, aby očekávali protivníky: ser Abelar ve stříbrné a kouřové zbroji, na štítu s kamennou strážní věží, korunovanou ohněm; dva Lannisterové celí v purpuru, se zlatým lvem Casterlyovy skály na štítech; Smějící se bouře v bojové sukničce ze zářícího zlatého brokátu, s černým jelenem na hrudi a štítu a s železným paroží na přilbici; lord Tully v modrorudém pruhovaném plášti sepjatém stříbrným pstruhem na obou ramennou. Namířili dvanáct stop dlouhé dřevce do oblohy; poryvy větru si pohrávaly s praporky.

Na severním konci pole panoši drželi barevně vyšňožené válečné oře vyvolených, připravené k nasednutí. Rytíři si

nasadili přilbice a chopili se kopí a štítů v nádhře hodné jejich protivníků: Ashfordovi v rozevlátém oranžovém hedvábí, ser Humfrey s červenobílými diamanty, lord Leo na bílém oři v zelené saténové čabrce vzorované zlatými růžemi a samozřejmě Valarr Targaryen. Kůň mladého prince byl černý jako noc, aby odpovídal barvě zbroje, kopí, štítu a čabraky. Na vrcholu přilbice mu trůnil lesknoucí se tříhlavý drak s rozepjatými křídly, potažený temně rudým emaillem; jeho dvojče bylo namalováno na leskle černé ploše štítu. Každý z obránců měl kolem paže uvázaný kousek oranžového hedvábí na znamení přízně spanilé panny, kterou měli chránit.

Když rytíři klusali na pozice, ashfordská louka téměř ztichla. Pak se rozezněly rohy a ticho se během poloviny úderu srdce proměnilo ve vřavu. Deset párů pozlacených ostruh se zabodlo do slabin deseti těžkých válečných ořů, tisíc hlasů začalo křičet a volat, čtyřicet okovaných kopyt zadunělo a začalo rvát trávu, deset dřevců bylo skloněno do polohy a v ní zpevněno, celé kolbiště jako by se třásl a vyvolení i vyzyvatele se střetli v třesku dřeva a oceli. Během okamžiku se jezdci minuli, otáčeli se a hotovili k další jízdě. Lord Tully v sedle kolísal, ale podařilo se mu získat rovnováhu a udržet se na koni. Když si davy uvědomily, že se zlomilo všech deset dřevců, z hrdel všech přítomných se k nebi zvedl hromový jásot souhlasu. Bylo to nádherné znamení, které věštilo úspěch turnaje, a doklad o zdatnosti soupeřů.

Panoši rytířům podali nové dřevce, aby jimi nahradili zlomené, které byly odhozeny, a ostruhy se znovu zabodly hluboko do koňských slabin. Dunk cítil, jak se mu země pod chodidly chvěje. Vejce na jeho ramennou šťastně vykřikoval a mával vyhublými ručkama. Mladý princ projel v dráze k nim nejbližší.

Dunk viděl, jak se hrot jeho dřevce dotkl strážní věže na sokově štítu a sklouzl, aby udeřil soupeře do hrudníku, přestože kopí sera Abelara se rozbilo na třísky o Valarrův hrudní plát. Šedý hřebec v stříbřitě kouřové čabrce se pod silou nárazu vzepl na zadní a ser Abelar Hightower byl vyzvednut ze třmenů a krutě mrštěn na zem. Lord Tully již také byl dole, vyhozen ze sedla sérem Humfreyem Hardyngem, ale okamžitě vyskočil a tasil meč a ser Humfrey odhodil kopí - nezlomeno - a sesedl, aby pokračovali v boji opěšalí. Ser Abelar nebyl tak hbitý. Jeho panoš k němu přiběhl, stáhl mu přilbici z hlavy a zavolal o pomoc. Dva sluhové zvedli omámeného rytíře za paže a pomohli mu do jeho altánu. Šest rytířů, kteří zůstali v sedlech, jelo třetí jízdou. Rozbily se další dřevce a tentokrát lord Leo Tyrell namířil hrot tak zkušeně, že Šedému lvu čistě shodil přilbici. Lord z Casterlyovy skály s nechráněným obličejem zvedl ruku na pozdrav a sesedl, vzdávaje zápas. Do té doby ser Humfrey přiměl lorda Tullyho vzdát se. Dokázal, že s mečem umí zacházet stejně dobře jako s kopím.

Tybolt Lannister a Androw Ashford proti sobě vyjeli ještě třikrát, než ser Androw nakonec přišel o svůj štít i sedlo a zápas prohrál. Mladší Ashford vydržel dokonce ještě déle, zlomil celých devět kopí proti seru Lyonelu Baratheonovi, Smějící se bouři. Při desáté jízdě byli obránci i vyzyvatel vyhozeni ze sedel, jen aby se zvedli a pokračovali v boji mečem proti palcátu. Nakonec pomlácený ser Robert Ashford uznal porážku, třebaže jeho otec na tribuně se tvářil všelijak, jen ne sklíčeně. Oba synové lorda Ashforda sice byli vyřazeni z řad vyvolených, ale vedli si velmi dobře proti dvěma z nejlepších rytířů v Sedmi královstvích.

Já si ale musím vést ještě lépe, pomyslel si Dunk, když se díval, jak se vítěz a poražený navzájem objali a společně odešli z kolbiště. Mně nestačí bojovat dobře a prohrát. Já musím vyhrát přinejmenším první klání, jinak přijdu o všechno.

Ser Tybolt Lannister a Smějící se bouře nyní zaujali místa mezi vyvolenými; nahradili muže, které porazili. Oranžové pavilony již byly strhávány. O pár stop dál seděl Mladý princ a odpočíval ve vyvýšeném křesle před svým velkým černým stanem. Přilbici si sundal. Vlasy měl tmavé jako jeho otec, ale probíhal jimi světlý pruh. Sluha mu přinesl stříbrný pohár a princ se napil. Voda, pokud je moudrý, pomyslel si Dunk, víno, pokud není. Zjistil, že přemýšlí, zda Valarr skutečně podědil část otcovy zdatnosti, nebo zda zvítězil jenom proto, že měl tu čest s nejslabším protivníkem. Fanfára oznámila, že do kolbiště vjeli tři noví vyzyvatelé. Heroldi vyvolávali jejich jména. „Ser Pearse z rodu Caronů, lord z Mokřad.“ Měl na štítu zpodobněnou stříbrnou harfu, třebaže jeho bojová suknice byla vzorovaná sláviky. „Ser Joseth z rodu Mallisterů, z Mořské stráže.“ Ser Joseth měl okřídlenou přilbici; na jeho štítu letěl stříbrný orel přes indigově zbarvenou oblohu. „Ser Gawen z rodu Swannů, lord Kamenopřilby z Mysu hněvu.“ Na tomto erbu zuřivě bojoval pár labutí, jedna černá a jedna bílá. Zbroj lorda Gawena, plášť a čabraka koně také byly směsicí bílé a černé, včetně pruhů na pochvě a dřevci.

Lord Čarou, slavný harfeník, zpěvák a rytíř, se hrotem dřevce dotkl růže lorda Tyrella. Ser Joseth tůkl na diamanty sera Humfreyho Hardynga. A černobílý rytíř lord Gawen Swann vyzval černého prince. Dunk se poškrábal na bradě. Lord Gawen byl dokonce ještě starší než ser Arlan, a ten byl mrtvý. „Vejce, kdo je nejméně nebezpečný z těchto vyzyvatelů?“ zeptal se chlapce na svých ramennou, který, jak se zdálo, toho věděl hodně o všech rytířích.

„Lord Gawen,“ odpověděl chlapec bez přemýšlení. „Sok Valarra.“

„Prince Valarra,“ opravil ho Dunk. „Panoš musí mluvit uctivě, chlapče.“

Zatímco tři obránci vysedali na koně, tři vyzyvatelé zaujali svá místa. Lidé kolem uzavírali sázky a povzbudivě volali na svoje favority, ale Dunk měl oči jenom pro prince. Při první jízdě uštědřil štítu lorda Gawena letný zásah, otupený hrot dřevce sjel stranou, stejně jako tomu bylo u sera Abelara Hightowera, jenomže tentokrát se odchýlil na druhou stranu, do prázdna. Kopí lorda Gawena se čistě zlomilo proti princovu hrudníku a na okamžik se zdálo, že Valarr spadne z koně, ale podařilo se mu udržet rovnováhu.

Při druhé jízdě přes kolbiště Valarr zhoupl dřevec doleva, míře na hrud' protivníka, ale místo toho jej zasáhl do ramene. Dokonce i přesto stačil náraz k tomu, aby starší rytíř ztratil kopí. Jednou rukou zamával ve vzduchu ve snaze udržet rovnováhu a spadl. Mladý princ se svezl ze sedla a tasil meč, ale protivník na něj mávl rukou a zvedl hledí přilbice.

„Vzdávám se, Tvoje Výsosti,“ zvolal. „Dobrý boj.“ Lordi na tribuně v ozvěně jeho slov provolávali: „Dobrý boj! Dobrý boj! Dobrý boj!“ Valarr poklekl, aby šedovlasému lordovi pomohl vstát.

„Takhle to být nemělo,“ stěžoval si Vejce. „Buď zticha, nebo půjdeš zpátky do tábora.“ O kus dál byl z kolbiště v

bezvědomí odnášen ser Joseth Mallister, zatímco lord harfy a lord růže spolu k potěšení burácejícího davu dychtivě zápolili s otupenými sekerami. Dunk byl tak zabrán sledováním Valarra Targaryena, že je stěží viděl. Zjistil, že si myslí je to čestný rytíř, ale nic víc. Já bych proti němu taky měl šanci. Kdyby mi bohové přáli, možná by se mně dokonce podařilo vyhodit ho ze sedla, a jakmile bychom byli na nohou, mohl bych uplatnit svoji váhu a sílu.

„Nandej mu to!“ volal rozjařeně Vejce, který se vzrušeně vrtěl na Dunkových ramennou. „Dej mu co proto! Udeř ho! Ano, máš ho přesně tam, přesně tam!“ Zdálo se, že povzbuzuje lorda Carona. Harfeník nyní hrál zcela jiný druh hudby, nutil lorda Lea k ústupu, dál a dál, a ocel zpívala o ocel. Dav jako by se rozdělil na dva stejné tábory a v dopoledním vzduchu se svobodně mísilo povzbuzování a klení. Ze štítu lorda Lea odletovaly třísky dřeva a barva, zatímco sekera lorda Pearse bušila do okvětních plátků jeho zlaté růže, ničila jeden po druhém, dokud se štít nakonec nerozštípl a neroztříštil na kusy. Když se to stalo, hlavice sekery na okamžik zůstala vězet ve dřevu... a sekera lorda Lea narazila na topůrko sokovy zbraně a přesekla je necelou stopu od jeho ruky. Odhodil rozbitý štít a najednou začal útočit. Během pár okamžiků byl rytíř s harfou na koleni a ukazoval, že se vzdává.

Po zbytek dopoledne a dlouho po poledni se dělo stále totéž. Vyzyvatelé vjížděli na kolbiště po dvou nebo po třech a někdy i v pěti. Trumpety troubily, heroldové vyvolávali jména, váleční oři se vzpínali na zadních, davy povzbuzovaly své favority, dřevce praskaly jako větévky a meče zvonily o přilbice a zbroj. Byl to, jak se shodl obyčejný lid i urozené panstvo, vskutku skvělý den.

Ser Humfrey Hardyng a ser Humfrey Beesbury, statečný mladý rytíř ve žlutých a černých pruzích se třemi včelími úly na štítu, rozštípalí celý tucet dřevců v epickém zápolení, které obyčejný lid brzy začal zvat „bitvou Humfreyů“. Ser Tybolt Lannister byl vyhozen ze sedla sérem Jonem Penrosem a zlomil svůj meč vpůli, ale bojoval dál jenom se štítem samotným, vyhrál zápas a zůstal vyvoleným. Jednooký ser Robyn Rhysling, šedivý starý rytíř s vousem v barvě soli a pepře, ztratil v první jízdě po zásahu lorda Lea přilbici, ale odmítl vzdát se. Ještě třikrát proti sobě vyjeli. Vlasy sera Robyna čuchal vítr, zatímco kolem nechráněného obličeje mu létaly jako dřevěné nože třísky rozlámaných kopí, což Dunk považoval za ještě obdivuhodnější, když mu Vejce řekl, že ser Robyn před pěti lety přišel o oko právě kvůli třísce z rozlámaného dřevce. Leo Tyrell byl příliš rytířský, než aby dalším kopím mřil na nechráněnou hlavu sera Robyna, ale dokonce i tak byl Dunk Rhyslingovou tvrdohlavou odvahou (nebo to bylo čiré bláznovství?) ohromen.

Nakonec lord z Vysoké zahrady zasadil hrudnímu plátu sera Robyna pevný úder rovnou nad srdce a poslal ho v přemetu k zemi.

Ser Lionel Baratheon také vybojoval několik pozoruhodných zápasů. V boji proti slabším protivníkům často propukl v dunivý smích v okamžiku, kdy se dotkli jeho štítu, a smál se po celou dobu, co nasedal na koně, vyrážel a vyhazoval je ze třmenů. Pokud vyzyvatelé měli na přilbici ozdobný hřeben, ser Lionel ho vždycky srazil a poslal do davu. Hřebeny byly zdobené, vyrobené z vyřezávaného dřeva nebo tvarované kůže a někdy pozlacené a emailované nebo dokonce vykládané ryzím stříbrem, takže mužům, které porazil, se tento jeho zvyk nelíbil, třebaže ho činil velkým oblíbencem obyčejného lidu. Netrvalo dlouho a vybírali si ho jenom muži bez ozdob na přilbici. Jakkoli hlasitě a často ser Lionel se smíchem shazoval vyzyvatelé z koní, Dunk si říkal, že pocta dne by měla připadnout seru Humfreymu Hardyngovi, který porazil čtrnáct rytířů, všechny silné a udatné.

Mezitím mladý princ seděl před svým černým pavilonem, popíjel ze stříbrného poháru a čas od času se zvedl, aby vysedl na oře a porazil dalšího protivníka. Zvítězil takto již devětkrát, ale Dunk měl pocit, že každé z těch vítězství bylo jaksi neupřímné. On poráží staré muže, nezkoušené rytíře a lordy vysokého původu a malého umu. Opravdu nebezpeční muži jezdí kolem jeho štítu, jako by ho neviděli.

Později toho dne břešná fanfára oznámila vjezd nového vyzyvatele na kolbiště. Jel na velkém rudém oři, jehož černá čabraka měla rozparky a v nich odhalovala záblesky žlutí, purpuru a oranžové barvy. Když se blížil k tribuně, aby pozdravil lordy, Dunk v obličeji pod zvednutým hledím poznal prince, kterého potkal ve stájích lorda Ashforda. Vejce zesílil stisk nohou kolem Buňková krku. „Nech toho,“ okřikl ho Dunk a trhnutím chlapcovými nohama stisk povolil. „Copak mě chceš uškrtnout?“

„Princ Aerion Jasný plamen,“ oznamoval herold, „z Rudé bašty v Králově přístavišti, syn prince Maekara ze Summerhallu z rodu Targaryenů, vnuk Daerona Dobrotivého, druhého toho jména, krále Andalů, Rhoynů a Prvních lidí, pána Sedmi království.“

Aerion měl na štítu tříhlavého draka, ale ten byl vyveden v barvách mnohem živějších než Valarrův; jedna hlava byla oranžová, druhá žlutá, třetí červená a plameny, které vydechovaly, měly lesk pozlátka. Princova bojová suknice byla vzájemně propletenými spirálami kouře a ohně, a černou přilbici zdobil vršek z rudě emailovaných plamenů.

Po pauze, kdy sklonil hrot dřevce před princem Baelorem, po pauze tak krátké, že byla téměř nepatrná, odcválal na severní konec kolbiště, projel kolem pavilonu lorda Lea a Smějící se bouře a zpomalil teprve tehdy, když se přiblížil ke stanu prince Valarra. Mladý princ vstal a strnule stál vedle svého štítu a Dunk si byl na okamžik jistý, že Aerion má v úmyslu udeřit do něj... ale pak se jen zasmál a tvrdě kopím narazil do červenobílých diamantů sera Humfreyho Hardynga. „Pojď ven, pojď ven, malý rytíři!“ zavolal zvučným hlasem. „Je načase, aby ses postavil drakovi.“

Ser Humfrey se protivníkovi krátce uklonil. Byl přiveden oř a ser Humfrey soka na chvíli ignoroval, zatímco si připevňoval přilbici a bral kopí a štít. Když oba rytíři zaujali svá místa, diváci ztichli. Dunk slyšel zvučné klank, když si princ Aerion spustil hledí. Zadul roh.

Ser Humfrey vyrazil pomalu a postupně rychlost zvyšoval, ale protivník tvrdě zabodl do slabin rudého koně obě ostruhy a prudce vyrazil. Vejce opět zesílil stisk nohou kolem Dunkova krku. „Zabij ho!“ vykřikl najednou. „Zabij ho, máš ho rovnou před sebou, zabij ho, zabij ho, zabij ho!“ Dunk si nebyl jistý, na kterého z rytířů to křičí.

Kopí prince Aeriona, se zlatým hrotem a pomalované červenými, oranžovými a žlutými pruhy, se zhouplo přes bariéru. Nízko, příliš nízko, pomyslel si Dunk v okamžiku, kdy to uviděl. Mine jezdcem a zasáhne koně sera Humfreyho, musí kopí zvednout výš. Pak s narůstající hrůzou pojal podezření, že Aerion nic takového nemá v úmyslu. Přece nemůže chtít..

V posledním možném okamžiku se oř sera Humfreyho před přibližujícím se hrotem vzepjal, oči vytřeštěné hrůzou, ale bylo již příliš pozdě. Aerionův dřevec zasáhl zvíře těsně nad plát, který mu chránil hrudní kost, a v přílivu jasné krve vyjel šjíí. Kůň se s hlasitým rzaním zhroutil, rozkopáváje v pádu dřevěnou bariéru na kusy. Ser Humfrey se pokusil z koně seskočit, ale noha se mu zachytila ve třmeni a všichni ho slyšeli vykřiknout, když ho padající zvíře přimáčklo k rozštípano bariéře.

Celá ashfordská louka křičela. Na kolbiště vběhli muži, aby sera Humfreyho vyprostili, ale hřebec, který v agonii umíral, po nich kopal, když se k němu přiblížili. Aerion, který rozradostněn projížděl kolem krveprolití na protější konec kolbiště, otočil koně a cvalem se k sokovi vrátil. Také něco křičel, ale Dunk nebyl schopen rozlišit slova od téměř lidského nářku umírajícího koně. Aerion seskočil ze sedla, tasil meč a zamířil k padlému protivníkovi. Vejce se zavrtil na Dunkových ramennou. „Sundej mě,“ žádal chlapec. „Chudák kůň, dej mě dolů.“

Dunkovi samotnému se udělalo zle. Co když takový osud čeká i Hroma? Zbrojnoši s halapartnou hřebce sera Humfreyho konečně usmrtili, umlčeli jeho strašlivý nářek. Dunk se otočil a proklestil si cestu davem těl. Když přišel na volné prostranství, sundal Vejce z ramennou. Chlapci se svezla kápě z hlavy a oči měl zarudlé. „Strašlivý pohled, to ano,“ řekl Dunk chlapci, „ale panoš musí být silný. Obávám se, že podobné nehody uvidíš i na dalších turnajích.“ „To nebyla nehoda,“ chlapci se chvěla ústa. „Aerion to udělal schválně. Sám jsi to viděl.“

Dunk se zamračil. Jemu to taky tak připadalo, ale bylo obtížné uvěřit, že by jakýkoli rytíř mohl jednat tak nečestně, a rozhodně ne ten, který byl krví draka. „Viděl jsem rytíře zeleného jako léto, který ztratil kontrolu nad vlastním dřevcem,“ řekl tvrdohlavě, „a už o tom nechci víc slyšet. Myslím, že klání pro dnešní den skončila. Pojďme, chlapče.“

O konci klání toho dne měl pravdu. Do té doby, než se chaos uklidnil, slunce již stálo nízko na západě a lord Ashford oznámil přestávku až do dalšího dne.

Přes louku se pozvolna kradly podvečerní stíny a v řadě stánků byla zapálena stovka pochodní. Dunk koupil roh piva pro sebe a polovinu rohu pro chlapce, aby ho povzbudil. Chvilku se jen tak procházeli, poslechli si říznou hru dudáka a sledovali loutkové představení o Nymerii, válečnické královně s deseti tisíci loděmi. Loutkáři měli jenom dvě lodě, ale i tak se jim podařilo předvést vzrušující námořní bitvu. Dunk se chtěl Tanselle zeptat, zda mu už namalovala štít, ale viděl, že má hodně práce. Počkám, dokud tady neskončí, rozhodl se. Možná pak bude mít žízeň.

„Sere Duncane,“ ozval se hlas za ním. „Viděl jsem tě, Duncane.“ Dunk si náhle uvědomil, že tím Duncanem je on. „Viděl jsem tě dnes mezi obyčejným lidem, s tvým chlapcem na ramennou,“ oslovil ho Raymun Fossoway s úsměvem, když se k němu blížil. „Vskutku, vás dva je těžké přehlédnout.“

„Ten chlapec je mým panošem. Vejce, tohle je Raymun Fossoway.“

Dunk chlapce postrčil před sebe, ale dokonce i tehdy Vejce sklonil hlavu a když mumlal pozdrav, hleděl přitom na Raymunovy boty.

„Rád tě poznávám, chlapče,“ řekl Raymun zvesela. „Sere Duncane, proč jsi klání nesledoval z tribuny? Všichni rytíři jsou tam vítáni.“

Dunk se cítil dobře mezi obyčejným lidem a sluhy; myšlenka, že by si měl dělat nárok na místo mezi lordy, dámami a zámožnými rytíři, ho znepokojovala. „Ten poslední zápas bych víc zblízka rozhodně vidět nechtěl.“

Raymun se zamračil. „Ani já ne. Lord Ashford prohlásil sera Humfreyho vítězem a odměnil ho ořem prince Aeriona, ale dokonce i tak už nebude schopen pokračovat v klání. Má nohu zlomenou na dvou místech. Princ Baelor k němu poslal vlastního mistra, aby ho ošetřil.“

„Kdo bude dalším vyvoleným místem sera Humfreyho?“

„Lord Ashford chtěl to místo udělit lordu Caronovi nebo možná druhému seru Humfreymu, tomu, který svedl s Hardyngem takový skvělý zápas, ale princ Baelor mu řekl, že by nebylo vhodné odstranit štít a altán sera Humfreyho za těchto okolností. Myslím, že budou pokračovat jen se čtyřmi obránci namísto pěti.“

Čtyři vyvolení, pomyslel si Dunk. Leo Tyrell, Lyonel Baratheon, Tybolt Lannister a princ Valarr. Viděl toho v první den dost, aby pochopil, jak malou šanci by měl, kdyby měl vyjet proti některému z prvních tří. Což znamenalo, že zbývá jenom..

Potulný rytíř nemůže vyzvat prince. Valarr je v pořadí druhým dědicem Železného trůnu. Je to syn Baelora Kopílama a jeho krev je krví Aegona Dobývatele, Mladého draka a prince Aemona Dračího rytíře, zatímco já jsem jenom obyčejný kluk, kterého starý pán našel v hrnčířském obchodě na Bleším zadku.

Přemýšlel tak usilovně, až ho z toho rozbolela hlava. „Koho má v úmyslu vyzvat tvůj bratranec?“ zeptal se Raymuna.

„Sera Tybolta, jako sobě rovného. Dobře se k sobě hodí. Můj bratranec však ostřížím zrakem sleduje každý zápas.“

Kdyby kterýkoli muž byl zítra zraněn nebo projevil známky vyčerpání či slabosti, Steffon bude dychtiv dotknout se jeho štítu, na to můžeš vzít jed. Toho ještě nikdy nikdo neobvinil z přemíry rytířskosti.“ Zasmál se, jako by si uvědomil pointu svých slov. „Sere Duncane, dáš si se mnou pohár vína?“

„Mám ještě na starosti nějaké záležitosti,“ Dunk se cítil nepříjemně při představě, že by přijal pohostinnost, kterou nemůže oplatit.

„Mohl bych tady počkat a přinést ti tvůj štít, až loutkové představení skončí, sere,“ nabídl Vejce. „Později budou hrát Symeona Hvězdookého a jejich drak zase bude tak dobře bojovat.“

„Tak vidíš, sere, o tvoje záležitosti je postaráno a víno čeká,“ řekl Raymun. „A navíc jde o víno ze Stromoviny. Copak bys mně to mohl odmítnout?“

Zbavený výmluv, Dunk neměl jinou možnost než následovat ho a nechat Vejce na loutkovém představení. Jablko rodu Fossowayů se třepetalo ve větru nad zlatě zbarveným altánem, kde se Raymun jako panoš staral o bratrance. Dva sluhové za stanem opékali nad malým ohništěm kozu, kterou mazali medem a sypali bylinkami. „Je tu taky jídlo, jestli máš hlad,“ zval Raymun nenucené, když před Dunkem zvedl chlopeň vchodu. Železný koš s uhlím osvětloval vnitřek stanu a příjemně ho zateploval. Raymun naplnil dva poháry vínem. „Říkájí, že Aerion má na lorda Ashforda vztek za to,

že sera Humfreyho odměnil jeho koněm," poznamenal, když naléval, „ale já bych se vsadil, že to byl jeho strýc, kdo to lordu Ashfordovi poradil." Podal Dunkovi pohár s vínem.

„Princ Baelor je čestný muž."

„A Jasný princ není?" Raymun se zasmál. „Netvař se tak vystrašeně, sere Duncane, jsme tu jen my dva. Není tajemství, že Aerion se jaksi nevyvedl. Díky bohům, že je v nástupnické linii hodně vzadu."

„Ty si opravdu myslíš, že toho koně chtěl zabít?"

„Může o tom snad být pochyb? Kdyby tady byl princ Maekar, všechno by bylo jinak, o tom tě ujišťuji. Jestli je pravda, co se říká, Aerion je samý úsměv a galantnost, pokud se jeho otec dívá, ale když tu není..."

„Viděl jsem, že křeslo prince Maekara bylo prázdné."

„Odjel z Ashfordu pátrat po synech, společně s Rolandem Crakehallem z Královské gardy. Kolují tu povídačky o loupeživých rytířích, co se tu mají potulovat, ale já bych se vsadil, že princ je zas někde opilý."

Víno bylo jemné a vonělo po ovoci; lepší ještě nikdy neochutnal. Chvilku ho převaloval na patře, pak polkl a zeptal se:

„Kterého prince máš na mysli tentokrát?"

„Maekarova dědice. Jmenuje se Daeron, po králi. Říkají mu Daeron Opilý, třebaže ne v přítomnosti jeho otce. Nejmladší syn s ním byl taky. Odjeli ze Summerhallu společně, ale do Ashfordu nikdy nedorazili." Raymun vyprázdnil svůj pohár a odložil ho. „Chudák Maekar."

„Chudák?" Dunk vypadal ohromeně. „Králov syn?"

„Králov čtvrtý syn," zdůraznil Raymun, „ne tak statečný jako princ Baelor, ne tak chytrý jako princ Aerys, ne tak šlechtetný jako princ Rhaegel. A nyní určitě trpí, když vidí, jak jsou jeho synové zastíňováni syny jeho bratra. Daeron je opilec, Aerion je domýšlivý a krutý, třetí syn byl tak málo slibný, že ho poslal do Citadely, aby z něho udělali mistra, a nejmladší -"

„Sere! Sere Duncane!u Dovnitř vrazil Vejce a ztěžka oddychoval. Kápě se mu svezla z hlavy a světlo linoucí se z koše se odráželo od velkých tmavých očí. „Musíš si pospíšet, on jí ubližuje!"

Dunk zmateně vstal. „Ublíží? Kdo?"

„Aerion!“ vykřikl chlapec. „On jí ubližuje. Té dívce od loutek. Pospěš si.“ Otočil se na patě a vyběhl do noci. Dunk ho chtěl následovat, ale Raymun ho chytil za paži. „Sere Duncane. Mluvil o Aerionovi, urozeném princovi. Dávej si pozor."

Věděl, že to je dobrá rada, stařec by mu řekl to samé. Jenomže ji nemohl poslechnout. Vykroutil se z Raymunova sevření a ramenem rozrazil dílce stanu. Slyšel výkřiky; ozývaly se od obchodnických stánků. Vejce mu již téměř zmizel z dohledu. Dunk běžel za ním. Měl dlouhé nohy a chlapec krátké; rychle zkracoval panošův náskok.

Kolem loutkářů se shlukl dav diváků. Dunk si mezi nimi protlačil cestu, jejich kletby ignoroval. Objevil se před ním zbrojnoš v královské livree a zastoupil mu cestu, ale Dunk mu opřel svou velkou ruku o hrudník, strčil do něho a odhodil ho dozadu. Zbrojnoš dopadl na zadek do hlíny.

Stánek loutkářů byl převržený. Tlustá dornská žena seděla na zemi a plakala. Jednomu zbrojnoši visely z rukou loutky Floriana a Jonquil, zatímco druhý k nim přikládal zapálenou pochoděň. Jiní tři muži otvírali truhlice, vyhazovali na zem další loutky a dupali po nich. Loutka draka byla rozlámaná a rozházená kolem, ulomené křídlo tam, hlava jinde, ocas na tři kusy. Uprostřed té spoušti stál princ Aerion, nádherný v červeném sametovém kabátci s dlouhými prošívány rukávy, a oběma rukama kroutil Tansellinu paži. Klečela a vzpírala se. Aerion vůbec nevnímal, že se brání. Přinutil ji rozevřít dlaň a sevřel jí jeden prst. Dunk tam jen hloupě stál a málem nevěřil vlastním očím. Pak uslyšel prask a Tanselle vykřikla.

Jeden z Aerionových mužů se ho pokusil zastavit a vyletěl do vzduchu. Tři dlouhé kroky a Dunk prince popadl za rameno a prudce jím smýkl. Na svůj meč a dýku zapomněl, stejně jako na všechno ostatní, co ho stařec kdy učil. Pěstí srazil Aeriona k zemi a špičkou boty dupl princovi na břicho. Když Aerion sáhl po meči, Dunk mu skočil na zápěstí a pak ho kopl znovu, tentokrát do úst. Možná by ho ukopal k smrti, rovnou na místě, ale ze všech stran se najednou vyrojili princovi muži. Měl po jednom zbrojnoši na každém rameni a další ho bušil do zad. Ještě se ani nestačil zbavit prvních tří a už na něm viseli další dva.

Nakonec ho srazili k zemi a znehybnili mu ruce a nohy. Aerion mezitím stačil vstát. Princova ústa byla zakrvácená. Strčil si do nich prst. „Vylomil jsi mně zub," stěžoval si, „takže teď je začneme vyrážet tobě." Odhrnul si vlasy z očí. „Připadáš mně povědomý."

„Považoval jsi mě za štolbu."

Aerion ho obdařil rudým úsměvem. „Už si vzpomínám. Odmítl ses postarat o mého koně. Proč jsi tak bláznivě zahodil život? Kvůli téhle běhně?" Tanselle byla schoulená na zemi, tiskla si zraněnou ruku. Kopl do ní špičkou boty. „Sotva za to stojí. Zrádkyně. Ten drak to nikdy neměl prohrát."

Je to šílenec, pomyslel si Dunk, ale stále je to syn prince a má v úmyslu zabít mě. Tehdy se mohl začít modlit, kdyby znal nějakou modlitbu od začátku do konce, ale beztak na ni neměl čas. Stěží měl čas na to, aby vůbec začal mít strach.

„Už mi nemáš co říct?" zeptal se Aerion. „Nudiš mě, sere." Znovu si strčil prst do zakrvácených úst. „Wate, přines kladivo a vymlat' mu všechny zuby," poručil, „a pak ho rozřízneme a ukážeme mu, jakou barvu mají jeho vnitřnosti."

„Ne!" ozval se chlapecký hlas. „Neubližujte mu!"

Bohové, buďte dobří, ten chlapec, ten statečný bláznivý kluk, pomyslel si Dunk. Vzepjal se proti rukám, které ho držely, ale bylo to marné. „Buď zticha, ty hloupý chlapče. Uteč pryč. Oni ti ublíží!"

„Ne, neublíží." Vejce přistoupil blíž. „Jestli to udělají, budou se zodpovídat mému otci a taky mému strýci. Pusťte ho. Wate, Yorkele, vy mě znáte. Udělejte, co jsem řekl."

Ruce, které mu držely levou paži, odpadly, a po chvíli i ostatní. Dunk nechápal, co se děje. Zbrojnoši od něho ustupovali. Jeden dokonce klečel. Pak se dav rozdělil a prošel jím Raymun Fossoway. Oblékl si zbroj a přilbici a ruku držel na jílci meče. Jeho bratranec ser Steffon, který šel hned za ním, již svůj meč obnažil a s nimi přicházelo půl tuctu

zbrojnošů s rudým jablkem vyšitým na prsou.

Princ Aerion jim nevěnoval pozornost. „Nestydatá malá děvka," obrátil se k Vejci. Měl plná ústa krve a prskal ji chlapci k nohám. „Co se ti stalo s vlasy?"

„Ostříhal jsem si je, bratře," řekl Vejce. „Nechtěl jsem vypadat jako ty."

Druhého dne turnaje bylo zataženo, od západu vanuly poryvy větru. V den jako tento by tu mělo být méně lidí, pomyslel si Dunk. Dnes by bylo lehčí najít si místo blízko ohrady, aby na klání viděl hezky zblízka. Vejce by mohl sedět na zábradlí, zatímco já bych stál za ním.

Namísto toho měl Vejce křeslo na tribuně, a byl oblečený v hedvábí a kožešinách, zatímco Dunkův výhled byl omezen na čtyři stěny hradní cely, kam ho zavřeli zbrojnoši lorda Ashforda. Místnost měla okno, ale to bylo obrácené špatným směrem. Dokonce i přesto se Dunk po rozednění vtěsnal do okenního sedátka a zamračeně hleděl do dálky přes město, pole a les. Vzali mu jeho konopný opasek, meč a dýku a taky všechno stříbro. Doufal jen, že Vejce nebo Raymun nezapomenou na Hnědáka a Hroma.

„Vejce," mumlal si tiše pod fousy. Jeho panoš, ubohý chlapec vytažený z uliček Králova přístaviště. Byl někdy nějaký rytíř takovým bláznem? Dunku blázne, tupý jako hradní zeď a pomalý jako pratur.

Nedovolili mu mluvit s Vejcem od té doby, co ho vojáci lorda Ashforda sebrali u stánku loutkářů. Ani s Raymunem, ani s Tanselle, s nikým, ba dokonce ani s lordem Ashfordem samotným. Divil se, zda vůbec ještě někdy některého z nich spatří. Podle všeho, co věděl, ho hodlali nechat v téhle malé místnosti, dokud v ní nezemře. A co jsem si myslel, že se stane? ptal se sám sebe s hořkostí. Srazil jsem k zemi princova syna a kopl jsem ho do obličeje.

Pod dnešní šedivou oblohou blýskavá nádhra urozených pánů a slavných rytířů nebude tak oslnivá, jako tomu bylo předchozího dne. Slunce, ukryté za stěnou z mračen, se jasnými paprsky nebude dotýkat jejich ocelových přilbic ani se v něm nebude blyštět zlatě a stříbrně cizelovaná zbroj, ale i přesto si Dunk přál, aby mohl být v davu a pozorovat klání. Byl by to dobrý den pro potulné rytíře, pro muže v prosté zbroji na koních bez čabrak.

Alespoň je slyšel. Zaznívalo k němu troubení rohů heroldů a čas od času mu burácení z hrdel davu napovědělo, že někdo spadl nebo se zvedl nebo vykonal něco výjimečně statečného. Slyšel také slabé dunění kopyt a tu a tam hlasitý třeskot mečů nebo prasknutí dřevce. Vždycky, když Dunk slyšel to poslední, zachvěl se; připomnělo mu to zvuk, který vydal Tansellin prst, když jí ho Aerion zlomil. Slyšel také jiné zvuky, bližší: kročeje v siní přede dveřmi, klapot kopyt na nádvoří pod ním, výkřiky a hlasy z hradeb. Někdy dokonce pohltily zvuky turnaje. Dunk si říkal, že to je jen dobře.

„Potulný rytíř je tím nejpoctivějším z rytířů, Dunku," řekl mu starý muž kdysi hodně dávno. „Jiní rytíři slouží pánům, jejichž jsou vazaly nebo od kterých dostali pozemky, ale my sloužíme těm, které si sami zvolíme, mužům, v jejichž věc věříme. Každý rytíř přísahá, že bude chránit slabé a nevinné, ale podle mne tu přísahu dodržíme nejlépe ze všech právě my." Podivné, jak mu najednou sloužila paměť. Dunk ta slova již dávno zapomněl a starý pán možná ke konci také.

Ráno se změnilo v odpoledne. Vzdálené zvuky turnaje začaly slábnout a odeznívat. Do cely se pomalu vkrádal soumrak, ale Dunk stále seděl v okenním sedátku, hleděl ven do prohlubujícího se šera a snažil se nevšímat si prázdného žaludku.

A pak uslyšel kroky a řinčení železných klíčů. Dveře se otevřely a Dunk vstal ze sedátka. Dovnitř vešli dva strážní, jeden nesl olejovou lampu. Následoval sluha s tácem jídla. Za nimi šel Vejce. „Nechtě tady lampu s jídlem a jděte," nařídil jim chlapec.

Udělal, co jim poručil, třebaže Dunk si všiml, že těžké dřevěné dveře nechali otevřené. Vůně jídla ho přiměla uvědomit si, jaký má strašlivý hlad. Byl tam chléb a med, mísa hrachové kaše, jehlice s pečenými cibulkami a masem. Posadil se k tácu, rukama roztrhl chléb na poloviny a nacpal si kus do úst. „Není tu nuž," poznamenal. „Myslí si snad, že bych tě bodl, chlapče?"

„Něfeklí mně, co si myslí." Vejce na sobě měl upnutý černý vlněný kabátec se sámkovaným pasem a dlouhými rukávy lemovanými červeným saténem. Na hrudi měl vyšitého tříhlavého draka rodu Targaryenů. „Můj strýc říká, že tě musím pokorně odprosit za to, že jsem tě podvedl."

„Tvůj strýc," podíval se na něj Dunk. „Myslíš prince Baelora."

Chlapec se tvářil zkroušeně.

„Neměl jsem v úmyslu lhát."

„Ale lhal jsi. O všem. Počínaje tvým jménem. Nikdy jsem neslyšel o princovi jménem Vejce."

„To je místo Aegona. Můj bratr Aemon mě tak pojmenoval. On je teďka v Citadele, učí se být mistrem. A Daeron mně taky někdy říká Vejce, stejně jako moje sestry."

Dunk zvedl jehlici a zahryzl se do masa. Kozi, vylepšené jakýmsi drahým kořením, které nikdy předtím neochutnal.

Onastek mu stékal po bradě. „Aegon," opakoval. „Samozřejmě, jsi Aegon. Jako Aegon Drak. Kolik Aegonů už bylo králi?"

„Čtyři," odpověděl chlapec. „Čtyři Aegonové."

Dunk maso rozžvýkal, polkl, utrl si další chléb. „Proč jsi to udělal? Šlo o nějaký nezapný žert, aby sis udělal blázna z hloupého potulného rytíře?"

„Ne." Chlapcovy oči se zaplnily slzami, ale zůstal statečně stát. „Měl jsem dělat panoše Daeronovi. Je to můj nejstarší bratr. Naučil jsem se všemu, co bylo třeba, abych byl dobrým panošem, ale Daeron není moc dobrým rytířem. Nechtěl jet na turnaj, a tak brzy poté, co jsme vyjeli ze Sumerhallu, se odplížil od našeho doprovodu, jenomže místo aby se otočil a vrátil se, jel rovnou do Ashfordu, protože si myslel, že tady nás nikdy hledat nebudou. To on mně oholil hlavu. Věděl, že otec pošle svoje muže po nás pátrat. Daeron má obyčejné vlasy, světle hnědé, nic zvláštního, ale moje jsou jako Aerionovy a otcovy."

„Krev draka," kývl Dunk. „Stříbrozlaté vlasy a fialové oči, to ví každý." Tupý jako hradní zed', Dunku.
„Ano. Proto mi je Daeron oholil. Chtěl, abychom se skrývali, dokud nebude po turnaji. Jenomže ty sis mě spletl s pacholkem a..." Sklopil oči. „Mně bylo jedno, jestli Daeron bude bojovat na turnaji nebo ne, já jsem prostě chtěl být něčím panošem. Je mně to moc líto, sere. Opravdu je."
Dunk se na něho zamyšleně podíval. Věděl, jaké to je chtít něco tak hodně, že člověk je ochoten říct nějakou hroznou lež, jen aby se tomu dostal blíž.
„Já myslím, že jsi jako já," řekl. „Možná jsi. Jenom ne takovým způsobem, jak jsem si myslel."
„Přesto jsme oba z Králova přístaviště," řekl hoch s nadějí v hlase.
Dunk se musel zasmát. „Ano, ty jsi z vršku Aegonova kopce a já jsem ze samého spodku."
„To není tak daleko od sebe, sere."
Dunk kousl do pečené cibule. „Mám ti říkat můj pane nebo Tvoje Výsosti nebo tak nějak?"
„U dvora," připustil chlapec, „ale jinak mně můžeš říkat Vejce, když budeš chtít, sere."
„Co se mnou udělají, Vejce?"
„Můj strýc tě chce vidět. Až se najíš, sere."
Dunk odstrčil talíř a vstal.
„V tom případě jsem dojedl. Už jsem jednoho prince kopl do úst. Nechci nechat druhého čekat."

Lord Ashford postoupil principi Baelorovi po dobu trvání jeho návštěvy svoje vlastní komnaty, takže Vejce - ne, Aegon, bude si na to muset zvyknout - ho nyní odvedl do lordovy pracovny. Baelor seděl a četl si ve světle svíce z včelího vosku. Dunk před ním poklekl. „Vstaň," vyzval ho princ. „Dáš si pohár vína?"

„Jak si přeješ, Tvoje Výsosti."
„Nalej seru Duncanovi pohár sladkého dornského červeného, Aegone," nařídil princ. „Snaž se ho nepolit, už tak jsi mu napáchal dost zla."

„Chlapec mě nepoleje, Tvoje Výsosti," zastal se Vejce Dunk. „Je to hodný hoch. Dobrý panoš. A vím, že mně nechtěl ublížit."

„Člověk může ublížit, i když nechce. Aegon měl přijít za mnou, když viděl, co jeho bratr činí těm loutkářům. Místo toho běžel za tebou. To nebylo laskavé. To, co jsi viděl, sere... nu, já bych možná na tvém místě udělal to samé, jenomže já jsem korunným princem, ne potulným rytířem. Nikdy není moudré udeřit v hněvu králova vnuka, bez ohledu na příčinu." Dunk zasmušile přikývl. Vejce mu nabídl stříbrný pohár plný mladého vína. Přijal jej a zhluboka se napil.

„Já Aeriona nenávidím," řekl Vejce vášnivě. „A musel jsem běžet pro sera Duncana, strýčku, protože do hradu to bylo moc daleko."

„Aerion je tvůj bratr," princ trval nesmlouvavě na svém, „a septoni káží, že bratry máme milovat. Aegone, nech nás nyní o samotě, chci si se serem Duncanem promluvit soukromě."

Chlapec položil džbán s vínem a neohrabaně se uklonil. „Jak si přeješ, Tvoje Výsosti." Odešel ke dveřím místnosti a tiše je za sebou zavřel.

Baelor Kopílam se dlouho díval Dunkovi do očí. „Sere Duncane, dovol mi zeptat se tě na jednu věc - jak dobrým rytířem ve skutečnosti jsi? Jak zkušeným v zacházení se zbraněmi?"

Dunk nevěděl, co na to říct. „Ser Arlan mě naučil zacházet s mečem a štítem a také jak si vést na kolbišti a s kvintánami."

Zdálo se, že princ Baelor je tou odpovědí znepokojen. „Můj bratr Maekar se před pár hodinami vrátil do hradu. Našel svého dědice opilého v hostinci den jízdy na jih odsud. Maekar by to nikdy nepřipustil, ale já věřím, že si dělal tajné naděje, že jeho synové by v tomto turnaji mohli zastínit mého syna. Místo toho mu oba způsobili hanbu, ale co má dělat? Jsou krví jeho krve. Maekar je rozezlený a potřebuje pro hněv terč. Vybral si tebe."

„Mě? " špitl Dunk nevěřicně.

„Aerion už toho svému otci stačil hodně napovídat a Daeron ti taky nepomohl. Aby omluvil svoji vlastní zbabělost, napovídal mému bratrovi, že jakýsi velký loupeživý rytíř, kterého náhodou potkali na cestě, Aegona unesl. Obávám se, že tím lapkou máš být ty, sere. Daeron podle svého vyprávění strávil uplynulé dny tím, že tě pronásledoval sem a tam, aby bratra osvobodil."

„Jenomže Vejce mu přece poví pravdu. Chci říct Aegon."

„Vejce mu to poví, o tom nepochybuju," přikývl princ Baelor, „jenomže o tom chlapci je známo, že taky umí lhát, jak určitě víš z vlastní zkušenosti. Kterému synovi můj bratr uvěří? Co se týče té záležitosti s loutkáři, do té doby, než Aerion skončí s přeručováním svého příběhu, vyklube se z toho zrada. Drak je ve znaku královského rodu. Předvádět draka, jak je poražen, jak se mu sypou krvavé piliny z krku... nu, nepochybně to bylo nevinné představení, ale zdaleka nebylo moudré. Aerion to považuje za skrytý útok na Targaryeny, za podněcování ke vzpouře. Maekar pravděpodobně bude souhlasit. Můj bratr má urážlivou povahu a vkládá do Aeriona největší naděje, protože Daeron je pro něj strašlivým zklamáním." Princ polkl doušek vína, pak pohár odložil na stůl. „Ať už můj bratr věří v cokoli nebo v cokoli věřit odmítá, jedna věc je jistá. Vztáhl jsi ruku na krev draka. Za tuto urážku musíš být vyslechnut, odsouzen a potrestán."

„Potrestán?" Dunkovi se to pranic nelíbilo.

„Aerionovi by se zamlouvala tvoje hlava, bez zubů nebo s nimi. Nedostane ji, to ti slibuji, ale nemohu mu upřít soud. Protože můj královský otec je stovky lig odsud, musíme tě soudit my, můj bratr a já, společně s lordem Ashfordem, na jehož pozemcích se nyní nacházíme, a s lordem Tyrellem z Vysoké zahrady, jeho lenním pánem. V posledním případě, kdy jakýsi muž byl shledán vinným, že vztáhl ruku na královskou krev, byl viník odsouzen ke ztrátě ruky, kterou se odvážil vztáhnout."

„Přijdu o ruku?“ hlesl Dunk ohromeně.

„A taky o chodidlo. Ty jsi do něho i kopal, není-liž pravda?“

Dunk nebyl schopen slova.

„Ujišťuji tě, že své druhy soudce vyzvu, aby byli milosrdní. Jsem pobočník krále a dědic trůnu, moje slovo má určitou váhu. Totéž ale platí o slově mého bratra. Je to dost velké riziko.“

„Já...“ vyhrkl Dunk, „já... Tvoje Výsosti, já...“ To přece nebylo míněno jako zrada, byl to jenom dřevěný drak, nikdy neznamenal královského prince, chtěl říct, ale slova ho náhle a jednou provždy opustila. Nikdy nebyl moc výřečný.

„Máš však na vybranou ještě jinou možnost,“ dodal princ Baelor tiše. „Zda je to lepší možnost nebo horší, to nemohu říci, ale připomínám ti, že každý rytíř obviněný ze zločinu má právo požadovat rozsudek soubojem. Takže se tě ptám ještě jednou, sere Duncane Vysoký -jak dobrým rytířem jsi? Opravdu?“

„Soud sedmi,“ řekl princ Aerion s úsměvem. „Je to moje právo, jak se domnívám.“

Princ Baelor zamračeně zabubnoval prsty do desky stolu. Lord Ashford po jeho levici pomalu přikývl. „Proč?“ divil se princ Maekar, který se naklonil k synovi. „Bojiš se postavit se tomu potulnému rytíři sám a nechat bohy rozhodnout o pravdivosti tvých obvinění?“

„Já že se bojím?“ opáčil Aerion. „Takového? Nebud' nemoudrý, otče. Jenom jsem myslel na svého milovaného bratra.“

Daeronovi ten ser Duncan také ublížil, takže má přednostní nárok na jeho krev. Soud sedmi nám oběma umožní postavit se proti němu.“

„Mně žádné služby prokazovat nemusíš, bratře,“ zamumlal Daeron Targaryen. Nejstarší syn prince Maekara vypadal dokonce ještě hůř než tehdy, když ho Dunk potkal v hostinci. Tentokrát sice byl střízlivý, černorudý kabátec nebyl plný skvrn od vína, ale oči měl podlité krví a čelo mu pokrývala slabá vrstvička potu. „Mně stačí, když budu moci povzbuzovat tebe, až toho lumpa budeš zabíjet.“

„Jsi příliš laskavý, drahý bratře,“ řekl princ Aerion samý úsměv, „ale bylo by ode mě sobecké upírat ti toto právo. Musím trvat na soudu sedmi.“

Dunk byl v koncích. „Tvoje Výsosti, moji lordi,“ oslovil své soudce. „Já tomu nerozumím. Co je to soud sedmi?“

Princ Baelor se nepohodlně zavrtěl v křesle. „Je to jiná forma rozsudku soubojem. Stará, zřídka kdy používaná. Přišla k nám přes úzké moře s Andaly a jejich sedmi bohy. V rozsudku soubojem žalobce a obviněný žádají bohy, aby sami vyřešili spor mezi nimi. Andalové věřili, že pokud na každé straně bojuje sedm mužů, bohové, kterým je takto prokazována čest, s větší pravděpodobností zasáhnou a postarají se o to, aby bylo dosaženo uspokojivého výsledku.“ „Nebo se jim možná jen líbí bitky,“ poznamenal lord Leo Tyrell s mírným cynickým úsměvem na rtech. „Nicméně, ser Aerion je v právu. Musí se konat soud sedmi.“

„To znamená, že budu bojovat proti sedmi mužům?“ zeptal se Dunk beznadějně.

„Ne sám, sere,“ odpověděl princ Maekar netrpělivě. „Nehraj si na blázna, ničeho tím nedocílíš. Musí to být sedm proti sedmi. Musíš najít dalších šest rytířů, kteří ti budou bojovat po boku.“

Šest rytířů, pomyslel si Dunk otupěle. To by mu klidně mohli říct, aby si jich našel šest tisíc. Neměl žádné bratry, žádné bratrance, žádné staré druhy, kteří by se za něj v boji postavili. Proč by mělo šest cizinců riskovat život, aby bránili potulného rytíře proti dvěma královským princům? „Tvoje Výsosti, moji lordi,“ řekl, „co když se za mne nikdo nepostaví?“

Maekar Targaryen na něj chladně pohlédl. „Pokud je tvoje věc spravedlivá, dobří muži za tebe budou bojovat. Jestliže žádné bojovníky nenajdeš, sere, bude to proto, že jsi vinen. Není to snad nad slunce jasné?“

Dunk si nikdy nepřipadal tak osaměle jako tehdy, když vyšel z bran ashfordského hradu a uslyšel za sebou rachotit padací mříž. Padal hebký déšť, který cítil na pokožce lehce jako rosu, ale on se při jeho doteku přesto chvěl. Za řekou svítily barevné svatozáře kolem několika málo altánů, kde stále ještě hořely ohně. Odhadoval, že noc je již vpůli. Za pár hodin bude svítat. A se svítáním přijde smrt.

Vrátili mu meč a stříbro, ale když se brodil přes potok, myšlenky měl bezútěšné. Pomyslel na to, zda snad od něho očekávají, že vyseďne na koně a uprchne. Mohl by, kdyby chtěl. To by ale znamenalo jistý konec jeho rytířství; nebyl by od té doby ničím jiným než psancem, až do dne, kdy by ho zabil nějaký lord a utlal mu hlavu. Raději zemřít jako rytíř než žít takhle, říkal si tvrdohlavě. Mokrý po kolena, plahočil se kolem prázdného kolbiště. Většina altánů byla tmavá, jejich majitelé dávno spali, ale tu a tam dosud hořelo pár svic. Dunk zaslechl tiché sténání a výkřiky rozkoše vycházející z jednoho stanu. Pomyslel si přitom, zda zemře, aniž poznal dívku.

Pak uslyšel koňské zaržání, a poznal Hroma. Otočil se, rozběhl a za chvíli již ho uviděl, uvázaného společně s Hnědákem před kulatým altánem osvětleným zevnitř matnou zlatavou září. Zástava na středové tyči visela schliple zmáčená, ale Dunk přesto rozlišil temnou oblinu jablka Fossowayů. Ten pohled mu dodal špetku naděje.

„Rozsudek soubojem,“ opakoval Raymun ztěžka. „Bohové, buďte dobří, Duncane, to znamená válečná kopí, palčáty a ostnaté koule, bitevní sekery... meče nebudou mít otupená ostří, chápeš to?“

„Raymun Zdráhavý,“ urážel ho bratranec ser Steffon. Jeho plášť ze žluté vlny byl ozdoben jablkem ze zlata a granátů.

„Nemusíš mít strach, bratranče, tohle bude rytířský souboj. A protože ty rytířem nejsi, nemusíš jít s kůží na trh. Sere Duncane, máš alespoň jednoho Fossowaye, toho zralého. Viděl jsem, co Aerion udělal těm loutkářům. Jsem s tebou.“

„Já taky,“ vyštěkl Raymun nahněvaně. „Chtěl jsem jenom říct-!“

Bratranec mu skočil do řeči. „Kdo ještě bojuje s námi, sere Duncane?“

Dunk beznadějně rozhodil ruce. „Nikoho jiného neznám. Nu, kromě sera Manfreda Dondarriona. Ten se dokonce ani nezaručil za to, že jsem rytíř, takže pro mě nikdy život riskovat nebude.“

Ser Steffon se tvářil mírně znepokojeně. „V tom případě potřebujeme dalších pět dobrých mužů. Naštěstí mám víc než pět přátel. Leo Dlouhotrný, Smějící se bouře, lord Caron, Lannisterové, ser Otho Bracken... ti a také Blackwoodové, třebaže Blackwooda a Brackena na stejnou stranu kolbiště nikdy nedostanu. Půjdu a promluví s některými z nich.“ „Nebudou šťastní, že je budíš,“ namítl jeho bratranec.

„To bude skvělé,“ prohlásil ser Steffon. „Když budou naštvaní, budou bojovat tím zuřivěji. Můžeš se na mě spolehnout, sere Duncane. Bratrance, pokud se nevrátím do svítání, přines mi moji zbroj a dohlédni na to, aby Hněv byl osedlán a opancéřován. Setkám se s vámi oběma ve výběhu pro vyzyvatele.“ Zasmál se. „Myslím, že tohle bude den, na který se bude dlouho vzpomínat.“ Když rázoval ze stanu, tvářil se téměř šťastně. Na rozdíl od Raymuna. „Pět rytířů,“ řekl pochmurně, jakmile byl bratranec pryč.

„Duncane, nechci mařit tvoje naděje, ale...”

„Pokud tvůj bratranec přivede ty muže, o kterých mluvil...”

„Lea Dlouhotrného? Kruťase z Brackenů? Smějící se bouři?“ Raymun vstal. „Nepochybuji o tom, že skutečně všechny zná, ale už méně jsem si jistý tím, že oni znají jeho. Steffon v tom vidí šanci proslavit se, jenomže pro tebe to znamená život nebo smrt. Měl by sis najít své vlastní muže. Pomohu ti. Lépe bude, když budeš mít příliš mnoho obránců než příliš málo.“ Hluk zvenčí přiměl Raymuna otočit hlavu. „Kdo je tam?“ zeptal se, ale to už skrze plentu proklouzl chlapec, následovaný hubeným mužem v deštěm promočeném černém plášti.

„Vejde?“ Dunk vstal. „Co ty tady děláš?“

„Jsem tvůj panoš,“ vzhlédl k němu chlapec. „Potřebuješ někoho, kdo ti pomůže se zbrojí, sere.“

„Víš tvůj lord otec, že jsi odešel z hradu?“

„Bohové, buďte milostivi, doufám, že ne.“ Daeron Targaryen rozepjal přezky pláště a nechal si ho sklouznout z hubených ramennou.

„Ty? Zešílel jsi, že sem přicházíš?“ Dunk vytáhl z pochvy dýku. „Měl bych ti ji prohnat břichem.“

„Možná ano,“ připustil princ Daeron. „Ale já na tvém místě bych mně raději nalil pohár vína. Jen pohlédni na moje ruce.“ Natáhl k němu jednu a nechal všechny, aby se podívali, jak se mu třese.

Dunk k němu zmařeně přistoupil. „Mně na tvých rukou nezáleží. Ty jsi o mně lhal.“

„Musel jsem něco říct, když po mně otec chtěl vědět, kam se poděl můj malý bratr,“ hájil se princ. Posadil se, Dunka a jeho dýky si nevsímal. „Abych pravdu řekl, dokonce jsem si ani neuvědomil, že Vejce je pryč. Na dně mého poháru s vínem nebyl a jinde jsem se po něm nedíval, takže...” Povzděchl si.

„Sere, otec se připojí k sedmi žalobcům,“ skočil mu do řeči Vejce. „Prosil jsem ho, aby to nedělal, ale on mě neposlechne.“

Říká, že to je jediný způsob, jak obhájit Aerionovu čest - a taky Daeronovu.“

„Ne že bych někdy žádal, aby někdo hájil moji čest,“ zavrčel princ Daeron kysele. „Kdokoli ji má, ať si ji ponechá, co se mě týče. Ale stalo se. Abych pravdu řekl, sere Duncane, mě se bát nemusíš. Jedinou věcí, kterou miluju ještě méně než koně, jsou meče. Těžké věci a pekelně ostré. Vynasnažím se ze všech sil, abych v prvním výpadu vypadal galantně, ale pak... nu, možná bys mně mohl ušetřit šikovný zásah do boční strany přilbice. Udělej to tak, aby to zazvonilo, ale ne příliš hlasitě, pokud chápeš, co tím myslím. Moji bratři mne o hodně předčí, co se týče boje, tance, přemýšlení a čtení knih, ale nikdo z nich se mně ani zpola nevyrovná, když dojde na polehávání beze smyslů v blátě.“

Dunk na něho mohl jenom nevěřicně hledět a divit se, zda si z něho mladý princ tropí blázný. „Proč jsi za mnou přišel?“

„Abych tě varoval, co tě čeká,“ zvažněl Daeron. „Náš otec nařídil Královské gardě, aby bojovali s ním.“

„Královské gardě?“ hlesl Dunk zděšeně.

„Vlastně jen těm třem, co jsou tady. Díky bohům, že strýc Baelor nechal další čtyři v Králově přístavišti s naším královským dědem.“

Vejce je vyjmenoval. „Ser Roland Crakehall, ser Donnell z Duskendalu, ser Wyllem Wylde.“

„Nedal jim v té záležitosti na vybranou,“ doplnil Daeron. „Přisahal, že budou chránit životy krále a královské rodiny a bratří a já jsme krví draka, bohové, spaste nás.“

Dunk počítal na prstech. „To je šest. Kdo bude tím sedmým mužem?“

Princ Daeron pokrčil rameny. „Aerion si někoho najde. Pokud to bude třeba, nějakého rytíře si koupí. Ten má zlata dost.“

„Koho máš ty?“ zeptal se Vejce.

„Raymunova bratrance sera Steffona.“

Daeron zamrkal. „Jenom jednoho?“

„Ser Steffon šel shánět nějaké svoje přátele.“

„Já taky mohu přivést nějaké muže,“ nabídl Vejce. „Rytíře. Ano, to bych mohl.“

„Vejce,“ upozornil ho Dunk, „budu bojovat proti tvým vlastním bratrům.“

„Ale Daeronovi neublížíš,“ řekl chlapec. „Slíbil ti přece, že spadne. A Aerion... pamatuju si, že když jsem byl malý, chodíval ke mně do pokoje a dával mi nůž mezi nohy. Říkával, že má příliš mnoho bratrů, ale možná ze mě někdy v noci udělá sestru, a to by se se mnou pak mohl oženit. Taky hodil moji kočku do studny. Tvrdil, že to neudělal, jenomže on vždycky lže.“

Princ Daeron unaveně pokrčil rameny. „Vejce mluví pravdu. Aerion je učiněné monstrum. Víš, on si totiž myslí, že je drakem v lidské podobě. Proto se tak rozčilil na tom loutkovém představení. Škoda, že se nenarodil jako Fossoway, pak by se považoval za jablko a všichni bychom byli mnohem bezpečnější, jenomže tak tomu bohužel není.“ Sehnul se, sebral plášť a vytřepal z něj kapky deště. „Musím se vrátit do hradu, než se otec začne divit, jak to, že mi trvá tak dlouho nabrousit meč, ale než odejdu, chtěl bych si ještě o samotě promluvit se sérem Duncanem. Doprovodíš mě?“

Dunk si mladého prince chvíli podezřívavě prohlížel. „Jak si přeješ, Tvoje Výsosti.“ Zastrčil dýku do pochvy. „Také si

potřebuju vyzvednout svůj štít." A „Vejde a já se půjdeme podívat po nějakých rytířích," slíbil mu Raymun. Princ Daeron si upevnil plášť kolem krku a natáhl si na hlavu kápi. Dunk ho následoval do jemného deště. Společně kráčeli ke kupeckým stánkům.

„Mně se o tobě zdálo," promluvil princ.

„To už jsi říkal v hostinci."

„Opravdu? Nu, je to tak, moje sny nejsou jako tvoje, sere Duncane. Moje jsou pravdivé. Děsí mne. Ty mne děšíš. Víš, zdálo se mně o tobě a o mrtvém drakovi. Bylo to děsivé zvíře, obrovité, s křídly tak velkými, že pokryla celou tuhle louku. Padl na tebe, ale tys byl živý a drak byl mrtvý."

„Zabil jsem ho?"

„To nemohu říct, ale byl jsi tam a drak taky. My jsme kdysi byli pány draků, my Targaryenové. Oni už jsou všichni mrtví, ale my zůstáváme. Já dnes nechci zemřít. Jen bohové vědí proč, ale nechci. Takže mi překaz laskavost, budeš-li moci, a zajisti, aby to byl můj bratr Aerion, koho zabiješ."

„Já taky nechci zemřít."

„Nu, já tě nezabiju, sere. Taky stáhnou obvinění, ale to nám nepomůže, dokud Aerion nestáhne svoje." Povzdechl si.

„Možná jsem tě svou lži připravil o život. Pokud je tomu tak, je mi to moc líto. Víím, že jsem za to propadl nějakému peklu. Pravděpodobně takovému, kde nemají víno." Zachvěl se a s tím se v chladném jemném dešti rozloučili.

Povozy obchodníků byly seřazené na západním okraji louky, pod skupinou bříz a jasanů. Dunk stál pod stromy a bezmocně se díval na prázdné místo, kde předtím stál povoz loutkářů. Jsou pryč. Obával se, že tomu tak možná bude. Já bych na jejich místě taky utekl, kdybych nebyl tupý jako hradní zeď. Dupal, kde teď sežene nový štít. Měl stříbro, aby si ho mohl koupit, pokud nějaký na prodej najde...

„Sere Duncane," zavolal hlas ze tmy. Dunk se otočil a zjistil, že za ním stojí Ocelový Pate s železnou lucernou v ruce.

Pod krátkým koženým pláštěm byl zbrojř od pasu nahoru nahý. Široký hrudník a silné paže pokrývaly hrubě černé chlupy. „Jestli sis přišel pro svůj štít, nechala ho u mě." Změřil si Dunka od hlavy k patě. „Dvě ruce a dvě nohy, jestli počítám správně. Takže to bude rozsudek soubojem, nemám pravdu?"

„Soud sedmi. Jak jsi to poznal?"

„Nu, mohli tě políbit a udělat z tebe lorda, ale to není pravděpodobné, a kdyby tomu bylo naopak, byl bys teď o nějaké tělesné části kratší. Pojď za mnou."

Jeho povoz se dal snadno rozeznat podle meče a kovadliny namalovaných na boku. Dunk následoval Patea dovnitř. Zbrojř pověsil lucernu na hák, pokrčením ramen shodil mokrý plášť a přetáhl si přes hlavu halenu z hrubého plátna.

„Posaď se," a přistřelil k němu nízkou stoličku.

Dunk se posadil. „Kam odešla?"

„Měli namířeno do Dome. Dívčín strýc je moudrý muž. Když budou pryč, zapomene se na ně. Kdyby zůstali a byli na očích, draci by si na ně pravděpodobně vzpomněli. Kromě toho si nemyslel, že by tě chtěla vidět zemřít." Pate odešel na druhý konec vozu, chvíli se přehraboval ve stínech, pak se vrátil se štítem. „Okraj byl ze staré levné oceli, křehký a prorezlý. Udělal jsem mu nový, dvakrát pevnější, a přidělal jsem taky nějaké výztuže A zadní část. Bude teď těžší, ale spolehlivější. Tu malbu udělala dívka."

Odvedla lepší práci, než v jakou kdy mohl doufat. Dokonce i ve světle lucerny byly barvy západu slunce bohaté a jasné, strom vysoký, silný a vznešený. Padající hvězda byla jasným čmárcem barvy přes dubovou oblohu. A přesto, když ho teď Dunk držel v ruce, všechno mu to připadalo špatně. Co je to za erb, na kterém padá hvězda? Padne sám stejně jako ona? Západ slunce věští noc. „Měl jsem si raději nechat ten kalich," řekl zkormouceně. „Ten měl alespoň křídla, aby uletěl, a ser Arlan říkal, že je plný víry, družnosti a dobrých věcí k pití. Tenhle štít jako by znázorňoval smrt samu."

„Jilm žije," poznamenal Pate. „Vidíš, jak zelené jsou ty listy? Letní listy, abys tomu rozuměl. Viděl jsem štíty pomalované lebkami, vlky a havrany, ba dokonce oběšenci a krvavými hlavami. Posloužily svým majitelům docela dobře, stejně jako tobě poslouží tento. Znáš tu starou říkanku? Dube a železo, chraňte mě dobře..."

„... jinak jsem mrtvý, budu hnit v hrobě," dořekl Dunk za něho. Nevzpomněl si na tu říkanku celá léta. Starý muž ji ho učil kdysi dávno. „Kolik chceš za ten nový lem a ostatní věci?" zeptal se Patea.

„Od tebe?" Pate se poškrábal na bradě. „Měďák."

Než východní oblohu zaplavilo první světlo úsvitu, déšť zcela ustal, ale svoji práci odvedl. Muži lorda Ashforda odstranili bariéry a turnajové kolbiště bylo jedním velkým polem šedohnědého mazlavého bláta a rozcupované trávy. Když Dunk mířil ke kolbišti, u země se jako bílé hadi vlnily pramínky mlhy. Ocelový Pate šel s ním.

Tribuna se již začínala plnit, urození pánové a dámy měli na ochranu proti rannímu chladu pláště přitážené těsně k tělu.

Ke kolbišti se už trousil i obyčejný lid a stovky diváků už stály podél ohrady. Tolik se jich přišlo podívat, jak zemřu, pomyslel si Dunk s hořkostí, ale odhadl je špatně. Ze vzdálenosti pár kroků na něho zavolala jakási žena: „Přeju ti hodně štěstí." Z davu vystoupil starý muž, vzal ho za ruku a řekl: „Ať ti bohové dají sílu, sere." Pak žebravý bratr v otrhané hnědé kutně poželhal jeho meči a jedna panna ho políbila na tvář. Jsou na mojí straně. „Proč?" zeptal se Patea. „Co pro ně znamenám?"

„Jsi rytíř, který pamatuje na svoji přísahu," odpověděl kovář.

Našli Raymuna před výběhem pro vyzývatele na jižním konci kolbiště, čekal tam s bratrancovým a Dunkovým koněm. Hrom sebou nepokojně házel pod tíhou ocelové čelenky, hrudního plátu a pokrývky z těžkého drátěného pletiva. Pate si zbroj prohlédl a prohlásil, že to je dobrá práce, přestože ji koval někdo jiný. Odkudkoli ta zbroj pocházela, Dunk za ni byl vděčný.

Pak si všiml ostatních: jednookého muže s vousem v barvě soli a pepře, mladého rytíře v pružované černožluté bojové sukničce se včelími úly na štítu. Robyn Rhysling a Humfrey Beesbury, pomyslel si udiveně. A taky ser Humfrey Hardyng. Hardyng seděl na Aerionově rudém hřebci, který na sobě měl jeho Červenobílou, diamantově vzorovanou čabruku.

Šel k nim. „Pánové, jsem vaším dlužníkem.“

„Ten dluh je Aerionův,“ odpověděl ser Humfrey Hardyng, „a my si ho hodláme vybrat.“

„Slyšel jsem, že máš zlomenou nohu, pane.“

„Slyšel jsi dobře,“ odvětil Hardyng. „Nemohu chodit. Ovšem dokud mohu sedět na koni, jsem schopen bojovat.“

Raymun si Dunka vzal stranou. „Doufám, že Hardyng bude toužit dostat proti Aerionovi druhou šanci, a udělal jsem dobře. Náhoda tomu chtěla, že ten druhý Humfrey je jeho švagrem. Vejce sehnal sera Robyna, kterého zná z jiných turnajů. Takže je vás pět.“

„Šest,“ Dunk udiveně ukázal před sebe. Do výběhu vcházel rytíř, jehož panoš před ním vedl oře. „Smějící se bouře.“ O hlavu vyšší než ser Raymun a téměř stejně vysoký jako Dunk, ser Lionel na sobě měl sukničku ze zlatého brokátu s korunovaným jelenem rodu Baratheonů, a pod pažďmi si nesl přilbici s paroží. Dunk k němu natáhl ruku. „Sere Lioneli, nemohu ti dost poděkovat za to, že jsi přišel, ani seru Steffonovi za to, že tě přivedl.“

„Seru Steffonovi?“ Ser Lionel se na něho zmateně podíval. „To tvůj panoš za mnou přišel. Ten chlapec, Aegon. Můj vlastní hoch se ho snažil odehnat, ale on mu proklouzl mezi nohama a převrhl mně na hlavu pohár s vínem.“ Zasmál se. „Viš, že soud sedmi se nekonal již po více než sto let? Nechtěl jsem si nechat ujít šanci změřit si síly s rytíři Královské gardy a zakroutit nosem princi Maekarovi.“

„Šest,“ otočil se Dunk pln naděje k Raymunu Fossowayovi, když se ser Lionel připojil k ostatním. „Doufám, že tvůj bratranec přivede posledního.“

Z hrdel davu se zvedl jásot. Na severním konci louky se z mlhy poklusem vynořil hlouček rytířů na koních. Tři rytíři z Královské gardy jeli první a ve své bílé emailované zbroji a s dlouhými bílými vlajícími plášti vypadali jako duchové. Dokonce i jejich štíty byly bílé, holé a čisté jako čerstvě padlý sníh. Za nimi jel princ Maekar a jeho synové. Aerion seděl na grošákovi. Mezi záhyby čabraky při každém koňovém kroku probleskovala červeň, žlutá a oranž. Oř jeho bratra byl menší plnokrevník, ve zbroji z překrývajících se černých a zlatých šupin. Z Daeronovy přilbice vlál zelený hedvábný chochol. Nejděsivějším dojmem však působil jejich otec. Přes ramena, podél vršku přilbice a po zádech mu sbíhaly černé zakroucené dračí zuby, a velký ostnatý palcát připevněný k sedlu byl tou nejničivěji vyhlížející zbraní, jakou Dunk kdy viděl.

„Šest,“ zvolal Raymun najednou. „Je jich jenom šest.“

Dunk viděl, že to je pravda. Tři černí rytíři a tři bílí. Jim taky jeden muž schází. Bylo možné, že by Aerion nebyl schopen najít sedmého muže? Co by to znamenalo? Bude jich bojovat šest proti šesti, když ani jedna strana nenalezla sedmého? Zatímco se to snažil vyřešit, přiběhl k němu Vejce. „Sere, je načase, aby sis oblékl zbroj.“

„Děkuji ti, panoši. Kdybys byl tak laskav?“

Ocelový Pate chlapci pomáhal. Kyrys a límec, holenní chrániče a rukavice, pokrývka hlavy a přilbice, kousek po kousku ho halili do oceli a třikrát přitom kontrolovali každou přezku a sponu. Ser Lionel klidně seděl a obtahoval čepel svého meče brouskem, zatímco Humfreyové si spolu tiše povídali, ser Robyn se modlil a Raymun Fossoway chodil sem a tam a divil se, kam se zatoulal jeho bratranec.

Než se ser Steffon konečně objevil, Dunk již byl v plné zbroji. „Raymune,“ zvolal, „moji zbroj, prosím.“ Převlékl se do prošívaného kabátce, který nosil pod ocelí.

„Sere Steffone,“ řekl Dunk, „co tvoji přátelé? Potřebujeme ještě jednoho rytíře, aby nás bylo sedm.“

„Obávám se, že potřebuješ dva,“ řekl ser Steffon. Raymun mu vzadu stahoval kyrys.

„Můj pane?“ Dunk to nechápal. „Dva?“

Ser Steffon zvedl rukavici z ušlechtilé překládané oceli, vklouzl do ní levou rukou, zkusme zahýbal prsty. „Vidím jich tu pět,“ řekl, zatímco Raymun mu připínal opasek na meč. „Beesburyho, Rhyslinga, Hardynga, Baratheona a tebe.“

„A tebe,“ vzhledl k němu Dunk. „Ty jsi šestý.“

„Já jsem sedmý,“ zavrtěl ser Steffon s úsměvem hlavou, „ale pro druhou stranu. Bojuji s princem Aerionem a žalobci.“

Raymun právě chtěl bratranci nasadit přilbici. Zastavil se, jako by ho někdo uhodil. „Ne.“

„Ano.“ Ser Steffon pokrčil rameny. „Jsem si jistý, že ser Duncan to pochopí. Mám povinnost vůči svému princi.“

„Tys mu řekl, že se na tebe může spolehnout.“ Raymun zbledl.

„Opravdu?“ Vzal z bratrancových rukou přilbici. „Nepochybně jsem to tehdy myslel vážně. Přiveď mi koně.“

„Přiveď si ho sám,“ odsekl Raymun nahněvaně. „Pokud si myslíš, že já se na tomhle budu nějak podílet, pak jsi stejně tupý, jako jsi hanebný.“

„Hanebný?“ Ser Steffon mlaskl. „Dávej si pozor na jazyk, Raymune. Oba jsme jablka z jednoho stromu. A ty jsi mým panošem. Nebo jsi zapomněl na svoji přísahu?“

„Ne. Zapomněl jsi ty na svoji? Přísahal jsi, že budeš rytířem.“

„Budu víc než rytířem, než tento den skončí. Lord Fossoway. Líbí se mně, jak to zní.“ S úsměvem si natáhl druhou rukavici, otočil se a odešel přes výběh ke koni. Třebaže ostatní obránci si ho měřili pohledy plnými pohrdání, nikdo neučinil sebemenší pokus zastavit ho.

Dunk se díval, jak ser Steffon vede svého oře přes kolbiště. Ruce se mu sevřely v pěst, ale hrdlo měl příliš stažené, než aby byl schopen promluvit. Takovými jako je on by žádná slova stejně nepohnula.

„Pasuj mě.“ Raymun položil Dunkovi ruku na rameno a otočil ho k sobě. „Zaujmu místo svého bratrance. Sere Duncane, pasuj mě na rytíře.“ Poklekl na koleno.

Dunk zamračeně položil ruku na jílec meče, pak zaváhal.

„Raymune, já... to bych neměl."

„Musíš. Beze mě je vás jenom pět."

„Ten chlapec má pravdu," ozval se ser Lyonel Baratheon. „Udělej to, sere Duncane. Kterýkoli rytíř může pasovat jiného rytíře."

„Pochybuješ snad o mé odvaze?" zeptal se Raymun.

„Ne," odpověděl Dunk. „To ne, ale..." Stále váhal.

Mlhavý ranní vzduch prořala fanfára trumpet. Přitíhl se k nim Vejce. „Sere, lord Ashford tě volá k sobě."

Smějící se bouře netrpělivě zavrtěl hlavou. „Jdi za ním, sere Duncane. Sám sera Raymuna pasuji na rytíře." Tasil z pochvy meč a odstrčil Dunka. „Raymune z rodu Fossowayů," začal slavnostně, dotýká se čepelí meče panošova pravého ramene, „ve jménu Válečníka tě vyzývám, abys byl statečný." Meč se přesunul z pravého ramene na levé. „Ve jménu Otce tě vyzývám, abys byl spravedlivý." Zpátky na pravé. „Ve jménu Matky tě vyzývám, abys chránil mladé a nevinné." Levé. „Ve jménu Panny tě vyzývám, abys chránil ženy..."

Dunk je tam nechal, s pocitem úlevy i viny zároveň. Stále nám jeden schází, pomyslel si, když k němu Vejce vedl Hroma. Kde najdu ještě jednoho muže? Otočil koně a pomalu jel k tribuně, kde stál lord Ashford a čekal na něho. Ze severního konce kolbiště se k nim blížil princ Aerion. „Sere Duncane," řekl zvesela, „zdá se, že máš jenom pět bojovníků."

„Šest," odušil Dunk. „Ser Lyonel právě pasuje na rytíře Raymuna Fossowaye. Bude nás bojovat šest proti sedmi."

Věděl, že muži často vyhráli ve větší nevýhodě.

Lord Ashford však zavrtěl hlavou. „To není dovoleno, sere. Pokud nejsi schopen najít ještě jednoho rytíře, který by za tebe bojoval, pak musíš být prohlášen za vinného zločiny, ze kterých jsi obviněn."

Vinen, pomyslel si Dunk. Vinen tím, že jsem vyrazil zub, a za to musím zemřít. „Můj pane, prosím tě o chvíli strpení."

„Máš ji mít."

Dunk pomalu jel kolem ohrady kolbiště. Tribuna byla zaplněna rytíři. „Moji lordi," zvolal k nim, „copak si žádný z vás nepamatuje sera Arlana z Pennytree? Byl jsem jeho panošem. Sloužili jsme mnohým z vás. Jedli jsme u vašich stolů a spali ve vašich síních." Uviděl Manfreda Dondarriona usazeného v nejvyšší řadě. „Ser Arlan utržil zranění v bitvě ve službách tvého lorda otce." Rytíř řekl něco dále vedle sebe, nevěnoval mu pozornost. Dunk byl nucen jet dál. „Lorde Lannistere, Ser Arlan tě jednou vyhodil ze sedla na turnaji." Šedý lev si prohlížel ruce v rukavicích a promyšleně odmítal zvednout k němu oči. „Byl to dobrý muž a učil mne, jak být rytířem. Nejenom mečem a kopím, ale také ctí. Říkal, že rytíř brání nevinné. Právě to jsem udělal. Potřebuji ještě jednoho rytíře, aby bojoval po mém boku. Jednoho, to je všechno. Lorde Carone? Lorde Swanne?" Lord Swann se tiše zasmál, když mu lord Caron něco pošeptal do ucha. Dunk zastavil před sérem Otho Brackem, ztišil hlas. „Sere Otho, tebe považuji za velkého bojovníka. Připoj se k nám, prosím tě. Ve jménu starých bohů a nových. Moje věc je spravedlivá."

„To je možné," řekl Kruřas z Brackenů, který měl alespoň tolik cti, že odpověděl, „ale je to tvoje věc, ne moje. Já tě neznám, chlapče."

Zkroušený Dunk otočil Hroma a jezdil sem a tam před řadami obyčejných lidí. Zoufalství ho přimělo vykřiknout.

„COPAK SE MEZI VÁMI NENAJDOU ŽÁDNÍ OPRAVDOVÍ RYTÍŘI?"

Odpovědi mu bylo jen ticho.

Princ Aerion na druhém konci kolbiště se dal do smíchu. „Draka se nikdo neodvážil urážet," zavolal.

Pak se ozval hlas. „Já budu bojovat za sera Duncana."

Z ranní mlhy se vynořil černý oř s černým rytířem na hřbetě. Dunk uviděl dračí štít a rudý emailovaný hřeben na přilbici se třemi řvoucími hlavami. Mladý princ. Bohové, buďte dobří, je to opravdu on?

Lord Ashford se dopustil stejného omylu. „Princ Valarr?"

„Ne." Černý rytíř zvedl hledí přilbice. „Neměl jsem v úmyslu zúčastnit se turnaje v Ashfordu, moji lordi, a tak jsem si nepřinesl vlastní zbroj. Můj syn byl natolik laskavý, že mně půjčil svoji." Princ Baelor se usmál, téměř smutně.

Dunk viděl, že žalobci jsou uvedeni ve zmatek. Princ Maekar předjel k lordovi Ashfordovi. „Bratře, copak ses dočista pomínil?" Ukázal prstem v železné rukavici na Dunka. „Ten muž napadl mého syna."

„Ten muž chránil slabé, což je povinností každého rytíře," odpověděl princ Baelor. „Nechť bohové rozhodnou, zda byl v právu či nikoli." Zatahal za otěže, otočil Valarova velkého černého oře a odcválal na jižní konec kolbiště.

Dunk k němu přijel na Hromovi a ostatní obránci se shlukli kolem nich; Robyn Rhysling a ser Lyonel, Humfreyové.

Samí dobří bojovníci, ale jsou dost dobří? „Kde je Raymun?"

„Ser Raymun, mohu-li prosit." Přijel k nim drobným klusem, se šťastným úsměvem zářícím na tváři pod přilbicí s chocholem. „Omlouvám se, pánové, musel jsem provést malou změnu na svém erbu, aby si mě nikdo nespletl s mým nečestným bratrancem." Ukázal jim štít. Naleštěné zlaté pole zůstalo stejné, i jablko Fossowayů, ale toto bylo zelené namísto červeného. „Obávám se, že stále nejsem dost zralý... ale lepší zelený než prožraný červy, co?"

Ser Lyonel se zasmál a Dunk se bezděky usmál taky. Zdálo se, že dokonce i princ Baelor je tím pobaven.

Před tribunu lorda Ashforda vyšel septon a zvedl krystal, aby dav pobídl k modlitbě.

„Dobře mě všichni poslouvejte," promluvil Baelor tiše. „Žalobci budou při prvním výpadu vyzbrojeni těžkými válečnými kopími ze dřeva jasanu, osm stop dlouhými, s železnými obručemi na ochranu proti zlomení a s ostrými ocelovými hroty, které jsou schopné projet díky váze a rychlosti válečného oře ocelovým plátem."

„My použijeme totéž," kývl ser Humfrey Beesbury. Septon za ním vyzýval Sedm, aby shlédli na zem, rozřešili tuto při a udělili vítězství mužům, jejichž věc je spravedlivá.

„Ne," nesouhlasil Baelor. „My se místo toho vyzbrojíme turnajovými kopími."

„Turnajová kopí jsou vyrobená tak, aby se lámala," namítl Raymun.

„Jenomže jsou dvanáct stop dlouhá. Pokud naše hroty najdou cíl, nebudou se nás moci dotknout. Miřte na přilbici

nebo na hrudník. Při turnaji je věci cti rozbít kopí o štít protivníka, ale tady by to mohlo znamenat smrt. Pokud je dokážeme shodit z koní a sami zůstaneme v sedlech, výhoda bude na naší straně." Pohlédl na Dunka. „Pokud bude ser Duncan zabit, bude to považováno za znamení, že bohové ho shledali vinným a boj skončí. Jinak všech sedm na každé straně musí zahynout nebo se vzdát a podrobit se rozsudku."

„Princ Daeron nebude bojovat," poznamenal Dunk.

„Ani tak nejsme v záviděníhodné situaci," zasmál se ser Lyonel. „Máme proti sobě tři z Bílých mečů, se kterými se budeme muset utkat."

Baelor to přijal s klidem. „Můj bratr se dopustil omylu, když požadoval, aby Královská garda bojovala za jeho syna. Jejich přísahy jim zakazují ublížit královskému princovi, jímž naštěstí jsem." Mírně se na ně usmál. „Držte ostatní muže ode mě dostatečně dlouho a já si s Královskou gardou poradím."

„Můj princ, je to rytířské?" zeptal se ser Lyonel Baratheon, zatímco septon končil s prosbami.

„Bohové nám dají vědět," odpověděl Baelor Kopílam.

Nad ashfordskou loukou se rozhostilo hluboké ticho očekávání. Ve vzdálenosti osmdesáti yardů ržál netrpělivostí Aerionův Šedý hřebec a hrabal kopytem v rozbahněné zemi. Hrom byl ve srovnání s ním velmi klidný; byl to starší kůň, veterán půl stovky bojů, a věděl, co se od něho očekává. Vejce Dunkovi podal štít. „Bohové buďte s tebou, sere," popřál chlapec.

Pohled na jilm a padající hvězdu ho povzbudil. Dunk vklouzl levou rukou do popruhu a sevřel prsty úchytku. Dube a železo, chraňte mně dobře, jinak jsem mrtvý, budu hnit v hrobě. Ocelový Pate mu přinesl kopí, ale Vejce trval na tom, že je sám vloží.

Dunkovi do ruky. Jeho společníci z obou stran se také chopili kopí a roztáhli se do dlouhé řady. Princ Baelor byl po Dunkově pravici a ser Lyonel po levici, ale úzká oční štěrbina v přílbici omezovala Dunkův Výhled pouze na to, co bylo rovnou před ním. Tribuna pro diváky mizela a stejně tak obyčejný lid, jenž se tísnil těsně u ohraď; zůstalo jenom blátivé pole, plíživá bladá mlha, řeka, město, hrad na severu a princ na šedém oři s plameny na přílbici a drakem na štítu. Dunk se díval, jak panoš Aerionovi podal válečné kopí, sedm stop dlouhé a černé jako noc. Když to dokáže, může mi je prohnat srdcem.

Zatroubil roh. Po jeden úder srdce Dunk seděl jako moucha polapená v jantaru, třebaže všichni ostatní koně již vyrazili. Projel jím záchvěv paniky. Zapomněl jsem, pomyslel si divoce, zapomněl jsem, co mám dělat, zahanbím sám sebe a přijdu o všechno.

Hrom ho zachránil. Velký hnědý hřebec věděl, co má dělat, i když to jeho jezdec nevěděl. Vyrazil do pomalého klusu.

Pak přišel ke slovu Dunkův výcvik. Lehce se válečného oře dotkl ostruhami a sklonil kopí. Ve stejnou chvíli přehoupł štít, dokud nechránil většinu levé strany těla. Držel jej v takovém úhlu, aby mohl dobře odrážet údery. Dube a železo, chraňte mě dobře, jinak jsem mrtvý, budu hnit v hrobě.

Hluk davu nebyl ničím víc než šuměním vzdálených vln. Hrom zrychlil do cvalu. Dunkovi ve zrychleném tempu cvakaly zuby. Opřel se do třmenů, zesílil stisk nohou a nechal tělo splynout s pohybem koně pod sebou. Já jsem Hrom a Hrom je mnou, jsme jedna bytost, jsme spojeni, jsme jedno. Vzduch uvnitř přílbice již byl tak horký, že stěží mohl dýchat.

Při turnajové juxtě by měl protivníka po levici za turnajovou bariérou a musel by kopí přehoupnout přes Hromův krk. Při tomto úhlu úderu bylo pravděpodobnější, že dřevo se při nárazu rozštípne. Jenomže dnes se tu hrála mnohem vražednější hra. Bez bariér, které by je oddělovaly, vyrazili koně přímo proti sobě. Obrovitý černý hřebec Baelora byl mnohem rychlejší než Hrom a Dunk koutkem oční štěrbiny zahlédl, jak se řítí kupředu. Spíš cítil, než viděl ostatní. Na nich teď nezáleží, záleží jenom na Aerionovi, jenom na něm.

Pozoroval, jak se drak blíží. Od kopyt grošáka prince Aeriona odstříkávaly spršky bláta a Dunk viděl, jak se koni vzdouvají nozdry. Černé kopí bylo stále stočeno hrotem vzhůru. Rytíř, který kopí drží vysoko a skloní je v posledním okamžiku, vždycky riskuje, že je skloní příliš nízko, říkával mu stařec. On sám sklonil kopí tak, aby mířilo do středu princova hrudníku. Moje kopí je součástí mé paže, říkal si v duchu. Je to můj prst, dřevěný prst. Jediné, co potřebuju, je dotknout se ho svým dlouhým dřevěným prstem.

Snažil se nevidět ostrý kovový hrot na konci Aerionova černého kopí, který se s každým krokem přibližoval. Drak, dívej se na draka, říkal si. Velký tříhlavý drak byl na princově štítu, měl Červená křídla a jeho tlamy dštily zlatý oheň. Ne, dívej se tam, kam ho chceš zasáhnout, vzpomněl si najednou, ale kopí se začínalo vychylovat z dráhy. Dunk se je snažil srovnat, ale bylo již příliš pozdě. Viděl, jak jeho hrot míří do Aerionova štítu, zasahuje draka mezi dvě hlavy, vyrývá žlábek v namalovaném plameni. Při tlumeném prask cítil, jak sebou Hrom pod ním trhl, zachvěl se silou nárazu a o polovinu úderu srdce později mu něco strašlivou silou narazilo do boku. Koně se prudce srazili, zbroj zařinčela, Hrom klopýtl a Dunkovi vypadlo kopí z ruky. Pak již přešel podle protivníka a svíral sedlo v zoufalé snaze udržet se na koni. Hrom se v mlaskavém blátě naklonil ke straně a Dunk cítil, jak mu zadní nohy začínají podklesávat. Klouzaly v blátě, stáčely se a pak hřebcův zadek prudce klesl.

„Nahoru!" vykřikl Dunk a nasadil ostruhy. „Nahoru, Hrome!" A starému válečnému oři se kupodivu podařilo znovu nalézt kopyta.

Dunk cítil ostrou bolest pod žebrem a levou paži jako by něco táhlo dolů. Aerion prohnal svoje kopí skrze dub, vlnu a ocel;

Dunkovi z boku vyčnívaly tři stopy rozštípaného jasanu a ostrého železa. Sáhl po nich pravou rukou, sevřel hrot zbraně těsně pod hlavici, zaťal zuby a jediným prudkým pohybem kopí vytrhl. Objevila se krev. Prosakovala skrze kroužky zbroje a rudě mu barvila suknici. Svět se zatočil a Dunk téměř spadl. Nejasně, skrze bolest, slyšel hlasy volat své jméno. Jeho krásný štít byl bezcenný. Odhodil jej, jilm, padající hvězdu, zlomené kopí, všechno, a sáhl po meči, ale cítil takovou bolest, že nevěřil, že by jím byl schopen mávnout.

Otáčeje Hroma v těsném kruhu, pokoušel se získat přehled i o tom, co se děje na kolbišti s ostatními. Ser Humfrey Hardyng se držel krku svého koně, očividně zraněn. Druhý ser Humfrey ležel nehybný v jezírku krví potřísněného bláta a ze slabin mu trčelo zlomené kopí. Viděl prince Baelora cválat kolem, s kopím stále nedotčeným, jak vyhazuje ze sedla jednoho z rytířů Královské gardy. Další bílý rytíř byl také na zemi a i Maekar byl shozen z koně. Třetí rytíř Královské gardy se bránil seru Robynu Rhyslingovi.

Aerion, kde je Aerion? Zvuk kopyt dunících za ním přiměl Dunka prudce otočit hlavu. Hrom zaržal a vzepjal se na zadních, zoufale vykopl předníma nohama, ale to už do něj Aerionův šedý hřebec v plném cvalu narazil.

Tentokrát se mu nepodařilo udržet se v sedle. Meč mu s otočkou vyletěl z prstů a země se zvedla, aby mu vyšla vstříc. Bolestivě dopadl; náraz jím otřásl do morku kostí. Projela jím bolest, tak ostrá, že až vzlykl. Jediné, čeho byl na okamžik schopen, bylo jen tak ležet. Ústa mu zaplnila chuť krve. Dunk hlupák, myslel si, že může být rytířem. Věděl, že musí okamžitě najít chodidla a vstát, jinak zemře. Se sténáním se přiměl zvednout se na všechny čtyři. Nemohl dýchat, nic neviděl. Oční štěrбина přilbice byla ucpána blátem. Vrávoravě poslepu vstal a prstem v železné rukavici začal bláto vyškrabovat. Tamhle, to je...

Skrze prsty zahlédl letícího draka a železnou kouli s ostny, jež se roztáčela na konci řetězu. V následujícím okamžiku jako by se mu hlava rozskočila na kusy.

Když otevřel oči, ležel opět na zemi, natažený na zádech. Bláto mu z přilbice vypadlo, ale nyní měl jedno oko zalité krví. Nad ním nebylo nic než šedá obloha. Obličej mu pulzoval bolestí a cítil chladný vlhký kov přimáčky ke tváři a spánku. On mně rozbil hlavu, a já teď umírám. Nejhorší na tom byla skutečnost, že ostatní zemrou s ním, Raymun, princ Baelor a další. Zklamal jsem je. Nejsem žádný bojovník. Nejsem dokonce ani potulný rytíř. Nejsem nic. V tu chvíli si vzpomněl na prince Daerona, který se chlubil tím, že nikdo nedokáže ležet v bezvědomí v blátě tak dobře jako on. To nikdy neviděl Dunka hlupáka, že ne? Hanba byla horší než bolest.

Drak se objevil nad ním.

Měl tři hlavy a křídla jasná jako plamen, červená, žlutá a oranžová. Smál se. „Jsi mrtvý, potulný rytíři?“ zeptal se. „Pros o milost a přiznej svoji vinu a možná přijdeš jenom o ruku a chodidlo. Och, a taky o zuby, ale co znamená pár zubů? Muž jako ty dokáže žít celá léta z hrachové kaše.“ Drak se znovu zasmál. „Ne? V tom případě si dej tohle.“ Koule s ostny se zatočila dokola a dokola po obloze a snesla se mu na hlavu tak prudce jako padající hvězda. Dunk se převálil. Kde našel sílu, to nevěděl, ale našel ji. Narazil do Aerionových nohou, v oceli oděnou rukou ho popadl za stehno, stáhl ho klejícího do bláta a převálil se na něho. Teď ať si točí tou svou prokletou koulí. Princ se snažil vrazit Dunkovi do hlavy okraj štítu, ale Dunkova zmačkaná přilbice hlavní nápor útoku odrazila. Aerion byl silný, ale Dunk byl silnější a větší a taky těžší. Popadl štít oběma rukama a kroutil jím, dokud popruhy nepovolily. Pak jím prudce máchl proti princově přilbici, znovu a znovu a znovu, ti urážel emailované plameny z jejího vršku. Štít byl silnější než ten Dunkův, tvrdý dub zpevněný železem. Ulomil se plamen. Pak i druhý. Princ přišel o plameny dlouho předtím, než Dunkovi došla Síla k dalším úderům.

Aerion konečně pustil rukojeť své neužitečné koule a zašmátral po dýce na boku. Podařilo se mu vytáhnout ji z pochvy, ale když ho Dunk prudce udeřil do ruky štítem, dýka mu z ní vyletěla i do bláta.

Mohl porazit sera Duncana Vysokého, ale ne Dunka z Blešího zadku. Stařec ho učil zápolení s dřevcem a šermu, ale tomuto druhu boje se naučil již dříve, ve tmavých koutech a křivolakých uličkách za městskými vinnými sklepy. Dunk odhodil rozmlácený štít a trhl hledím Aerionovy přilbice. Hledí je slabým hodem, vzpomněl si na slova Ocelového Patea. Princ přestal bojovat. Oči měl purpurové a plné hrůzy. Dunk cítil nutkání vydloubnout mu jedno a rozmáčknout ho jako kuličku vína mezi dvěma ocelí pokrytými prsty, ale to by nebylo rytířské. „VZDEJ SE!“ vykřikl.

„Vzdávám se,“ zašeptal drak, jehož rty se stěží pohybovaly. Dunk se mu znovu udiveně podíval do očí. Na okamžik nebyl schopen uvěřit tomu, co uši právě slyšely. To znamená, že je konec? Pomalu otočil hlavu ze strany na stranu, aby viděl ostatní.

Oční štěrбина byla částečně zkřivená úderem, který ho zleva zasáhl do hlavy. Zahlédl prince Maekera s palcátem v ruce, jak se snaží probojovat si cestu k synovi. Baelor Kopílam mu v tom bránil.

Dunk se ztěžka zvedl a vytáhl na nohy i prince Aeriona. Zašmátral po přezkách přilbice, serval si ji z hlavy a odhodil ji. Okamžitě byl zahlcen výjevy a zvuky; mručením a kletbami, výkřiky davu, nářkem jednoho z koní, zatímco další pobíhal bez jezdce po kolbišti. Všude zvonila ocel o ocel. Raymun a jeho bratranec, oba opěšalí, sekali jeden do druhého před tribunou. Jejich štíty byly rozštípanými troskami, zelené i červené jablko rozsekané na třísky. Jeden z rytířů Královské gardy odváděl raněného bratra z pole. V bílé zbroji a bílých pláštích vypadali oba stejně. Třetí z bílých rytířů ležel na zemi a Smějící se bouře se připojil k princovi Baelorovi proti princovi Maekarovi. Palcát, bitevní sekera a meč řinčely a třaskaly o sebe, zvonily o přilbici a štít. Maekar dostával tři údery za každý, který zasadil a Dunk viděl, že brzy bude po boji. Musím tomu učinit přítrž, než zabijí další z nás.

Princ Aerion se náhle sklonil pro ostnatou kouli. Dunk ho kopl do zad a srazil obličejem k zemi, pak ho popadl za nohu a táhl ho za sebou po kolbišti. Než došel ke tribuně, kde seděl lord Ashford, byl Jasný princ potřísněný hnědým blátem jako jáma na výkaly. Dunk ho trhnutím postavil a zatřepal jím, setřásaje z něho bláto na lorda Ashforda a spanilou pannu. „Řekni mu to!“

Aerion Jasný plamen vyplivl plná ústa trávy a bláta. „Stahuji obvinění.“

Dunk nebyl schopen říci, zda z kolbiště odešel sám nebo mu pomohli. Bolelo ho celé tělo a některá místa víc než jiná. Pamatoval si, že se stále dokola divil Jsem teď opravdu rytíř? Jsem bojovník?

Vejde mu pomáhal svléknout rukavice a límec a byl u něj taky Raymun, a dokonce i Ocelový Pate. Byl příliš omámený, než aby byl schopen rozlišit je od sebe. Byli pro něj jen prsty, rukama a hlasy. Dunk věděl, že Pateův je ten, co si stěžuje. „Podívejte se, co udělal s mojí zbrojí,“ naříkal. „Je celá promáčkaná, pokrivená a poškrábaná. Ale proč si s tím

dělám starosti? Obávám se, že těho tu zbroj stejně budu muset odřezat."

„Raymune," Dunk naléhavě popadl přítele za ruku. „Co ostatní? Jak dopadli?" Musel to vědět. „Zemřel někdo?"

„Beesbury," odpověděl Raymun. „Zabil ho Donnel z Duskendalu už při prvním výpadu. Ser Humfrey je také vážně zraněn. Ostatní jsou zmoždění a zakrvácení, ale nic víc. Kromě tebe."

„A oni? Žalobci?"

„Sera Willema Wylda z Královské gardy odnesli z kolbiště v bezvědomí a myslím, že milému bratranci jsem zpřerážel pár žeber. Alespoň v to doufám."

„A princ Daeron?" vyhrkl Dunk. „Přežil to?"

„Jakmile ho ser Robyn shodil z koně, zůstal ležet tam, kde padl. Možná má zlomené chodidlo. Šlápl na něho jeho vlastní kůň, když bez jezdce pobíhal po kolbišti."

Přestože byl omráčený a zmatený, Dunk cítil velký nával úle-vy. „To znamená, že v tom jeho snu to bylo špatně. Mrtvý drak. Pokud ovšem nezemřel Aerion. Ten ale nezemřel, že ne?"

„Ne," odpověděl Vejce. „Ušetřil jsi ho. Copak si nevzpomínáš?"

„Myslím, že ne." Vzpomínky na boj se již stávaly zmatenými a nejasnými. „V jednom okamžiku jsem si připadal jako opilý. V dalším to bolelo tak strašně, že jsem si myslel, že umírám."

Přiměli ho lehnout si na záda a mluvili spolu nad ním, zatímco On hleděl do valících se šedivých mraků. Měl pocit, jako by stále bylo ráno. Divil se, jak dlouho boj trval.

„Bohové, buďte dobří, hrot kopí zatlačil kroužky pletiva hluboko do masa," slyšel sera Raymuna. „Dostane se tam sněť, pokud..."

„Opijte ho a nalejte mu do toho trochu vařícího oleje," navrhl někdo. „Takhle to dělají mistři."

„Vino." Hlas měl dutý kovový zvuk. „Ne olej, ten by ho zabil, ale vařící víno. Pošlu pro mistra Yormwella, aby se na něho podíval, až ošetří mého bratra."

Stál nad ním vysoký rytíř, jehož černá zbroj byla promáčkaná a zjizvená mnoha zásahy. Princ Baelor. Šarlatový drak na jeho přilbici ztratil hlavu, obě křídla a většinu ocasu. „Tvoje Výsosti," hlesl Dunk, „jsem tvým mužem. Prosím. Tvým mužem."

„Mým mužem." Černý rytíř položil ruku na Raymunovo rameno, aby se podepřel. „Já dobré muže potřebuji, sere Duncane. Říše..." Princův hlas zněl mírně nezřetelně. Možná se při boji kousl do jazyka.

Dunk byl velmi unavený. Bylo tak těžké zůstat vzhůru. „Tvým mužem," zamumlal ještě jednou.

Princ pomalu pohnul hlavou ze strany na stranu. „Sere Raymune... moje přilbice, kdybys byl tak laskav. Hledí... hledí je prasklé a moje prsty... mám pocit, jako bych místo nich měl dřevo..."

„Okamžik, Tvoje Výsosti." Raymun uchopil princovu přilbici do obou rukou a hekl. „Dobrý muži Pate, pomoz mi."

Ocelový Pate k nim přitáhl nasedací stoličku. „Vzadu dole je rozdrčená, Tvoje Výsosti, na levé straně. Vražená do límce. Dobrá ocel, když zastavila takový úder."

„Pravděpodobně bratrův palcát," odušil Baelor zastřeným hlasem. „Je silný." Zamrkal. „To... mám takový divný pocit, jako bych..."

„Už to bude." Pate zvedl pomačkanou přilbici. „Bohové, buďte dobří. Och, bohové, och, bohové, och, bohové chraňte nás..."

Dunk viděl, jak z přilbice vyklouzlo něco rudého a vlhkého. Někdo vykřikl, srdceryvným, strašlivým zvukem. Proti pusté šedivé obloze vrávoral vysoký princ v černé zbroji s jednou polovinou lebky. Dunk viděl rudou krev a bledou kost pod ní a ještě něco, něco modrošedého a kašovitého. Přes obličej Baelora Kopílama se mihl podivný ustaraný výraz, jako když mrak přeletí přes slunce. Zvedl ruku a dotkl se dvěma prsty zadní části své hlavy, tak lehounce. Pak se zhroutil k zemi.

Dunk ho zachytil. „Nahoru," řekl, přesně tak jak to poručil Hromoví při bitvě, „nahoru, nahoru." Později si na to nevzpomínal. Věděl jen, že princ už nevstal.

* * *

Tělo Baelora z rodu Targaryenů, prince Dračího kamene, pobočníka krále, ochránce říše a právoplatného dědice Železného trůnu Sedmi království Západozemí spálili na hranici na nádvoří ashfordského hradu na severním břehu řeky Víroproud. Muži jiných významných rodů by možná dali přednost pohřbu svých mrtvých do tmavé hlíny nebo svržení do vln chladného zeleného moře, ale Targaryenové byli krví draka a jejich konce byly vepsány v plameni.

Byl to nejlepší rytíř své doby, a někteří tvrdili, že by měl odejít čelit věčné temnotě oděný v kroužkové a plátové zbroji, s mečem v ruce. Nakonec však převážilo přání jeho královského otce a Daeron II. měl mírumilovnou povahu. Když Dunk procházel kolem Baelorova katafalku, viděl, že princ má na sobě černou sametovou tuniku s tříhlavým drakem vyšíтым šarlatovou nití na hrudi. Kolem krku mu spočíval těžký zlatý řetěz. Meč vězel v pochvě u pasu a na hlavě měl přilbici, tenkou zlatou přilbici s otevřeným hledím, aby mu lidé viděli do tváře.

Valarr, Mladý princ, stál u otce na stráž v nohou katafalku. Byl menší, štíhlejší, pohlednější otcovou verzí, bez dvakrát zlomeného nosu, který Baelorovi dodával spíš lidský než královský vzhled. Valarovy vlasy byly hnědé, ale probíhal jimi světlý stříbrozlatý pramen. Pohled na něj Dunkovi připomínal Aeriona, ale věděl, že takto se na to dívat nesmí.

Vejci znovu narůstaly vlasy, stejně světlé a zářivé jako měl jeho bratr, a Vejce byl na prince docela slušným hochem. Když se zastavil, aby vyjádřil svoji soustrast, obtížený díky, princ Valarr na něho zamrkal svými chladnými modrými očima a řekl: „Mému otci bylo teprve třicet devět let. Bylo mu souzeno stát se velkým králem, největším od dob Aegona Draka. Proč si bohové vzali jeho a ušetřili tebe?" Zavrtěl hlavou. „Ztrať se odsud, sere Duncane. Zmiz."

Dunk beze slova odkulhal z hradu, do tábora vedle zeleného jezírka. Neměl pro Valarra žádnou odpověď. Neznal

odpovědi ani |i»a otázky, které kladl sám sobě. Mistři a vařící víno vykonaly své a rány se čistě hojily, třebaže mu navždy zůstane hluboká zkrabatělá jizva mezi levou paží a bradavkou. Nemohl se na tu ránu podívat, aniž by přitom nemyslel na Baelora. Jednou mě zachránil mečem a jednou slovem, třebaže již byl mrtvý, když nade mnou stál. Svět nedával smysl, když velký princ zemřel proto, aby potulný rytíř mohl žít. Dunk seděl pod jilmem a zasmušile si hleděl na chodidla.

Když se v jeho táboře k večeru jednoho dne objevili čtyři zbrojnoši v královské livreji, byl si jistý, že ho nakonec přece jen přišli zabít. Příliš slabý a unavený, než aby mohl sáhnout po meči, zůstal sedět opřený zády o jilm a čekal.

„Náš princ tě prosí, zda by sis s ním mohl v soukromí pohovořit.“

„Který princ?“ zeptal se Dunk ostražitě.

„Tento princ,“ promluvil strohý hlas, než stačil odpovědět kapitán. Zpoza jilmu vystoupil Maekar Targaryen.

Dunk pomalu vstal. Co se mnou teď udělají?

Maekar pokynul a čtyři strážní zmizeli tak náhle, jako se objevili. Princ si ho dlouze prohlížel, pak se odvrátil, odešel od něho a zastavil se u jezírka, kde upřel oči na svůj odraz ve vodě. „Poslal jsem Aeriona do Lysu,“ oznámil příkře. „Pár let ve Svobodných městech ho možná změní k lepšímu.“

Dunk ve Svobodných městech nikdy nebyl, a tak nevěděl, co na to říct. Byl potěšen, že Aerion odjel ze Sedmi království a doufal, že se nikdy nevrátí, ale to jeho otci říct nemohl. Stál tedy v tichosti.

Princ Maekar se k němu otočil tváří.

„Někteří lidé budou říkat, že jsem bratra chtěl zabít. Bohové vědí, že to je lež, ale obávám se, že tyhle šepoty budu slyšet až do dne svého skonu. A nepochybuji o tom, že to byl můj palcát, který mu zasadil ten smrtící úder. Jedinými dalšími protivníky, se kterými se střetl, byli tři rytíři Královské gardy, jejichž přísaha jim zakazuje dělat víc než jen bránit sami sebe. Takže jsem to byl já. Je to zvláštní, ale já si na ten úder, který mu rozbil lebku, nevzpomínám. Je to milosrdenství nebo kletba? Myslím, že něco asi obojího.“

Ze způsobu, jakým se na Dunka díval, bylo patrné, že chce odpověď. „To já nemohu říci, Tvoje Výsosti.“ Možná by měl Maekara nenávidět, ale místo toho k tomu muži cítil podivný soucit. „Ty jsi mávl palcátem, můj pane, ale princ Baelor zemřel kvůli mně. Takže já ho zabil stejnou měrou jako ty.“

„Ano,“ připustil princ. „I ty budeš ty šepoty slyšet. Král je starý. Až zemře, na Železný trůn usedne místo svého otce Valarr. I Pokaždé, když prohrájeme nějakou bitvu nebo bude špatná úroda, ti blázni budou říkat: ‚Baelor by nedopustil, aby se to stalo. Ne ten potulný rytíř ho zabil.‘“

Dunk věděl, že v princových slovech je pravda. „Kdybych nebojoval, nechal bys mně useknout ruku. A chodidlo. Někdy sedím tady pod tím stromem, dívám se na svá chodidla a říkám si, jestli | bych jedno nemohl postrádat. Jak by moje chodidlo mohlo mít cenu princova života? I těch dalších dvou, Humfreyů, ti také byli dobrými muži.“ Ser Humfrey Hardyng svým zraněním minulé noci podlehl.

„A jakou odpověď ti ten tvůj strom dává?“

„Žádou, kterou bych mohl slyšet. Ale starý pán, ser Arlan, každý večer při západu slunce říká: ‚Kdoví, co nám přinese zítřek?‘ Nikdy to nevěděl - o nic víc, než to víme my. Nu, je možné, že přijde nějaký zítřek, kdy to svoje chodidlo budu potřebovat. Kdy říše bude to chodidlo potřebovat, dokonce ještě víc než princův život.“

Maekar o tom chvíli přemýšlel, ústa stažená pod čtvercovitě zastříženým stříbrozlatým vousem, s nímž jeho obličej vypadal tak přísně. „Tohle zatraceně není ani trochu pravděpodobné,“ usoudil stroze. „Říše má tolik potulných rytířů, kolik je v ní cest, a všichni mají chodidla.“

„Pokud má Tvoje Výsost lepší odpověď, rád bych ji slyšel.“ Maekar se zamračil. „Je možné, že bohové mají zálibu v krutých žertících. Nebo možná žádní bohové nejsou. Možná, že nic z toho nemělo smysl. Zeptal bych se na to nejvyššího septona, ale když jsem za ním šel posledně, řekl mi, že žádný člověk nemůže opravdu pochopit dílo boží. Možná by měl zkusit vyspat se pod stromem.“ Ušklíbl se. „Zdá se, že jsi mému nejmladšímu synovi přirostl k srdci, sere. Je načase, aby se stal panošem, ale říká, že nebude sloužit jinému rytíři než tobě. Je to neposlušný chlapec, jak jistě brzy poznáš. Přijmeš ho za panoše?“

„Já?“ Dunkova ústa se otevřela, zavřela a znovu otevřela. „Vejce... chci říct Aegon... je to dobrý chlapec, ale, Tvoje Výsosti, já vím, že mi prokazuješ čest, ale... jsem jenom potulný rytíř.“

„To se dá snadno změnit,“ řekl Maekar. „Aegon se vrátí na můj hrad v Summerhallu. Je tam místo i pro tebe, pokud si to budeš přát. Budeš rytířem na mém panství. Složíš do mých rukou přísahu a Aegon ti může dělat panoše. Budeš ho cvičit a můj vlastní zbrojmistr se postará o vytříbení tvého výcviku.“ Princ ho obdařil pronikavým pohledem. „Tvůj ser Arlan pro tebe udělal, co mohl, o tom nepochybuji, ale stále se toho máš hodně co učit.“

„Já vím, můj pane.“ Dunk se rozhlédl. Po zelené trávě a rákosí, po vysokém jilmu a vlnkách roztančených na hladině sluncem zalitého jezírka. Přes vodu prolétala další vázka, nebo to možná byla ta samá. Čemu dáš přednost, Dunku? ptal se sám sebe. Vázkám nebo drakům? Před pár dny by odpověděl okanzitě. Bylo to všechno, o čem kdy snil, ale nyní, když se mu ta možnost sama nabízela, děsila ho. „Těsně předtím, než princ Baelor zemřel, přísahal jsem, že jsem jeho muž.“

„To od tebe bylo opovážlivé. Co ti na to řekl?“

„Že říše dobré muže potřebuje.“

„To je pravda. A co s tím?“

„Přijmu tvého syna za svého panoše, Tvoje Výsosti, ale ne v Summerhallu. Ne na rok či dva. Řekl bych, že hradů už viděl dost. Budu mít jenom jeho, pokud ho smím s sebou vzít na cestu.“ Ukázal na starého Hnědáka. „Pojede na mém koni, bude na sobě mít můj starý plášť a bude brousit můj meč a drhnout moji zbroj. Budeme spát v hostincích a stájích a tu a tam v hradní síni nějakého rytíře nebo menšího lorda nebo možná pod stromy, nebude-li zbytí.“

Princ Maekar si ho změřil nevěřícím pohledem. „Copak jsi při tom boji přišel o rozum, člověče? Aegon je princem. Krví draka. Princové se nerodí k tomu, aby spali v příkopech u cesty, jedli tvrdé nasolené hovězí.“ Viděl Dunka zaváhat. „Co je to, co se mně bojíš říct? Pověz mi, co máš na srdci, sere.“

„Vsadil bych se, že Daeron nikdy nespál v příkopě,“ řekl Dunk velmi tiše, „a jediné hovězí, které jedl Aerion, bylo libové, měkké a krvavé, ať se ti to líbí či ne.“

Maekar Targaryen, princ ze Summerhallu, Dunka z Blešího zadku dlouze pozoroval a tiše při tom pod svým stříbřitým vousem pohyboval čelistmi. Nakonec se otočil a beze slova odešel. Dunk ho slyšel volat na zbrojnoše. Když byli pryč, neslyšel žádný zvuk - kromě slabého šumu křídel vážky, která prolétala nad vodou.

Chlapec přišel druhého dne zrána, právě když vycházelo slunce. Měl na sobě staré jezdecké boty, hnědé kalhoty, hnědou vlněnou halenu a obnošený cestovní plášť. „Můj lord otec nařídil, že ti mám sloužit.“

„Služ sobě, sere,“ připomněl mu Dunk. „Můžeš začít sedláním koní. Hnědák je tvůj, chovej se k němu laskavě. Nechci tě vidět na Hromoví, pokud tě na něj sám nevysadím.“

Vejce odešel pro sedla. „Kam pojedeme, sere?“

Dunk se na okamžik zamyslel. „Nikdy jsem nebyl v Rudých horách. Líbilo by se ti podívat se do Dorne?“

Vejce se usmál. „Slyšel jsem, že tam hrají dobrá loutková představení.“

(Přeložila Hana Březáková, vyšlo v Legendy, nové příběhy ze známých cyklů editora Roberta Silverberga v nakladatelství Beta - Dobrovský a Ševčík v roce 1999)